

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΤΟ ΡΗΓΜΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΑΝΟΙΧΤΟ

Πολιτική Πρόταση για την 4η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ΜΕΤΑΒΑΣΗ
ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΤΩΠΙΚΗ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΕΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ:

- Για την επιβίωση και την αξιοπρέπεια εργαζομένων και λαού
- Για μια νέα ελπίδα για τις νεότερες γενιές
- Για το σπάσιμο της ασφυκτικής αστικής κυριαρχίας και την αντικαπιταλιστική ανατροπή
- Για την αποτροπή του πολέμου, ειρήνη και τη φιλία των λαών ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους
- Για το άνοιγμα του δρόμου προς την επανάσταση, την κοινωνική χειραφέτηση και τον σοσιαλισμό-κομμουνισμό

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΛΙΔΑ:

- **Για την επανεκκίνηση του κινήματος**
- **Για την αντεπίθεση της ανατρεπτικής Αριστεράς**
- **Για την ανασυγκρότηση και την υπέρβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**

**Θέσεις του Συντονιστικού της Μετάβασης
Απρίλης, 2018**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή 1

1. Διεθνής κατάσταση και νέα τροπή της καπιταλιστικής κρίσης 3

- 1.1. Η κρίση και η διεύρυνση των ταξικών ανισοτήτων—3
- 1.2. Από την δομική κρίση στην κρίση ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών—3
- 1.3. Οι ενδο-ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί—4
- 1.4. Ειδικά για το θέμα του πολέμου —5
- 1.5. Η κρίση στην ΕΕ και την ευρωζώνη—6
- 1.6. Οι δυο γραμμές της αστικής τάξης —6
- 1.7. Το υπόβαθρο της καπιταλιστικής κρίσης—7
- 1.8. Η ανώτατη αναμέτρηση. Η καταστροφή της φύσης—7
- 1.9. Το ιστορικό σταυροδρόμι—8

2. Ελλάδα και πολιτική συγκυρία 10

- 2.1. Δυόμισι χρόνια από τις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015—10
- 2.2. Το νέο τοπίο της ελληνικής κοινωνίας—11
- 2.3. Το πολιτικό σύστημα και το ζήτημα της δημοκρατίας—13
- 2.4. Ο πολιτικός συσχετισμός και τα πολιτικά ρεύματα—15
- 2.5. Οι πόλεμοι των ολιγαρχών—16
- 2.6. Το εθνικό ζήτημα —17
- 2.7. Η όξυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων και η νέα πολεμική απειλή—18

3. Ο δρόμος της ανατροπής 21

- 3.1. Μεθοδολογικές αρχές —21
- 3.2. Εργατική και λαϊκή ανατροπή της επίθεσης με αντικαπιταλιστικό αντιιμπεριαλιστικό και σύγχρονο δημοκρατικό περιεχόμενο—22
- 3.3. Κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο αναμέτρησης και ανατροπής —24
- 3.4. Το αντικαπιταλιστικό- αντιιμπεριαλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα —26

4. Ο «στρατός της ρήξης» - Για την αντιμεπίθεση των αγώνων, για την αναγέννηση των κινημάτων 29

- 4.1. Η ταξική αναμέτρηση στο επίκεντρο. Ενότητα για την ανατροπή και τη χειραφέτηση—29
- 4.2. Μετωπική πολιτική πρώτα από όλα στο κίνημα—30
- 4.3. Εργατικό κίνημα—30
- 4.4. Κίνημα της νέας γενιάς—34
- 4.5. Η παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε κρίσιμα κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα—35

5. Για την ανασυγκρότηση και υπέρβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ 40

- 5.1. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι κατάκτηση —40
- 5.2. Η κρίσιμη καμπή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ—40
- 5.3. Από το αδιέξοδο στην επανεκκίνηση—41
- 5.4. Η μετωπική πολιτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο πολιτικό επίπεδο —42
- 5.5. Η εκλογική τακτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ—44

Εισαγωγή

Συντρόφισσες και σύντροφοι, συναγωνιστές και συναγωνίστριες,

Βρισκόμαστε σήμερα μια δεκαετία μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας κρίσης του 2008 και στον όγδοο χρόνο μνημονιακής καταστροφής. Σε μια περίοδο συγκέντρωσης αμύθητου πλούτου, επιστημονικής και τεχνολογικής έκρηξης, η πλειοψηφία του λαού κατανοεί πλέον ότι η φτωχοποίηση, η επισφάλεια και ο διαρκής αγώνας για την επιβίωση, δεν είναι μια πρόσκαιρη αναταραχή, αλλά μια χρόνια και अपαράλλακτη πραγματικότητα. Η νέα γενιά βλέπει τις ελπίδες της πεταμένες στη νέα μετανάστευση, στην ανεργία ή σε ευκαιριακές δουλειές του ποδαριού. Τα πιο αδύναμα τμήματα της κοινωνίας, καταδικάζονται αμετάκλητα στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής, στερούμενα ακόμα και των αναγκαίων για την επιβίωση. Η χώρα που ζούμε σήμερα και φτιάχνεται για το μέλλον (ακόμα και στη «μετα-μνημονιακή» κατά ΣΥΡΙΖΑ εποχή) δεν έχει καμία σχέση με αυτή που ζούσαμε μια δεκαετία πριν. Ο πληθυσμός της είναι φτωχότερος, οι κοινωνικές υποδομές διαλυμένες, η παιδεία, η υγεία, η κοινωνική πρόνοια, υποβαθμισμένες, η δυνατότητα εργασίας κατεστραμμένη, η δημόσια γη υφαρπαγμένη. Για να ζήσουμε σαν άνθρωποι, δεν πρέπει να ανατρέψουμε απλά κάποιους νόμους, αλλά και να επανακατακτήσουμε όσα είχε κερδίσει με αγώνες το λαϊκό κίνημα εδώ και δεκαετίες, να ανατρέψουμε την ευρωμνημονιακή βαρβαρότητα και να ανοίξουμε το δρόμο για μια άλλη κοινωνία.

Νέες προκλήσεις είναι μπροστά

Η κρίση δε φέρνει μόνο οικονομική καταστροφή. Τα πιο απειλητικά σενάρια ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και πολεμικών συρράξεων εκτυλίσσονται αυτή τη στιγμή σε πολλές περιοχές του πλανήτη, ενώ για τη γειτονιά μας γράφονται τώρα από τους ισχυρούς του κόσμου. Η πρόσδεση της Ελλάδας στον ιμπεριαλιστικό άξονα ΗΠΑ- ΕΕ-

Ισραήλ- Αιγύπτου και η όξυνση των ανταγωνισμών και των εθνικισμών στα Βαλκάνια και ειδικά γύρω από τις πλουτοπαραγωγικές πηγές στο Αιγαίο, μόνο νέες συμφορές μπορεί να φέρει για τους λαούς.

Τα στοιχεία που κυριάρχησαν το προηγούμενο διάστημα, η επιθετική εμφάνιση της λιτότητας σε παγκόσμιο επίπεδο, η συνεχιζόμενη κρίση κερδοφορίας του κεφαλαίου, η υπερ-ανάπτυξη του χρηματοπιστωτικού τομέα και η κρίση χρέους, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των αντιθέσεων εντός της ευρωζώνης και της ΕΕ, σήμερα συμπληρώνονται με μια παγκόσμια όξυνση των ενδοκαπιταλιστικών-ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, και με μια νέα ακροδεξιά δυναμική που αποτυπώνεται πιο γλαφυρά στο «φαινόμενο Τραμπ». Βασικό στοιχείο, ωστόσο παραμένει: η αδυναμία των κυρίαρχων να προτάξουν ένα θετικό ηγεμονικό πρόταγμα, η ανικανότητα να «αποκατασταθεί» η σταθερότητα. Αυτή η πραγματικότητα προαναγγέλλει μια επόμενη μέρα πιο αμφίρροπη και ρευστή, με νέες δυνατότητες αλλά και κινδύνους, που δεν επιδέχεται «μετριοπαθείς» λύσεις.

Αναζητείται διέξοδος

Είναι επιτακτικό ένα αποτελεσματικό πολιτικό σχέδιο για να επιβιώσει και να βελτιώσουν τη θέση τους η εργατική τάξη και ο λαός. Για να βρουν μια νέα ελπίδα οι νέες γενιές. Για να σπάσει η ασφυκτική κυριαρχία της αστικής πολιτικής, να κλονιστεί η εξουσία τους, να υποστούν μια ήττα που θα δώσει όραμα στους λαούς της γης. Για να μη γίνουμε θυσία στα νέα πολεμικά σχέδια τους. Για να αλλάξουν οι εγχώριοι και διεθνείς συσχετισμοί υπέρ της εργατικής τάξης. Για να ανοίξει ο δρόμος προς την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού, για να ξαναβρεί ο εργαζόμενος άνθρωπος την ανθρώπινη ιδιότητά του, για τη σοσιαλιστική μετάβαση, για το σοσιαλισμό της ανάγκης και της ελπίδας, για τη σύγχρονη κομμουνιστική κοινωνία.

Απαιτείται μια αλλαγή σελίδας

Ο λαός βιώνει ακόμα τις συνέπειες της ήττας των μεγάλων αγώνων του 2010-2015 μέσα από την απόλυτη μνημονιακή προσαρμογή, την αστική μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ και τη συντριβή των ελπίδων για «αλλαγή». Το κίνημα βρίσκεται σε ύφεση. Δεν είναι ότι δε γίνονται αγώνες, ή απλώς ότι η μαζικότητά τους έχει μειωθεί. Κυρίως απουσιάζει εκείνη η δυναμική ώστε οι αγώνες να δυναμώσουν, να διευρυνθούν και να ενοποιηθούν στη φιλοδοξία της ανατροπής. Η αντεπίθεση του κινήματος απαιτεί την κατοχύρωση μιας ελπιδοφόρας και νικηφόρας προοπτικής τους. Η ανατρεπτική αριστερά πρέπει να απαντήσει στο ερώτημα ποιο είναι το κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο που θα αναμετρηθεί στα ίσια με τον αντίπαλο και θα εμπνεύσει ελπίδα και σιγουριά ότι μπορεί να υπάρξει ένα διαφορετικός δρόμος.

Όμως η Αριστερά, στο σύνολό της, στέκει στάσιμη, κατακερματισμένη και αδύναμη να πυροδοτήσει νέες ανατρεπτικές στρατεύσεις αλλά και να δώσει στήριγμα και πνοή σε όσους και όσες σηκώνονται, αλλά και σε όσους και όσες πέφτουν. Ούτε η συντηρητική περικαράκωση και πολύ περισσότερο η αποχώρηση από τα μεγάλα ερωτήματα της πάλης, ούτε η ανακύκλωση γραφειοκρατικών διαχειριστών λογικών, ούτε ο αυτοπεριορισμός και η έλλειψη φιλοδοξίας της επαναστατικής μειοψηφίας, ούτε ο κινηματισμός χωρίς κεντρική πολιτική στόχευση μπορούν να συμβάλλουν στη συγκέντρωση δυνάμεων για μια εργατική και λαϊκή, για μια αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική και δημοκρατική ανατροπή που θα ανοίξει το δρόμο για την επανάσταση και τον κομμουνισμό.

Για την ανασυγκρότηση και υπέρβαση της ANΤΑΡΣΥΑ - Για την Αριστερά που μπορεί να νικήσει

Η ANΤΑΡΣΥΑ, αποτέλεσε το πιο ελπιδοφόρο και μαζικό εγχείρημα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στη χώρα μας και μέχρι σήμερα έχει στις τάξεις της ορισμένα από τα πιο πολύτιμα πρωτοπόρα

στοιχεία της ταξικής πάλης. Συμπύκνωσε ελπίδες και προσπάθειες δεκαετιών για ένα δημοκρατικό και μαζικό πολιτικό χώρο της ανατροπής, ενώ με το μεταβατικό πρόγραμμα που κατέθεσε άνοιξε δρόμους για το κίνημα και την αριστερά.

Ωστόσο, αυτή τη στιγμή βρίσκεται περισσότερο από ποτέ πίσω. Πίσω από τις ανάγκες μιας ενωτικής δράσης στο δρόμο. Πίσω από την αναγκαία ποιότητα ενός συλλογικού, συντροφικού πολιτισμού της γόνιμης συζήτησης. Πίσω από τις ανάγκες μιας μετωπικής ανασυγκρότησης του ανταγωνιστικού κινήματος και της ανατρεπτικής αριστεράς. Συμπύκνωση όλων αυτών των προβλημάτων αποτελεί η εσωτερική της δυσλειτουργία που εκτινάχθηκε στα 2 χρόνια που μεσολάβησαν από την 3^η συνδιάσκεψη. Οι Τοπικές και Κλαδικές Επιτροπές υπολειπουργούν, κυριαρχούν ο μικροκομματισμός και η απογοήτευση. Η ANΤΑΡΣΥΑ, από μια υπόσχεση ενός «μετώπου των μελών της», πισωγυρίζει σε έναν συντονισμό οργανώσεων που τείνει να γίνει μια εκλογική φανέλα κατοχύρωσης ενός «χώρου».

Δεν αξίζει στην ANΤΑΡΣΥΑ αυτή η εικόνα. Το «μπόι» της, μπορούσε και έπρεπε να ήταν πολύ μεγαλύτερο. Για αυτό απαιτείται η ανασυγκρότηση και σωτηρία της ANΤΑΡΣΥΑ. Αυτή η ανασυγκρότηση, όμως, σήμερα, πάει μαζί με την υπέρβαση της πολιτικής και οργανωτικής στασιμότητας της, την υπέρβαση προς τα πάνω του ίδιου της του εαυτού. Ως Μετάβαση σε αυτό το διπλό καθήκον επιδιώκουμε να συμβάλλουμε μέσα από την πολιτική πρόταση που καταθέτουμε.

1. Διεθνής κατάσταση και νέα τροπή της καπιταλιστικής κρίσης

1.1. Η κρίση και η διεύρυνση των ταξικών ανισοτήτων

Στα δέκα χρόνια από το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης συντελείται μία γιγαντιαία διασπάσειν μεταφορά πλούτου από την εργατική τάξη και τους λαούς προς τις διεθνείς επιχειρηματικές-τραπεζικές ελίτ και τα ιμπεριαλιστικά κέντρα. Σύμφωνα με την έκθεση της Oxfam, 3,7 δις άνθρωποι, το φτωχότερο 50% του παγκόσμιου πληθυσμού, δεν είχε το παραμικρό όφελος από την παγκόσμια ανάπτυξη της περασμένης χρονιάς, την ώρα που το πλουσιότερο 1% καρπώθηκε το 82% του πλούτου που παράχθηκε.

Εδώ και δεκαετίες, το κεφάλαιο λόγω πτώσης του ποσοστού κέρδους ίπταται από χρηματοπιστωτικό σε χρηματοπιστωτικό ίδρυμα, επιταχύνοντας έτσι και διευρύνοντας τις κρίσεις υπερσυσσώρευσης, οδηγώντας σε διαρκείς φούσκες. Το καπιταλιστικό σχέδιο «οι πλούσιοι πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι», καθόρισε την αρχική απάντηση στη δομική κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου που εκφράστηκε και ως κρίση χρέους, την παγκόσμια λιτότητα και την όξυνση των ανισοτήτων ειδικά εντός της ΕΕ και της ευρωζώνης.

1.2. Από την δομική κρίση στην κρίση ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών

Η «διάσωση» του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου και των επιχειρηματικών κολοσσών στην προηγούμενη φάση, φόρτωσε τα βάρη στους λαούς αλλά το έπαθλο για τις χώρες του αναπτυγμένου καπιταλισμού ήταν και είναι μια **ασταθής και κυρίως αντιδραστική ανάπτυξη**. Σύμφωνα με την έκθεση της Credit Suisse, το 2017 ο παγκόσμιος πλούτος αυξήθηκε κατά 16,7 τρισ. δολάρια φτάνοντας τα 280 τρισ., που αντιστοιχεί σε άνοδο 6,4%. Οι προσωρινοί αυτοί ρυθμοί καπιταλιστικής ανάπτυξης είναι χαμηλοί, με τεράστια συσσωρευμένα κρατικά και ιδιωτικά χρέη και κυρίως πάνω στα συντρίμια διαλυμένων κοινωνιών. Η καπιταλιστική ανάγκη για κέρδος, εντείνει την εκμετάλλευση κάτω από τα όρια της φτώχειας και πετάει τεράστια τμήματα της ανθρωπότητας έξω από την παραγωγή, δυσκολεύει την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης, την πετάει σε ένα μόνιμο περιθώριο, σταθερής ανεργίας, ευέλικτης εργασίας και εξαθλίωσης. Το σύστημα απάντησε στην κρίση του, χρησιμοποιώντας τα ίδια εργαλεία που την προκάλεσαν. Το αδιέξοδο που εμφανίζεται, όμως, είναι ότι σε ένα νέο επεισόδιο της κρίσης δεν αρκεί η «λύση» που έχει ήδη χρησιμοποιηθεί. Σε αυτό το πλαίσιο, η κρίση μετασχηματίζεται σε κρίση

ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. **Το ενδεχόμενο γενικευμένων πολεμικών αναμετρήσεων είναι πλέον στην ημερήσια διάταξη.**

1.3. Οι ενδο-ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί

Οι ΗΠΑ, η οικονομική και στρατιωτική ηγετική δύναμη του πλανήτη δείχνει σημάδια υποχώρησης από την οικονομική πρωτοκαθεδρία της. Η αδιατάρακτη παγκόσμια ηγεμονία της κινδυνεύει.

Ένας νέος πολυπολικός κόσμος, με ανισότιμους πόλους, αναδύεται.

Οι ΗΠΑ, η Κίνα μαζί με τις χώρες των BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Ινδονησία, Κίνα, Νότια Αφρική), η γερμανική ΕΕ και η Ιαπωνία συγκροτούν, τους βασικούς πόλους. Η όξυνση του ανταγωνισμού και της ανισόμετρης ανάπτυξης χωρών και κλάδων φέρνουν νέα καπιταλιστικά και ιμπεριαλιστικά κέντρα να αμφισβητούν το ρόλο των ΗΠΑ ως εγγυητών και πρωταγωνιστών της παγκοσμιοποίησης. Καθόλου τυχαία δεν είναι η ομιλία του Κινέζου προέδρου Σι Τσινπίνγκ πριν ένα χρόνο στο οικονομικό φόρουμ του Νταβός, σχεδόν αμέσως μετά την εκλογή Τραμπ στις ΗΠΑ, που παρουσίασε την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση ως νομοτέλεια και την Κίνα ως τον πιο γνήσιο εκφραστή της, όπως επίσης η παρουσίαση της Μέρκελ από τον δυτικό αστικό τύπο ως την ηγήτιδα του “ελεύθερου κόσμου”.

Σε στρατιωτικό και οικονομικό επίπεδο οξύνεται ο ανταγωνισμός ΗΠΑ- Κίνας παρόλο που η Κίνα αποτελεί τον πιο μεγάλο αγοραστή χρέους των ΗΠΑ. Το ποσοστό των ΗΠΑ στο Παγκόσμιο ΑΕΠ μειώθηκε από 31% το 2000 σε 23% το 2015, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό της Κίνας αυξήθηκε από 3,6% το 2000 σε 14,9% το 2015. Τα στοιχεία αυτά δείχνουν μόνο μια μικρή εικόνα από το οικονομικό άλμα που έχει επιτελεστεί στην Κίνα, σε υποδομές και βιομηχανία καθώς και σε τεχνολογικό, επιστημονικό επίπεδο. Οι ΗΠΑ, ως ηγετική δύναμη του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας πλέον βρίσκει πλέον απέναντί της, την Ασιατική Επενδυτική Τράπεζα Υποδομών (AIIB), στα 57 μέλη της όποιας ανήκουν οι Βρετανία, Γαλλία, Γερμανία. Μέσω της οικονομικής της ανόδου, η Κίνα διεκδικεί λεία από

την ιμπεριαλιστική πίτα με μεγαλύτερες αξιώσεις. Το κινέζικο στρατηγικό σχέδιο για το νέο «δρόμο του μεταξίου» συμπυκνώνει τη φιλοδοξία του κινέζικου καπιταλισμού να εξαπλωθεί παγκοσμίως. Παρόλο που η εκρηκτική άνοδος της Κίνας συνεχίζεται, γίνεται με μειούμενο ρυθμό ανάπτυξης και η ΗΠΑ διατηρούν το συνολικό στρατηγικό γεωπολιτικό πλεονέκτημα.

Ο ανταγωνισμός ΗΠΑ και Ρωσίας συνεχίζεται και οξύνεται. Η ανάμειξη των ΗΠΑ στην Ουκρανία, σε συνεργασία με τις νεοφασιστικές δυνάμεις, ήταν ένα από τα πρώτα επεισόδια αυτού (με πιο πρόσφατο την υπόθεση Σκριπάλ). Η τεράστια αμερικάνικη βάση στο Κόσοβο, εντάσσεται στο μόνιμο πλάνο για την αντιπυραυλική ασπίδα των ΗΠΑ με περικύκλωση της Ρωσίας, με στόχο να ανατρέψει το συσχετισμό της «πυρηνικής ισορροπίας τρόμου» που διαμορφώθηκε στον ψυχρό πόλεμο. Οι σχεδιασμοί των ΗΠΑ στην ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια περιλαμβάνουν συμμαχίες με ντόπιες ολιγαρχίες και ένταξη νέων μελών στο ΝΑΤΟ. Η Ρωσία έχει τα δικά της συμφέροντα στην περιοχή και ειδικά για τους δρόμους ενέργειας. Το ζήτημα, φυσικά, δεν είναι η επιλογή καλύτερου ιμπεριαλισμού αλλά η αναγνώριση του βασικού εχθρού σε κάθε χώρα. Για τους λαούς στην Ελλάδα, τα Βαλκάνια και την Αν. Μεσόγειο, ακόμα, ο κύριος υπεύθυνος της λαϊκής δυστυχίας, της κοινωνικής διάλυσης, εμφυλιοπολεμικών συγκρούσεων, αλλά και των στρατιωτικών επεμβάσεων είναι ο Ευρωατλαντικός ιμπεριαλισμός

Οι ΗΠΑ επιχειρούν έναν προληπτικό πόλεμο εναντίον Κίνας και Ρωσίας, αρχικά μέσω αντιπροσώπων, για να προλάβουν τη στρατιωτική και οικονομική ενδυνάμωσή τους. Αυτό είναι το νόημα του νέου «δόγματος Τραμπ» και η αναγόρευσή τους σε «στρατηγικούς αντιπάλους». Για αυτό δρουν άκρως επιθετικά και αδίστακτα. **Αποτελούν τον «νούμερο ένα» εχθρό της παγκόσμιας ειρήνης.**

Στοιχεία όξυνσης ανταγωνισμών εμφανίζονται και μεταξύ παραδοσιακών συμμάχων, όπως ΗΠΑ και ΕΕ. Παρότι ο ευρωατλαντικός άξονας δεν έχει

διαρραγεί. οι εμπορικοί πόλεμοι, οι δασμοί των ΗΠΑ σε εισαγωγές που προέρχονται από την ΕΕ, τα υπέρογκα πρόστιμα σε μονοπώλια αμερικάνικων συμφερόντων (Google, Apple) και το συνθημα Τραμπ «Η Αμερική πρώτα» φέρνουν σε δοκιμασία σταθερές συμμαχίες που κρατούν από το ΒΠΠ.

Στη Μέση Ανατολή, στον απόηχο της άγριας καταστολής των Αραβικών επαναστάσεων και της ανάπτυξης φονταμενταλιστικών (ισλαμοφασιστικών) κινημάτων, με επίκεντρο την ρημαγμένη Συρία, ο ανταγωνισμός οξύνεται με τη μορφή ατελείωτων πολεμικών αναμετρήσεων. Η αντιπαράθεση μεταξύ ΗΠΑ και NATO από τη μία και Ρωσίας-Ιράν-Συριακού κράτους από τη άλλη, παραμένει ενεργή, με την Τουρκία σαν ανερχόμενη περιφερειακή δύναμη να διεκδικεί πρωταγωνιστικό ρόλο στην περιοχή και χωρίς δισταγμό να αλλάζει στρατόπεδο, συμμαχώντας ευκαιριακά, σε τούτη τη φάση, με τη Ρωσία, παρότι μέλος του NATO και παραδοσιακός σύμμαχος των ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ στρατηγικά επιδιώκουν στην περιοχή να διατηρούν κράτη και ψευδοκράτη υπό τη δική τους επιρροή. Η Ρωσία προσπαθεί να ανατρέψει τους αμερικάνικους σχεδιασμούς στην περιοχή, για τα δικά της καπιταλιστικά συμφέροντα και η Τουρκία συμμαχεί με κριτήριο την αποτροπή δημιουργίας κουρδικού κράτους στα σύνορά της με απώτερο στόχο το άπλωμα της επιρροής της στον αραβικό κόσμο και την υλοποίηση νεοοθωμανικών ονείρων. Ο ηρωικός Κουρδικός λαός, μαχόμενος για την ελευθερία του και για τη δημιουργία του δικού του κράτους σε πολύ δύσκολες συνθήκες, θεώρησε λαθεμένα τις ΗΠΑ σύμμαχό του. Η τραγική κατάληξη, έπειτα από την εγκατάλειψη του από τις ΗΠΑ, έφερε το αιματοκύλισμα και την πτώση της Αφρίν και την Τουρκία σε συνεργασία με τους ισλαμιστές του Ελεύθερου Συριακού Στρατού. Προφανώς το μέτωπο της Μέσης Ανατολής, που είναι στη «γειτονιά» μας, θα παραμείνει για καιρό ανοιχτό και η αστάθεια θα εντείνεται.

1.4. Ειδικά για το θέμα του πολέμου

Ο πόλεμος εξελίσσεται από εποχή σε εποχή.

Στον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο σκοτώθηκαν 10 εκατομμύρια στρατιώτες στα πεδία των μαχών και 1 εκ. άμαχοι, αναλογία δέκα προς ένα. Είκοσι χρόνια αργότερα, στο Β Παγκόσμιο πόλεμο, η αναλογία γίνεται περίπου ένα προς ένα, οι σκοτωμένοι στρατιώτες ήταν 25 εκ. και οι άμαχοι 20. Από το 1945 μέχρι το 1990, η αναλογία αντιστρέφεται πλήρως: σε περίπου 160 πολεμικές συγκρούσεις είχαμε 7 εκ. νεκρούς στρατιώτες και 33 εκ. αμάχους! Η κατεύθυνση και ο προσανατολισμός στον άμαχο πληθυσμό γίνεται πλέον κυρίαρχη τάση στους πολέμους της νέας εποχής, με πολύ πιο φονικά χαρακτηριστικά. Από τον πρώτο πόλεμο του Κόλπου μέχρι και την πρόσφατη επέμβαση στο Ιράκ και στη Συρία, οι πόλεμοι προβάλλονται όλο και πιο έντονα σαν πόλεμοι για την προστασία της αγοράς και της «δημοκρατίας», δηλαδή για την επέκταση των καπιταλιστικών σχέσεων εκμετάλλευσης, τόσο στη «μητρόπολη» όσο και στην «περιφέρεια». Στο αντίπαλο στρατόπεδο, στοχοποιείται όλο και περισσότερο ενιαία, ο «εξωτερικός» και ο «εσωτερικός» εχθρός. **Ο πόλεμος μετατρέπεται, από ακραία, σε βασική τάση του συστήματος για την επίλυση των ανταγωνισμών, την επέκταση και επιβολή της «δημοκρατίας της αγοράς».**

Σε καμία περίπτωση, αυτό δε σημαίνει ότι οι στρατιωτικοί πόλεμοι ταυτίζονται με τον κοινωνικό-ταξικό πόλεμο που διεξάγει καθημερινά το κεφάλαιο ενάντια στα εργατικά δικαιώματα και τις δημοκρατικές ελευθερίες. Οι πόλεμοι δεν μπορούν να ερμηνευθούν με απλοϊκά και «καθαρά» σχήματα που ανάγουν την πολυπλοκότητα των σύγχρονων αντιθέσεων αποκλειστικά στο «τάξη εναντίον τάξης» ή στην απολυτοποίηση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Η ταξική πάλη διαμεσολαβείται, επιδρά και επηρεάζεται από τα εθνικά και οικονομικά συμφέροντα αστικών τάξεων, κρατών και «συμμαχικών μπλοκ» που σε δεδομένες στιγμές μπορεί να είναι και ανταγωνιστικά μεταξύ τους. Σε αυτή τη βάση, πρέπει να μελετηθεί η κυρίαρχη αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας και οι δευτερεύουσες αντιθέσεις, εντός της εντεινόμενης

άνισης ανάπτυξης των καπιταλιστικών χωρών. Το «κοινωνικό ζήτημα» δεν καταργεί τις διαμάχες και τις αντιθέσεις του ιμπεριαλισμού, αλλά διαπλέκεται μαζί τους σε νέα αντιδραστική ποιότητα και σχέση. Οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι, ειδικά με τα σύγχρονα όπλα μαζικής πυρηνικής καταστροφής, συνιστούν άμεσο μέγιστο κίνδυνο για την εργατική τάξη, τους λαούς, τον ανθρώπινο πολιτισμό. **Καθήκον της Αριστεράς είναι η συγκρότηση αντιπολεμικού κινήματος και μετώπου με στόχο την αποτροπή του πολέμου,** που θα υπερασπιστεί το αδιαπραγμάτευτο δικαίωμα κάθε λαού να έχει πατρίδα, κάθε έθνος στην αυτοδιάθεση, και κάθε άνθρωπου να ζει σε μια σύγχρονη πολυπολιτισμική κοινωνία σε σύγκρουση με κάθε εθνικισμό και θρησκευτικό φανατισμό.

Μόνο ο αγώνας για την αποτροπή του πολέμου μπορεί να κατοχυρώσει στην εργατική συνείδηση την ανάγκη μετατροπής του πολέμου – αν τελικά κηρυχθεί – σε εφιαλτήριο κοινωνικών μετασχηματισμών. Η δύναμη του σύγχρονου πολέμου είναι ταυτόχρονα και η αδυναμία του. Οι συνεχείς πολεμικές αναμετρήσεις, ο απροκάλυπτα ταξικός χαρακτήρας βασικών παραμέτρων του, δημιουργεί δυνατότητες ώστε ο ανταγωνισμός των κυρίαρχων τάξεων να αποτελέσει πόλο αντεπίθεσης και συσπείρωσης για το παγκόσμιο προλεταριάτο και τους καταπιεσμένους λαούς. Αυτό εξαρτάται από τη συνειδητή παρέμβαση και δράση του εργατικού κινήματος, από την ανάπτυξη του επαναστατικού αγώνα μέχρι το τέλος ώστε να καταργηθούν οι βασικές αιτίες που γεννούν τον πόλεμο.

1.5. Η κρίση στην ΕΕ και την ευρωζώνη

Στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η Γερμανία συνεχίζει να διατηρεί την ηγεμονία αμφισβητώντας το πλαίσιο της νεοφιλελεύθερης γραμμής. Οι τιτάνιες ενέσεις κρατικής ρευστότητας που καταπατούν τα νεοφιλελεύθερα δόγματα μέσω της λεγόμενης ποσοτικής χαλάρωσης, που φτάνει από το 2015 τα 2,3 τρις, έχει καταφέρει μια αναιμική καπιταλιστική

ανάπτυξη κάτω από το 1%. Οι καπιταλιστικές νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις συνεχίζονται ως «κατακτήσεις», τα ευρωπαϊκά επιτελεία κρατούν υπό μόνιμο καθεστώς επιτροπείας τα κράτη μέλη και το φάντασμα των διάφορων «exits» έχει μόνο προσωρινά αποφευχθεί (εκτός φυσικά από το Ηνωμένο Βασίλειο). Το άλμα, όμως, προς τα εμπρός της πλήρους οικονομικής και πολιτικής ενοποίησης της ΕΕ δεν είναι παρά μια φαντασίωση της νεοφιλελεύθερης ελίτ. Σε αυτό το πλαίσιο, οι φυγόκεντρες δυνάμεις αποκτούν σταθερό έδαφος, η ακροδεξιά με πολιτικές ευρωσκεπτικισμού, εθνικού προστατευτισμού και ρατσιστικού μίσους κατοχυρώνεται σαν πολιτικό ρεύμα. Οι πρόσφατες εκλογές σε Γερμανία και Ιταλία και η εκτίναξη της ακροδεξιάς (το AfD 12,6% και η Λέγκα του Βορρά 18,69%) επιβεβαιώνουν τις τεκτονικές πολιτικές αλλαγές. Αυτές οι πολιτικές αντιθέσεις εκπροσωπούν φυσικά και αντιπαραθέσεις εντός μερίδων των αστικών τάξεων.

Παρότι η ΕΕ και το Ευρώ παραμένουν τα βασικά σχέδια των ηγεμονικών καπιταλιστικών κομματιών στην Ευρώπη, αναδύονται και διαφορετικοί αστικοί σχεδιασμοί που στοχεύουν στα δικά τους συμφέροντα. **Συνολικά η ΕΕ ήταν, είναι και θα είναι, ένα ταξικό σχέδιο, μία αποκρουστική ένωση των καπιταλιστών ιδιαίτερα προς όφελος του Γερμανικού ιμπεριαλιστικού κέντρου.** Η κρίση ξεσκέπασε τον δήθεν δημοκρατικό-προοδευτικό της μανδύα (για τον οποίον μιλούσαν και κομμάτια της Αριστεράς) και απέδειξε την πραγματική της φύση. Η καπιταλιστική βαρβαρότητα, οι ωμές στρατιωτικές επεμβάσεις, η μαζική εξαθλίωση πληθυσμών είναι σήμερα παρά ποτέ μπροστά μας. Έχει ανοικτά σύνορα για το κεφάλαιο και την εκμετάλλευση των εργαζομένων αλλά κλειστά στους μετανάστες της φτώχειας και των πολέμων που η ίδια συμμετέχει. Δεν μεταρρυθμίζεται. Ανατρέπεται.

1.6. Οι δυο γραμμές της αστικής τάξης

Η αστική απάντηση στην κρίση εντός του πλαισίου της διευρυνόμενης οικονομικής ανισότητας

και της όξυνσης των ενδο-ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών διαπερνάται από αντιφάσεις. Ενώ οι αστικές τάξεις των ιμπεριαλιστικών κέντρων ενώνονται ταξικά ενάντια στους εργαζομένους και τους λαούς και ανταγωνίζονται μεταξύ τους για το μοίρασμα της «λείας», πολιτικά διαμορφώνονται δύο κύριες γραμμές. Από τη μία, η συνέχιση της νεοφιλελεύθερης και υπέρ της παγκοσμιοποίησης πολιτικής, που έχει δεχθεί σοβαρά πλήγματα. Από την άλλη αναδύεται μια εθνικιστική γραμμή προστατευτισμού που ενισχύει τα ακροδεξιά πολιτικά ρεύματα. Η εκλογή Τραμπ, η εκτίναξη του AfD και ακροδεξιών κομμάτων στην Ευρώπη είναι χαρακτηριστικά δείγματα της προσπάθειας ηγεμονίας μιας νέας αστικής ακροδεξιάς γραμμής. Στην κίνηση αυτή το πολιτικό σύστημα αναμορφώνεται συνολικά προς τα ακροδεξιά και έχει κοινό παρονομαστή τη συνολική πολιτική θωράκιση της κυριαρχίας των αρχουσών τάξεων με τα αντιπαρτιθέμενα αστικά στρατόπεδα να διαγωνίζονται για το ποιο μπορεί να τα καταφέρει καλύτερα.

1.7. Το υπόβαθρο της καπιταλιστικής κρίσης

Τη διεύρυνση της ταξικής ανισότητας, την όξυνση των ενδο-ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και το ενδεχόμενο ευρύτερων πολεμικών αναμετρήσεων, δεν τα συναντά για πρώτη φορά η ανθρωπότητα. Δεν είναι, όμως, φυσικός νόμος, οι λαοί να ζουν μέσα στην εκμετάλλευση, την καταπίεση και υπό τον φόβο των πολέμων. Ειδικά σε αυτή την εποχή οι παραγωγικές δυνάμεις μπορούν να λύσουν προβλήματα που φάνταζαν ανυπέβλητα. Είναι, όμως, καπιταλιστικός νόμος ότι, παρόλο που υπάρχουν δυνατότητες οι άνθρωποι να ζουν ειρηνικά σε μία αρμονική σχέση αυτάρκειας-μη κατασπατάλησης πόρων, γεννιούνται κρίσεις, ανταγωνισμοί, πόλεμοι και συντελείται μια ασύλληπτη περιβαλλοντική καταστροφή.

Η κρίση και οι ανταγωνισμοί έχουν ένα ευρύτερο υπόβαθρο. Είναι οι αντιφάσεις του καπιταλισμού που δομικά δεν μπορεί να ξεπεράσει. Ο καπιταλισμός της εποχής μας αδυνατεί να βρει

ιστορική διέξοδο. Δυσκολεύεται να ενσωματώσει, δίχως σοβαρές αναταράξεις, τις σύγχρονες αυτοματοποιημένες παραγωγικές δυνάμεις που ο ίδιος γεννά, ιδιοποιείται και διαστρέφει καταστρέφοντας, επειδή πρωτίστως καθορίζεται από την πτωτική τάση του ποσοστού κέρδους. Ένα άλλο σύστημα παραγωγικών σχέσεων μπορεί να αξιοποιήσει θετικά, δημιουργικά & προς όφελος του ανθρώπου, τις επιστημονικές επαναστάσεις, την εκτίναξη της παραγωγικότητας της εργασίας. **Η μήτρα της τωρινής κρίσης είναι ότι όλο και λιγότερη ζωντανή εργασία απαιτείται για να δουλεύει η «παγκόσμια μηχανή», ενώ ο κόσμος της δουλειάς είναι ο μόνος που παράγει υπεραξία και άρα κέρδη για το κεφάλαιο.** Για αυτό το λόγο τα παραγόμενα κέρδη είναι αναιμικά και παράγονται κατά τρόπο σαθρό, μιας και δύσκολα επενδύονται στην καπιταλιστική «πραγματική» οικονομία.

1.8. Η ανώτατη αναμέτρηση. Η καταστροφή της φύσης

Στο έδαφος της κρίσης, η καταστροφή του περιβάλλοντος εντείνεται και το θέμα της φύσης και του μέλλοντος του πλανήτη μπαίνει σε νέα βάση. Τα ζητήματα της πρόσβασης και υφαρπαγής της γης και των φυσικών πόρων, της υποβάθμισης του περιβάλλοντος, των επιπτώσεων της κλιματικής αλλαγής και της καταστροφής της βιοποικιλότητας, θα καθορίσουν σε πολύ μεγάλο βαθμό την εξέλιξη της κοινωνίας, της πολιτικής και ταξικής αντιπαράθεσης. Η έκδηλη ανισότητα και ταξικότητα της εκδήλωσης των «φυσικών» φαινομένων και καταστροφών προδίδει την καταστροφική φύση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος και του μοντέλου οικονομικής ανάπτυξης και διόγκωσης που επιτάσσει.

Η περιβαλλοντική αδικία αποτελεί το αποκορύφωμα της ταξικής αντίθεσης μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, μεταξύ πλουσίων και φτωχών. **Αποτελεί την απόσταση ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο.** Η ιστορική πορεία προς την καταστροφή του πλανήτη αποτελεί

μία αντιφατική και αυτοκαταστροφική τάση του κεφαλαίου. Ωστόσο, τόσο οι μέχρι τώρα επιπτώσεις της, οι αιτίες της αλλά και τα κέρδη από αυτήν, σαφώς δε μοιράζονται ισότιμα. Υπό αυτό το πρίσμα, οι αγώνες για τα ζητήματα της γης και του περιβάλλοντος αποτελούν βασική πλευρά της σημερινής παγκόσμιας ταξικής αναμέτρησης που θέτουν επιτακτικά όχι μόνο την αντίσταση στον καταστροφικό καπιταλισμό αλλά και τη βαθιά συζήτηση γύρω από τα θέματα της ανάπτυξης, των κοινών κ.α.

1.9. Το ιστορικό σταυροδρόμι

Η δύση του περασμένου αιώνα συνοδεύτηκε από την ήττα των μεγάλων ελπίδων και οραμάτων που τροφοδότησαν τα πρώτα «άλματα στον ουρανό» της ανθρωπότητας. Καθώς ολοκληρώνεται η δεύτερη δεκαετία της νέας χιλιετίας λίγες χαραμάδες φωτός φαίνεται να διασώζονται ακόμα, μέσα σε ένα πλανήτη που βυθίζεται στο σκοτάδι. Ο πρώτος κύκλος των «εξεγέρσεων της κρίσης» έχει, σε μεγάλο βαθμό, κλείσει. Στις περισσότερες περιπτώσεις λίγα ή και κανένα από τα αιτήματα των «αγανακτισμένων», των «indignados», των «occupiers», δικαιώθηκαν. Σε μερικές μάλιστα, ο χειμώνας που ακολούθησε φαίνεται πιο σκληρός και ισχυρός από την ανέτοιμη άνοιξη που προηγήθηκε.

Ο κόσμος όλο και περισσότερο μοιάζει με τα δυστοπικά σενάρια κινηματογραφικών ταινιών. Μια μικρή παγκόσμια ελίτ ζει σε περίφραχτες πολυτελείς γυάλες έχοντας τον αμύθητο πλούτο της να περιστρέφεται σε φορολογικούς παραδείσους, εκατομμύρια άνθρωποι και μεγάλες περιοχές του πλανήτη καταφέρνουν ακόμα να επιβιώσουν αλλά πάνω σε σχεδίες που κινδυνεύουν να βουλιάξουν μέσα στον απέραντο ωκεανό κοινωνικής εξαθλίωσης και περιβαλλοντικής υποβάθμισης στον οποίο έχουν καταδικαστεί δισεκατομμύρια άνθρωποι και ολόκληρες ήπειροι. Δεν είναι ίδια η κατάσταση των υποσιτισμένων παιδιών στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία και των εκτοπισμένων από την ξηρασία στην υποσαχάρια Αφρική, με τους κατατρεγμένους των

προσφυγικών ροών, των φυλακισμένων εργατριών στα κινέζικα sweatshops με τους άστεγους των αμερικάνικων μεγαλουπόλεων, του ευρωπαϊκού νεολαιίστικου προεκαριότου, με τις απειλούμενες με εξώσεις ελληνικές οικογένειες. Όμως υπάρχει κάτι που μπορεί να ενώσει όλο αυτό τον πολυκόσμο της εργατικής τάξης. Η κοινή θανάσιμη απειλή του βάρβαρου σύγχρονου καπιταλισμού που τους καταδικάζει αμετάκλητα στο περιθώριο, που τους αρνείται κάθε διαφορετικό μέλλον. Και η κοινή ελπίδα και δυνατότητα αυτοί και αυτές που παράγουν τον παγκόσμιο πλούτο, να φτιάξουν ένα καλύτερο κόσμο.

Μέσα σε λιγότερα από 30 χρόνια από την πτώση του ανατολικού μπλοκ, ο θρίαμβος του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού έφερε μια γιγαντιαία αντεπανάσταση διάλυσης δικαιωμάτων, υφαρπαγής πλούτου και καταστροφής ολόκληρων χωρών. Και μέσα σε μια δεκαετία, ο τρόμος του φασισμού και του γενικευμένου πολέμου επέστρεψε. **Ήρθε η ώρα να επιστρέψει και το φάντασμα του κομμουνισμού και της επανάστασης.**

Η ασταθής διατήρηση μιας φαινομενικής «δυτικής» σταθερότητας εντός της οποίας βρίσκεται – αν και ασθμαίνοντας- η Ελλάδα, καθόλου δεν πρέπει να ξεγελά και να καθουσιάζει για το μέλλον. Η ανθρωπότητα όλο και περισσότερο οδηγείται μπροστά σε αυτό το ιστορικό σταυροδρόμι. Ή τα σκοτάδια της αντίδρασης θα καλύψουν την υφήλιο ή ένας νέος ήλιος της ανατροπής θα ανατείλει. Αυτό φυσικά δεν είναι ένα απλοϊκό τελεολογικό σχήμα που θα κριθεί αύριο σαν μια μονομαχία στην Άγρια Δύση. Αντιθέτως, αποτελεί τον ορίζοντα μιας ολόκληρης ιστορικής εποχής που μπορεί να κρατήσει για καιρό και να διαφέρει από τόπο σε τόπο. Ωστόσο, αυτή η ασταθής διατήρηση μιας φαινομενικής «δυτικής» σταθερότητας εντός της οποίας βρίσκεται – αν και ασθμαίνοντας- η Ελλάδα, καθόλου δεν πρέπει να ξεγελά και να καθουσιάζει για το μέλλον. Το ερώτημα έχει τεθεί: Ποιό ρεύμα θα πάρει προβάδισμα; Ο καταστροφικός, θανατηφόρος κοινωνικός κανιβαλισμός του συστήματος και

του επανερχόμενου φασισμού που πίσω από τον
αντισυστημικό του λόγο θα κρύβεται η ύστατη
διάσωση του καπιταλισμού ή μια αναγεννημένη
πολιτικά και πολιτισμικά κομμουνιστική προοπτική;

2. Ελλάδα και πολιτική συγκυρία

2.1. Δυόμισι χρόνια από τις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015

Περισσότερα από δυόμισι χρόνια έχουν πλέον περάσει από το καλοκαίρι του 2015, το δημοψήφισμα, τις νέες εκλογές και την απόλυτη μνημονιακή προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ και της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ- ANEΛ. Η μνημονιακή κυβερνητική πολιτική συνεχίζεται απρόσκοπτα και γίνεται όλο και πιο καταστροφική για την κοινωνική πλειοψηφία. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ANEΛ, όχι απλά δεν εφαρμόζει μια αριστερή, δημοκρατική ή έστω πιο ήπια νεοφιλελεύθερη πολιτική, αλλά αποτελεί μια ξεκάθαρα αστική, αντιλαϊκή κυβέρνηση, στην υπηρεσία των συμφερόντων της εγχώριας και διεθνούς άρχουσας τάξης. Είναι μάλιστα η πιο αποτελεσματική μέχρι στιγμής ως προς την εφαρμογή των επιταγών της ΕΕ, του ΔΝΤ, των δανειστών, των τραπεζών και των μεγαλοβιομηχάνων, κάτι που αποτυπώνεται και στη στήριξη που πλέον της παρέχουν απλόχερα.

Το καλοκαίρι του 2015 κατέρρευσε παταγωδώς το «ούτε ρήξη, ούτε υποταγή» και η απόπειρα «έντιμου συμβιβασμού πάση θυσία εντός της ΕΕ κα του ευρώ». Στα δυόμισι χρόνια που ακολούθησαν αποδείχθηκαν φαιδρές και οι αναγγελίες για «παράλληλα προγράμματα», για πολιτικές «ταξικής μεροληψίας». Η κατεύθυνση

των μνημονιακών μέτρων καθορίζει μια συνολική πολιτική που δεν επιτρέπει στο «περιθώριο» μικρότερες φιλολαϊκές προσαρμογές και προοδευτικά μέτρα μη δημοσιονομικού χαρακτήρα. Το μείγμα κοινωνικά βάρβαρων νεοφιλελεύθερων οικονομικών πολιτικών, ξεπουλήματος του δημόσιου πλούτου και συνεχών αντιδημοκρατικών εκτροπών είναι η πραγματικότητα που συνεχίζεται απρόσκοπτα.

Η «ατζέντα» της κυβερνητικής επίθεσης περιλαμβάνει μια σειρά από κρίσιμα ζητήματα που σε μεγάλο βαθμό περιλαμβάνονται στο πρόσφατο πολυνομοσχέδιο για τις «Διαρθρωτικές Μεταρρυθμίσεις του Προγράμματος Οικονομικής Προσαρμογής» που ψηφίστηκε το Γενάρη. Στις πρώτες προτεραιότητες είναι η προώθηση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών με στόχο την υφαρπαγή της λαϊκής περιουσίας και την κάμψη των ηρωικών αντιστάσεων, το γενικευμένο ξεπούλημα της δημόσιας γης και η ιδιωτικοποίηση των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών, καθώς και το νέο «τελειωτικό» χτύπημα στους μισθούς και τις συντάξεις. Η αντεργατική επίθεση κορυφώνεται στο χτύπημα στη δυνατότητα του εργατικού κινήματος να αντισταθεί, μέσα από την επίθεση στο δικαίωμα στην απεργία. Σε αυτά μπορούν να προστεθούν και άλλα «μέτωπα» της κυβερνητικής πολιτικής, όπως

οι αλλαγές στην εκπαίδευση.

Αν όμως η ασκούμενη πολιτική της κυβέρνησης είναι η ουσιαστική συνέχεια της οκταετούς μνημονιακής καταστροφής, το πραγματικά νέο και περισσότερο καταστροφικό είναι η συντριπτική διάψευση των προσδοκιών του ελληνικού λαού για αλλαγή. Στα χρόνια των ΠΑΣΟΚ- ΝΔ, όσο μεγάλωνε η κοινωνική αδικία, τόσο γιγάντωνε η οργή της κοινωνίας και η διεκδικητικότητα του κινήματος. Η σημερινή κυβέρνηση λειτουργεί ως μετατροπέας της λαϊκής θέλησης από το να πάνε τα πράγματα αλλιώς στο δεν μπορεί να γίνει τίποτα άλλο. Απόρροια αυτού είναι τόσο η κοινωνία, όσο και μεγάλο κομμάτι του κινήματος, να βρίσκεται ακόμα σε «κατάσταση σοκ», ή να αρνείται συνολικά τη δυνατότητα αλλαγής της κατάστασης και νίκης των αγώνων. Η απειρία του κινήματος, δε μπορεί παρά να αναγνωρίσει αυτή την ήττα, όχι όμως για να υποταχθεί σε αυτήν, αλλά για να την υπερβεί θεμελιώνοντας την πραγματική ανατρεπτική και νικηφόρα προοπτική των αγώνων. Σε κάθε περίπτωση, αυτή η ανασυγκρότηση και επαναφορά του λαϊκού παράγοντα θα αναμετρηθεί με τη νέα κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στην ελληνική κοινωνία.

2.2. Το νέο τοπίο της ελληνικής κοινωνίας

Η «έξοδος από τα μνημόνια» για την οποία πανηγυρίζει ο ΣΥΡΙΖΑ προφανώς δεν αποτελεί ένα ξέφωτο ή έστω την απαρχή μιας πορείας βελτιώσεων και αποκατάστασης κοινωνικών δικαιωμάτων και εργατικών κατακτήσεων. Δεν υπάρχει άνθρωπος στη χώρα που να έχει έστω και την παραμικρή αμφιβολία, ότι όλη αυτή η ρητορική αποτελεί μια επικοινωνιακή πολιτική. Παρόλα αυτά, το καλοκαίρι του 2018 αποτελεί πράγματι ένα σταθμό σε μια ολόκληρη πορεία της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Σηματοδοτεί την ολοκλήρωση μιας πρώτης φάσης μνημονιακών πολιτικών που άλλαξαν συθέμελα την πραγματικότητα της ελληνικής κοινωνίας.

Από την πρώτη στιγμή ήταν φανερό, ότι τα μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής αποτελούσαν

μια ταξικά εγκληματική πολιτική που έβαζε στο στόχαστρο την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και συμπίζε προς τα κάτω τα μεσαία στρώματα (μικρές επιχειρήσεις και έμποροι, ελεύθεροι επαγγελματίες κ.α.). Σήμερα, μια πρώτη μεταβατική περίοδος με συνεχή νέα νομοθετήματα, ανισόμετρα εφαρμογή πολιτικών και διαρκή αναμέτρηση για την ανατροπή, έχει ολοκληρωθεί και το νέο τοπίο στην ελληνική κοινωνία μπορεί να φανεί καθαρότερα.

Η πιο κεντρική πλευρά του μετασχηματισμού, είναι **η ραγδαία υποτίμηση της εργασίας και η γενική φτωχοποίηση της πλειοψηφίας του λαού**. Πρόσφατες έρευνες έδειξαν ότι από το 2010 ο πραγματικός μισθός στην Ελλάδα μειώθηκε κατά 19,1 %, ποσοστό μεγαλύτερο σε όλη την Ευρώπη. Εκτιμάται ότι περίπου 5 εκατομμύρια άτομα (48% του πληθυσμού) ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας (382 ευρώ το μήνα), ενώ περίπου 1,5 εκατομμύριο ζει σε συνθήκες ακραίας φτώχειας (182 ευρώ το μήνα). Και ακόμα δεν έχουν στο σύνολό τους εφαρμοστεί τα ήδη ψηφισμένα μέτρα ή τα νέα που προετοιμάζονται. Μέχρι το 2020, η μέση καθαρή σύνταξη από 722 ευρώ που είναι σήμερα, θα πέσει στα 450. Σε εξίσου εξευτελιστικά επίπεδα έχουν πέσει και οι μισθοί, ειδικά για τη νεώτερη γενιά, καθώς σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία του ΕΦΚΑ σχεδόν το 1/3 των εργαζομένων αμείβεται με μισθούς- «βοηθήματα» των 327 ευρώ, δηλαδή κάτω και από το επίδομα ανεργίας που είναι 360 ευρώ.

Ο δεύτερος πυλώνας της επίθεσης στην εργασία, είναι **η συνολική αποδόμηση της μονιμότητας και σταθερότητας** με την υπερεξάπλωση των πολλαπλών μορφών ευέλικτης εργασίας καθώς και η έκρηξη της ανεργίας. Για τεράστιο μέρος του εργατικού δυναμικού και σχεδόν για το σύνολο της νέας εργατικής βάρδιας, η συνθήκη της μόνιμης, σταθερής και ασφαλισμένης εργασίας είναι μακρινό όνειρο. Σύμφωνα με τα στοιχεία, περίπου το 1/3 των εργαζομένων εργάζονται σε συνθήκες μερικής ή εκ περιτροπής απασχόλησης, ενώ τέτοιας μορφής θέσεις εργασίας

ήταν το 54,87% των νέων προσλήψεων για το 2017. Η **ανεργία** συνεχίζει να βρίσκεται πάνω από το 20% και να ξεπερνά το 40% για τους νέους μέχρι 25 ετών.

Η Ελλάδα, μετά τη «σωτηρία» των μνημονίων και της παραμονής ευρώ, είναι μια χώρα βαθύτατα άνηση, με τον κοινωνικό της ιστό αποσαθρωμένο. Δεν είναι μόνο μια γενική καταβράθρωση του βιοτικού επιπέδου αλλά μια μεταλλαγή της ταξικής διαστρωμάτωσης με χαμένους και νικητές. Τα στοιχεία της ΕΣΥΕ δείχνουν ότι από το 2009 μέχρι το 2016 αυξήθηκε η ανισότητα, με το πλουσιότερο 20% των νοικοκυριών να καταλαμβάνει εισόδημα μεγαλύτερο από το φτωχότερο 20% κατά 6,6 φορές, σε αντίθεση με το 2009 που το νούμερο αυτό ήταν 5,8. Παρόλα αυτά, τη δεκαετία 2006- 2016, οι εκατομμυριούχοι μειώθηκαν κατά περίπου 27%, αν και ο συνολικό πλούτος των δισεκατομμυριούχων αυξήθηκε αισθητά.

Η εικόνα που διαμορφώνουν τα παραπάνω στοιχεία είναι ξεκάθαρη. Ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας (μακροχρόνια άνεργοι, άτομα με αναπηρία, κομμάτια της νέας γενιάς, χαμηλοσυνταξιούχοι, μετανάστριες κ.α.) **πετιέται στο περιθώριο της ακραίας φτώχειας και εξαθλίωσης, της μόνιμης ανεργίας και της πάλης για τη ζωή.** Το μεγαλύτερο μέρος της εργατικής τάξης **καταδικάζεται σε χαμηλούς μισθούς, ευέλικτη και ανασφάλιστη εργασία, σε ένα μόνιμο μετεωρισμό μεταξύ προσωρινής εργασίας, ανεργίας, επανακατάρτισης, μετατρεπόμενο από εργαζόμενο σε «ωφελούμενο».** Ένα σχετικά μικρό κομμάτι καλύτερα αμειβόμενων εργαζομένων σε συγκεκριμένους τομείς (στελέχη του δημόσιου τομέα, εργαζόμενοι σε υψηλότερες βαθμίδες στον ιδιωτικό τομέα, εξειδικευμένο επιστημονικό δυναμικό σε τομείς αιχμής κ.α.) εξακολουθεί να υπάρχει, επιφορτιζόμενο ένα όλο και μεγαλύτερο κομμάτι εργασίας και με τη διαρκή απειλή της κατακρήμνισης στην κοινωνική σκάλα. Ένα πολύ μεγάλο μέρος των ελεύθερων επαγγελματιών και των μικρών επιχειρηματιών έχει

ήδη καταστραφεί ή πιέζεται καθημερινά προς την πλήρη φτωχοποίηση υπό το βάρος της μείωσης του κύκλου εργασιών, της υπερφορολόγησης και της αδυναμίας να ανταποκριθεί στον ανταγωνισμό. Συχνά, η πίεση αυτή μεταφέρεται προς το εργατικό δυναμικό που απασχολούν οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις σε κλάδους όπως το εμπόριο, ο επισιτισμός, ο τουρισμός, οι κατασκευές κ.α. Στον αντίποδα, κερδισμένες βγαίνουν οι μεγάλες επιχειρήσεις και τα πλουσιότερα στρώματα, καθώς και συγκεκριμένες μερίδες που επωφελούνται αυτής της αναδιάρθρωσης τόσο από την αύξηση της εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης και την απορρύθμιση της αγοράς εργασίας, όσο και από τη λεηλασία της εγχώριας αγοράς και τη διάλυση των μικρών και μεσαίων ανταγωνιστών. Οι μεγάλοι, εγχώριοι και διεθνείς, όμιλοι έχουν εκτιναχτεί ακριβώς γιατί συγκεντρώνουν όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας. Παράλληλα, σε ορισμένους τομείς (π.χ. κατασκευαστικές) σημεία αναδιάρθρωσης διαμορφώνονται από την επέκταση δραστηριοτήτων σε έργα στο εξωτερικό.

Αυτή η πραγματικότητα έρχεται μαζί με τη σταδιακή απουσία κάθε δικτύου προστασίας από τον αφανισμό. Τα οικογενειακά δίκτυα και η ιδιοκτησία κατοικίας που αποτελεί μια παραδοσιακή σανίδα σωτηρίας για τις λαϊκές οικογένειες ώστε να μη μείνουν στο δρόμο, απειλούνται από τη σταυροφορία των πλειστηριασμών. Η πρόσβαση στο σύστημα παιδείας, υγείας και κοινωνικής ασφάλισης γίνεται ολόένα και πιο ταξικά φιλτραρισμένη. Αποκορύφωμα αυτής της ανάληπτης πολιτικής είναι η διαρκής υποβάθμιση της προστασίας και της μέριμνας για τις ομάδες που το έχουν μεγαλύτερη ανάγκη. Δείγμα αυτού, είναι η απάνθρωπη αντιπροσφυγική πολιτική που αφού πρώτα δολοφονεί χιλιάδες ανθρώπους στα σύνορα, στοιβάζει όσους επιβιώσουν με τις χειρότερες συνθήκες στα κέντρα ή τους πετά πίσω στην Τουρκία. Η συνεχής μείωση των κονδυλίων υγείας – πρόνοιας φτωχοποιεί ακόμη μεγαλύτερα κομμάτια του πληθυσμού με πρώτους τους αναπήρους και χρόνια νοσούντες. Υγεία – Πρόνοια

– Αποκατάσταση – Ψυχική Υγεία βρίσκονται στο στόχαστρο καθώς εκείνοι οι πολίτες που δεν μπορούν να συμβάλλουν στην ανάπτυξη και στην κερδοφορία του κεφαλαίου, θεωρούνται ωμά, φύρα. Εφόσον ανάπηροι χρόνια και ψυχικά πάσχοντες δεν μπορούν να σφιχτούν σαν το λεμόνι για να παράγουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερη υπεραξία δεν χρειάζονται την υποστήριξη της πολιτείας. Στις πόλεις μας αυξάνονται καθημερινά οι άστεγοι, οι τοξικοεξαρτημένες, οι πεινασμένοι, όσοι και όσες αποστερούνται ακόμα και τα βασικά για να ζήσουν και τα οποία στον 21^ο αιώνα είναι πανεύκολο να παρέχονται απλόχερα και σε αφθονία.

Πλησιάζουμε όλο και πιο κοντά στις διαλυμένες και διαιρεμένες κοινωνίες με αποθήκες κοινωνικά απόβλητων ψυχών, παραγκουπόλεις και οργανωμένο έγκλημα. Οι βασικοί λόγοι που δε βρισκόμαστε ακόμα εκεί, είναι τα καύσιμα από περιουσίες και οικονομίες παλαιότερων εποχών, οι διαρκώς συρρικνούμενες κατακτήσεις και οι ακόμα ισχυροί δεσμοί αλληλεγγύης και κοινού αγώνα που κρατάνε όρθια την κοινωνία μας. Το ιατρικό, νοσηλευτικό και παραϊατρικό προσωπικό που κρατά στη ζωή τους ασθενείς, οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα, οι δασκάλες που δέχονται τα παιδιά όλου του κόσμου, οι γειτονιές που άνοιξαν τις αγκαλιές τους στους κατατρεγμένους του κόσμου, οι δομές αλληλεγγύης που θα δώσουν ένα πιάτο φαγητό, το μαθητικό, φοιτητικό και εκπαιδευτικό κίνημα που κρατά ακόμα δωρεάν την εκπαίδευση. Όμως, το τοπίο όλο και σκοτεινιάζει, και απαιτείται μια νέα δύναμη στον αγώνα για την επιβίωση και την ανατροπή για να σωθεί η κοινωνική πλειοψηφία.

Δεν πρέπει να υποτιμηθεί η σημασία των ιδιωτικοποιήσεων- ξεπουλήματος του δημόσιου πλούτου. Εντός του επόμενου διαστήματος, θα ενταθούν οι προσπάθειες για ιδιωτικοποιήσεις με στόχο την εξασφάλιση 2,7 δισεκατομμυρίων για την αποπληρωμή χρέους. Σε αυτό το πλαίσιο, τόσο οι ΔΕΚΟ που ελέγχει το δημόσιο στο σύνολό τους ή διατηρεί μεγάλο μέρος των μετοχών τους (ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, ΕΛΠΕ, ΕΛΤΑ, ΟΣΕ κ.α.) όσο και το σύνολο της δημόσιας γης και των κύριων υποδομών

(λιμάνια, αεροδρόμια κ.α.) βρίσκονται στο σφυρί. Ναυαρχίδα της εθνικής πολιτικής υφαρπαγής από το κεφάλαιο του δημόσιου πλούτου είναι η επένδυση του Ελληνικού για τη διευκόλυνση της οποίας έχει κατεδαφιστεί το σύνολο της ελληνικής νομοθεσίας. Δεν είναι σίγουρο αν θα προχωρήσουν όλες αυτές οι «επενδύσεις» και θα επιτευχθούν οι «φιλόδοξοι» καπιταλιστικοί στόχοι της κυβέρνησης. Το σίγουρο όμως είναι ότι η «ανάπτυξη» που υπόσχονται δε θα βασίζεται μόνο στη διάλυση της εργασίας και της κοινωνικής πρόνοιας αλλά και στην υφαρπαγή των κοινών αγαθών (με τη συνεπακόλουθη αύξηση της τιμής με την οποία θα διατίθενται), στο ξεπούλημα των υποδομών και των καλύτερων κομματιών της ελληνικής γης, στην ιδιωτικοποίηση των φυσικών πόρων και στην καταστροφή του περιβάλλοντος. **Η Ελλάδα θα είναι μια έκταση εξαθλιωμένων πολιτών από την οποία το μεγάλο κεφάλαιο θα αποσπά τα κέρδη από την ενέργεια, τον τουρισμό, τη γη, τους φυσικούς πόρους και – φυσικά- την αποπληρωμή του ληστρικού χρέους για την οποία εξ αρχής ξεπούλησε τα πάντα.**

2.3. Το πολιτικό σύστημα και το ζήτημα της δημοκρατίας

Το νέο τοπίο της ελληνικής κοινωνίας συνοδεύεται από ένα βαθιά μεταλλαγμένο αστικό πολιτικό σύστημα. Την οικονομική και κοινωνική βία της μνημονιακής ταξικής επίθεσης, συμπληρώνει η πολιτική βία της μόνιμης αντιδημοκρατικής εκτροπής. Η βασική πλευρά αυτής, είναι **ο βαθύς αντιδραστικός μετασχηματισμός της σύγχρονης αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας η οποία απεκδύεται όποια προοδευτικά και δημοκρατικά στοιχεία είχε ιστορικά για να υπερασπιστεί την εξουσία και τον πλούτο του κεφαλαίου.** Πρόκειται για μια παγκόσμια διαδικασία, μια προληπτική αντεπανάσταση στις ανερχόμενες κοινωνικές αντιστάσεις και εν δυνάμει επαναστατικές απειλές που διαμορφώνει η καπιταλιστική κρίση.

Το σύγχρονο κράτος γίνεται όλο και

περισσότερο στρατηγείο της αστικής τάξης με τις αντιδραστικές πλευρές του να ενισχύονται πολλαπλώς. Ο δευτερεύοντας ρόλος του κράτους, ο κοινωνικός, μειώνεται δραστικά, καθώς αρνείται το ρόλο του εγγυητή μιας έστω και επίφασης δικαιοσύνης, ισότητας και κατοχύρωσης δικαιωμάτων και ελευθεριών, διατηρώντας μόνο το ρόλο του «στρατηγού» της εξουσίας των οικονομικών και πολιτικών ελίτ. Το πολιτικό σύστημα έρχεται όλο και πιο κοντά στον ταξικό πυρήνα του καπιταλισμού. Τα αστικό κοινοβούλιο και οι θεσμοί ελέγχου και εξουσίας, υποβαθμίζονται με το κεφάλαιο και κυρίως τις οικονομικές, ιμπεριαλιστικές υπερεθνικές ενώσεις να ασκούν απευθείας πολιτική, τόσο στο επίπεδο των ταξικών σχέσεων στην παραγωγή, όσο και σε όλες της πλευρές της ρύθμισης της κοινωνικής ζωής.

Στην Ελλάδα, όλα τα παραπάνω, έχουν έντονη αποτύπωση. Το μνημονιακό καθεστώς δεν είναι μόνο μια ταξική λεηλασία, αλλά και μια διαρκής αντιδημοκρατική εκτροπή, ένα μόνιμο καθεστώς έκτακτης ανάγκης που επιχειρεί να αποψιλώσει τις κοινωνικές κατακτήσεις, τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα. Η επίθεση στην απεργία και γενικά το συνδικαλισμό είναι η κορυφή αυτής της σύνδεσης οικονομικής και πολιτικής επίθεσης.

Στο πολιτικό σύστημα γίνεται ένας διπλός μετασχηματισμός:

Από τη μια, προς τα «πάνω».

Το κοινοβούλιο παίζει συχνά διακοσμητικό ρόλο στην έγκριση νομοθετημάτων που επιβάλλονται από την τρόικα και οι βουλευτές μοιάζουν με γελοίες φιγούρες που δεν προλαβαίνουν καν να διαβάσουν τι ψηφίζουν για να ικανοποιηθούν οι τοκογλύφοι και οι οικονομικοί δολοφόνοι της ΕΕ και το ΔΝΤ. Οι κυβερνήσεις, τα κόμματα, το κοινοβούλιο, φαίνεται όλο και λιγότερο να «κυβερνούν αυτό τον τόπο», όταν ακόμα και το παραμικρό μέτρο το αποφασίζει απευθείας το εγχώριο και διεθνές μεγάλο κεφάλαιο και οι τραπεζίτες.

Από την άλλη, προς τα «κάτω».

Η πολιτική εξουσία θωρακίζεται όλο και

περισσότερο απέναντι στην κοινωνία, την εργατική τάξη, τα πιο αδύναμα στρώματα και τις διεκδικήσεις των μαζικών αγώνων. Όσο «χαλαρή» φαίνεται απέναντι στις πιέσεις και τα πραξικοπήματα των ισχυρών τόσο «σκληρή» φαίνεται απέναντι στα αιτήματα και τις ανάγκες των αδύναμων. Η ισχύς του νόμου είναι αμείλικτη απέναντι στους σύγχρονους Γιάννηδες Αγιάννηδες που θα καταστραφούν από ένα χρέος μερικών εκατοντάδων ευρώ, από μια μικροκλοπή για την επιβίωση, από ένα μικρό παράπτωμα ή απλά επειδή είναι φτωχές, πρόσφυγες, τοξικοεξαρτημένοι κ.α. Από την άλλη μεριά, αποκάλυπτα εξαντλεί την επιείκειά της απέναντι στους ολιγάρχες, τους διεφθαρμένους πολιτικούς, τους ανεξέλεγκτους αστυνομικούς, τους φασίστες.

Η όξυνση του αυταρχισμού και της καταστολής εντάσσεται σε αυτό το πλαίσιο. Οι διώξεις, η ποινικοποίηση των αγώνων, οι τρομονόμοι και η αστυνομική βαρβαρότητα, είναι πλευρές μιας σταθερής εκδικητικότητας του κράτους απέναντι στις μεγάλες λαϊκές αναμετρήσεις των περασμένων ετών. Ειδική σημασία έχει και η μεγάλη αύξηση των πολιτικών κρατουμένων, οι εξοντωτικές ποινές που επιβάλλονται και οι βάρβαρες συνθήκες κράτησής τους. Τα θέματα του δικαστικού και σωφρονιστικού συστήματος είναι εξαιρετικά σημαντικό και από τη γενική ταξική σκοπιά, καθώς διευρύνεται η «ποινικοποίηση της φτώχειας» που είναι καθεστώς σε χώρες όπως οι ΗΠΑ. Συνωστίζονται σε άθλιες συνθήκες τεράστια κομμάτια της φτωχής νέας γενιάς και ειδικά των μεταναστών και προσφύγων με βασικό έγκλημα τη φτώχεια και την αδυναμία επιβίωσης έξω από το κοινωνικό περιθώριο και τη μικροπαραβατικότητα.

Τα παραπάνω, δε σημαίνουν μια αδιατάρακτη πορεία της αστικής δημοκρατίας προς ένα σύγχρονο κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό ή περισσότερο προς την πολιτική δικτατορία ή το φασισμό. Ούτε την παντελή ομογενοποίηση του πολιτικού συστήματος, την πλήρη αναίρεση των διαφορών μεταξύ εκτελεστικής, δικαστικής και νομοθετικής εξουσίας. Όπως διατηρείται και ενισχύεται ο ανταγωνισμός

εντός του κεφαλαίου, έτσι αναδεικνύονται συχνά και διαμάχες εντός τους πυρήνα της πολιτικής εξουσίας ή μεταξύ διαφορετικών εξουσιών. Η σύγκρουση της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ με κομμάτια του δικαστικού συστήματος, ή η ανησυχητική αυτονομία που μπορεί να υπάρξει σε θύλακες στο στρατό ή την αστυνομία, είναι πραγματικά φαινόμενα. Όμως η κεντρική τάση είναι η, σε τελική ανάλυση, υποταγή όλων των κομματιών της πολιτικής εξουσίας, στην οικονομική εξουσία του μεγάλου κεφαλαίου.

Τα ζητήματα της κυριαρχίας, και της δημοκρατίας αποτελούν, κορυφαία θέματα της πολιτικής και κοινωνικής αναμέτρησης.

Τα χρόνια της κρίσης υπήρξε μια τιτάνια και συνειδητή διαδικασία αναίρεσης βασικών στοιχείων εθνικής και πολιτικής κυριαρχίας προς τα διεθνή κέντρα πολιτικής και οικονομικής ισχύος. Αυτό αποτελεί μια πραγματικότητα που καμία εργατική απάντηση και αριστερή πρόταση δε μπορούν να αγνοήσουν, γιατί το καταλαβαίνει πρώτα και κύρια ο λαός. Το κατάλαβε με απόλυτο τρόπο αμέσως μετά το ηρωικό ΟΧΙ στο δημοψήφισμα. Η επιλογή του ΣΥΡΙΖΑ να υποταχθεί στην ισχύ των εγχώριων και διεθνών καπιταλιστικών κέντρων και το πέρασμά του στο μνημονιακό στρατόπεδο δε δείχνει απλά την ήττα της στρατηγικής του. Δείχνει το πραγματικό αντιδημοκρατικό πρόσωπο του συστήματος. Για αυτό το λόγο, η ανατρεπτική πολιτική στην εποχή μας, επανανομηματοδοτεί ριζικά και σπκώνει ψηλά τις πεταμένες και τσαλαπατημένες σημαίες της δημοκρατίας.

2.4.Ο πολιτικός συσχετισμός και τα πολιτικά ρεύματα

Ο αντιδραστικός μετασχηματισμός του κράτους και της πολιτικής εξουσίας φέρνουν μεταβολές και στο χαρακτήρα των πολιτικών δυνάμεων. Η κεντρική τάση των τελευταίων 2,5 ετών είναι η συντριπτική αλλαγή του πολιτικού συσχετισμού υπέρ του μνημονιακού, αστικού μπλοκ και σε βάρος των εργατικών συμφερόντων και της αριστερής αναζήτησης. Πρόκειται για μια πολύ σοβαρή εξέλιξη που επισφραγίζει την ήττα

της πρώτης φάσης των μεγάλων λαϊκών αγώνων. Τόσο κοινοβουλευτικά όσο και στο επίπεδο των κοινωνικών συγκρούσεων η αντιπολίτευση της λαϊκής βούλησης ακούγεται πολύ λιγότερο δυνατά από ότι τη δεκαετία 2006- 2015. Δεν πρόκειται ακόμα για μια ιστορική ήττα, πισωγύρισμα καθώς ακόμα το ρήγμα παραμένει ανοικτό και η αριστερή αναζήτηση – αν και περισσότερο αμήχανη και μετέωρη- παραμένει ενεργή. Ωστόσο ο συνολικός πολιτικός συσχετισμός είναι αναμφίβολα αρκετά πιο δυσμενής.

Ο ΣΥΡΙΖΑ διατηρεί την κυβερνητική εξουσία, αν και με τεράστια πτώση της στήριξης που είχε από τα λαϊκά στρώματα, ακόμα και στις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015. Παρά την αριστερή ρητορική που διατηρεί συχνά, η συνολική πολιτική του είναι απολύτως νεοφιλελεύθερη. Στηρίζεται πλέον από ισχυρά τμήματα της αστικής τάξης, τις ΗΠΑ και κέντρα της ΕΕ, αν και διατηρεί δεσμούς με μικρομεσαία και εργατικά κομμάτια, κυρίως στο δημόσιο και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Βρίσκεται ουσιαστικά στον ίδιο «χώρο» με το ΠΑΣΟΚ που με τη νέα του μεταμπίεση ως ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ (μαζί με το Ποτάμι, τη ΔΗΜΑΡ κ.α.) δείχνει κάποια σημάδια ανάκαμψης και συγκρότησης, χωρίς φυσικά να καταφέρνει να ξεπλύνει τις ευθύνες του και να αποκτήσει νέα πλειοψηφική δυναμική. Βασικά επιχειρεί να αποτελέσει έναν πόλο μεταξύ των δύο μεγάλων κομμάτων εντασσόμενο σε πιθανά νέα κυβερνητικά σχήματα.

Η ΝΔ αποτελεί τον βασικό αντίπαλο πόλο εντός του αστικού στρατοπέδου και – σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις- τον πιθανότερο διάδοχο στην κυβερνητική εξουσία. Εκπροσωπεί με απόλυτο τρόπο τις πιο ακραία νεοφιλελεύθερες πολιτικές, τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου και ηγεμονικών μερίδων εντός της ΕΕ. Η δεξιά αντιπολίτευση της ΝΔ, καθόλου δεν εκπροσωπεί τα λαϊκά συμφέροντα, αντίθετα βοηθά και επιταχύνει την υλοποίηση της μνημονιακής πολιτικής. Όντας ηγεμονική δύναμη και πιθανός κυβερνητικός πόλος, ενσωματώνει ακόμα τις τάσεις «λαϊκής δεξιάς» στο εσωτερικό της. Η όξυνση, μάλιστα, των εθνικών

θεμάτων (Μακεδονικό, Ελληνοτουρκικό) την κάνει συχνά να επιδιώκει να γίνει ο βασικός εκφραστής των πιο ακροδεξιών και εθνικιστικών θέσεων και ρευμάτων.

Αυτό δε μπορεί να γίνει ολοκληρωτικά, στο βαθμό που η ΝΔ αποτελεί τον πιο βασικό εκφραστή των μεγαλοαστικών και ιμπεριαλιστικών συμφερόντων. Σε αυτό το πλαίσιο, το ερώτημα αν μπορεί να αναδειχθεί ένα μαζικότερο λαϊκό ακροδεξιό και εθνικιστικό ρεύμα στα δεξιά της ΝΔ, παραμένει αναπάντητο και εξαιρετικά κρίσιμο. Οι εξελίξεις με τα εθνικιστικά συλλαλητήρια, είναι σίγουρα ανησυχητικές. Ωστόσο μια τέτοια στροφή δεν έχει ολοκληρωθεί. Παρά την υποχώρηση του κινήματος και της Αριστεράς, υπάρχουν ακόμα αρκετές αντοχές στην ελληνική κοινωνία, που φυσικά δε θα μένουν για πάντα αλώβητες. Το πραγματικό επίδικο παραμένει: Στο έδαφος της κοινωνικής και πολιτικής κρίσης και έπειτα από την πρώτη συντριβή των ελπίδων για μια «αριστερή κυβέρνηση», θα πάρει κεφάλι στην κοινωνική δυσарέσκεια μια νέα αριστερή, αγωνιστική προσπάθεια ή μια σκοταδιστική, εθνικιστική και ακροδεξιά αναδίπλωση;

Σε αυτό το πεδίο, επιδιώκει να ανασυγκροτηθεί, αναβαπτιστεί και ηγεμονεύσει η φασιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής, που παραμένει ο ισχυρότερος πόλος της ακροδεξιάς. Ως ένα νεοναζιστικό κόμμα με σημαντική απήχηση, παραμένει η τεράστια απειλή για το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα. Η δράση του πολύμορφου αντιφασιστικού κινήματος, ειδικά μετά τη δολοφονία Φύσσα, και κυρίως η δίκη και η αναμέτρηση στο δρόμο, έχει περιορίσει τη δυναμική της κυρίως ως προς την οργανωτική της παρουσία. Σήμερα, ωστόσο, η ΧΑ επιδιώκει να επανεμφανιστεί και με δολοφονικές επιθέσεις, όπως π.χ. στην επίθεση στη «Φαβέλα».

Στο διαρκώς ευμετάβλητο πολιτικό σκηνικό, πολλές ανακατατάξεις υπάρχουν διαρκώς ή ετοιμάζονται για το μέλλον (Πλεύση Ελευθερίας, νέο κόμμα Βαρουφάκη κ.α.). Καμία από αυτές δε μπορεί ούτε θέλει να καλύψει το μεγάλο κενό. Το κενό της εργατικής, λαϊκής αντιπολίτευσης,

της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής και δημοκρατικής ανατροπής, της σύγχρονης κομμουνιστικής αντιρότασης. Απέναντι στο καθήκον της συγκρότησης ενός αντίπαλου δέους που θα κοιτάζει στα μάτια τον μεγάλο εχθρό, οι δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς (με διαφορετικές ευθύνες η καθεμία) στέκονται μέχρι τώρα αδύναμες και εγκλωβισμένες είτε στον αποχωρισμό από τα κεντρικά ερωτήματα που θέτει η εποχή, είτε στην ανακύκλωση ηττημένων διαχειριστικών πολιτικών, είτε στην περιθωριοποίηση της γενικής ιδεολογικής τοποθέτησης. Στοιχείο για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι να συμβάλλει στο να καλυφθεί αυτή η απουσία.

2.5. Οι πόλεμοι των ολιγαρχών

Πλευρά του γενικότερου μετασχηματισμού της οικονομικής και πολιτικής ζωής είναι ο αναδυόμενος πόλεμος μεταξύ των διαφορετικών επιχειρηματικών κομματιών καθώς και η διαρκής αναμέτρηση μεταξύ της «νέας» και «παλιάς» διαπλοκής. Στο τοπίο διάλυσης του κοινωνικού και οικονομικού ιστού, και στη γενική τάση υποταγής στα μονοπωλιακά καπιταλιστικά συμφέροντα, οι νέοι ολιγάρχες εμφανίζονται έτοιμοι να πολεμήσουν για το μούρασμα της λείας και την πολιτική επιρροή, ενώ την ίδια στιγμή είναι ενωμένοι απέναντι στα εργατικά συμφέροντα. Νέοι και παλιοί επιχειρηματικοί όμιλοι που ελέγχουν τα πάντα (ομάδες, ΜΜΕ, γη και ακίνητα, μεγάλες επιχειρήσεις και βιομηχανίες, εκπονημένες δημόσιες υπηρεσίες), φτιάχνουν ένα νέο τοπίο παρακμής για την ελληνική κοινωνία, όπου η πολιτική αντιπαράθεση φαίνεται όλο και πιο εξόφθαλμα να υποτάσσεται στις κόντρες των οικονομικών «αφεντικών».

Χρειάζεται περαιτέρω ανάλυση, η σκιαγράφηση των «δυνατότερων παιχτών» και των πολιτικών, οικονομικών και διεθνών κέντρων που εκπροσωπούν. Το σίγουρο είναι πως διαμορφώνονται πανίσχυρα στρατόπεδα που ελέγχουν τεράστιες οικονομικές δραστηριότητες και εργαζομένους, διαμορφώνουν «στρατούς» υποστηρικτών, επηρεάζουν απόλυτα την κοινή γνώμη, την πολιτική ζωή και τη δικαιοσύνη και εξουσιάζουν ολόκληρες «ζώνες επιρροής»,

συνδέονται και χρησιμοποιούν όλο και περισσότερο το οργανωμένο έγκλημα. Πρόκειται για τάσεις βαθιάς σήψης του πολιτικού συστήματος που δυστυχώς δεν έρχονται από το παρελθόν αλλά από το μέλλον του αναπτυγμένου καπιταλισμού. Είναι αναδιατάξεις βαθιά εκθρικές για το εργατικό κίνημα και την Αριστερά που θα τις βρουν μπροστά τους.

2.6. Το εθνικό ζήτημα

Στην νέα φάση που μπαίνει η κρίση στην Ελλάδα, το «εθνικό ζήτημα» έρχεται με εκρηκτικό τρόπο στο προσκήνιο. Αν η νέα κατάσταση έχει ως πρώτο πυλώνα το νέο κοινωνικό τοπίο και ως δεύτερο το αντιδημοκρατικό πολιτικό σύστημα, τότε ο τρίτος πυλώνας, είναι η αναζωπύρωση των εθνικών θεμάτων, των ζητημάτων της εθνικής αυτοδιάθεσης και κυριαρχίας καθώς και το, μεγαλύτερο όλων, θέμα του πολέμου. Η εκρηκτική διάσταση που αποκτούν αυτά τα ζητήματα σχετίζεται με τη γενική τάση της νέας εποχής της παγκόσμιας κρίσης και την όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Η ευρύτερη περιοχή της χώρας βρίσκεται σε μόνιμη αναταραχή, ενώ οι ανταγωνισμοί και οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις έχουν εκτιναχθεί το τελευταίο διάστημα.

Η κρισιμότητα των ζητημάτων εθνικής αυτοδιάθεσης και κυριαρχίας δεν προκύπτει μόνο από τις πιθανές πολεμικές συγκρούσεις. Αντίθετα, αποτελούν κεντρική πλευρά όλης της πορείας των ανταγωνισμών σε παγκόσμιο επίπεδο. Στη χώρα μας, την τελευταία δεκαετία, η μόνιμη επιτροπεία της ΕΕ και του ΔΝΤ και η συνειδητή παράδοση κομματιών της εθνικής πολιτικής στους υπερεθνικούς οργανισμούς του κεφαλαίου, είναι εμφανή σημάδια αναίρεσης πλευρών της εργατικής και λαϊκής επίδρασης στο επίπεδο της εθνικής κυριαρχίας. Το ελληνικό κεφάλαιο δεν είναι πλήρως αποδεκατισμένο ή εξαρτημένο, ωστόσο έχει επιλέξει συνειδητά την πρόσδεση με την ΕΕ και το ΔΝΤ και την παραχώρησή στην τρόικα και τους δανειστές πλευρών της κυριαρχίας του. Αυτό είναι ένα δείγμα αδυναμίας και υποχώρησης του ελληνικού καπιταλισμού και όχι δύναμης και ανόδου.

Αυτό μπορεί να γίνει σήμερα πιο κατανοητό.

Η κρίση στην Ελλάδα είχε τριπλές «ρίζες» Στην παγκόσμια καπιταλιστική κρίση, στην κρίση της ΕΕ και της άνισης ανάπτυξης εντός της αλλά και στην κρίση του ίδιου του ελληνικού καπιταλισμού που έπεσε ως προς την ανταγωνιστικότητά του, ενώ ήταν περισσότερο πολιτικά και κοινωνικά αδύναμος απέναντι στο εργατικό κίνημα για να περάσει τις αναγκαίες για αυτόν αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις. Η ελληνική ελίτ, εν γνώσει της «πληρώνει» το αναγκαίο διπλό τίμημα. Την οικονομική «μίζα» προς τους τραπεζίτες, τους κερδοσκόπους και τους βιομηχάνους των ισχυρών της ΕΕ και του ΔΝΤ. Και την πολιτική «μίζα» σε εθνική κυριαρχία, απέναντι στα υπερεθνικά όργανα της Ευρώπης και των ΗΠΑ για να αντιμετωπίσει τους κινδύνους από ένα διεκδικητικό εργατικό και λαϊκό κίνημα. Το τίμημα που πληρώνει είναι υψηλό εξαιτίας των λυσσωδών ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών και αντιθέσεων.

Στο πλαίσιο αυτό, τα γενικότερα ζητήματα εθνικής αυτοδιάθεσης και κυριαρχίας προβάλλουν σε οξυμένες διαστάσεις. Αποτελούν σπουδαία πεδία οικοδόμησης της εργατικής ενότητας και των κοινωνικών συμμαχιών της εργατικής τάξης που αφορούν όλες τις διαβαθμίσεις αντίστασης και συνειδητοποίησης των εργαζόμενων και (με διαφορετικό ταξικά τρόπο) όλα τα στρώματα των καταπιεζόμενων. Αποτελεί βασικό καθήκον για την Αριστερά, η διαμόρφωση μιας συγκεκριμένης και διαυγούς εκτίμησης και πολιτικής γραμμής που να ανταποκρίνεται στην πραγματική κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού εντός του διεθνούς καταμερισμού εργασίας και κεφαλαίου. Η γραμμή αυτή απαιτεί την οριοθέτηση από τα παλιά εργαλεία της Αριστεράς που υποβάθμιζαν το ρόλο του ελληνικού κεφαλαίου αναγνωρίζοντας την Ελλάδα ως μια περιφερειακή χώρα, υποτελή στις μεγάλες δυνάμεις και κατέληγε συχνά σε μια εθνική πολιτική υπό την ηγεμονία μερίδων της αστικής τάξης στο όνομα του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Απαιτεί όμως ταυτόχρονα και οριοθέτηση από μια αυθαίρετη «μεταγραφή» της Ελλάδας στις χώρες του ισχυρού

καπιταλιστικού πυρήνα, η οποία αδυνατεί να ερμηνεύσει την απολύτως εμφανή ανισότητα εντός της ΕΕ και του παγκόσμιου καπιταλισμού και οδηγεί στην υποτίμηση της αντιιμπεριαλιστικής πάλης στο όνομα του αντικαπιταλιστικού αγώνα.

Δεν είναι ίδιος ο τρόπος που αντιμετωπίζεται το θέμα της εθνικής αυτοδιάθεσης σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Είναι διαφορετικό για την Παλαιστινιακή αντίσταση ή για το εργατικό κίνημα στις ΗΠΑ. Προφανώς η Ελλάδα δεν είναι καμία από τις δύο χώρες. Είναι μια χώρα στην ΕΕ και το NATO, με αναπτυγμένο καπιταλισμό συνδεδεμένο άμεσα με τα υπερεθνικά καπιταλιστικά κέντρα. Ωστόσο βρίσκεται σε μεσαία θέση στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα με μια διαρκή μείωση ισχύος την τελευταία δεκαετία. Υπάρχουν μερίδες της αστικής τάξης που έχουν μια σχετικά σημαντική διεθνή θέση σε ορισμένους κλάδους καθώς και κομμάτια που ενισχύονται από την αντεργατική επίθεση των τελευταίων χρόνων. Το ελληνικό κεφάλαιο είχε όλες τις περασμένες δεκαετίες επεκτατικές τάσεις σε περιφερειακό επίπεδο (κυρίως στα Βαλκάνια), ενώ η Ελλάδα συμμετείχε μέσω του NATO σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στη Μέση Ανατολή και την Αφρική. Η κεντρική τάση, ωστόσο, τα τελευταία χρόνια, είναι η απώλεια ισχύος και δύναμης του ελληνικού κεφαλαίου και η πτώση του ελληνικού καπιταλισμού. Σαφώς η αστική τάξη έχει επιθετικές βλέψεις και συμφέροντα, ωστόσο δεν βρίσκεται σε θέση να εκπροσωπήσει ένα αυτοτελές από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα, σχέδιο πολεμικού και οικονομικού επεκτατισμού.

Ως απάντηση σε αυτή την υποβάθμιση, το ελληνικό κεφάλαιο επιδιώκει μια αντεπίθεση δια της όλο και στενότερης πρόσδεσης και υποταγής στον ευρωατλαντικό ιμπεριαλιστικό άξονα και κυρίως στις ΗΠΑ. Πρόκειται για μια σαφή επιδίωξη κομματιών της αστικής τάξης και μια εξόφθαλμη πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ που θεωρεί πως βρήκε την ευκαιρία να δράσει ως ο βασικότερος σύμμαχος των ΗΠΑ και του NATO στην περιοχή, αναβαθμίζοντας τη θέση της σε σχέση με τις γειτονικές χώρες και ειδικότερα την Τουρκία.

Η πολιτική αυτή αποτυπώνεται και στη νέα όξυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων και στο θέμα της Μακεδονίας. Σε αυτό το πλαίσιο, σχεδιάζεται νέα αμερικάνικη βάση στην Ελλάδα. Πρόκειται για μια ακραία επικίνδυνη πολιτική για τον ελληνικό λαό και για τους λαούς στην περιοχή, που πρέπει να βρει αντίσταση από το εργατικό και αντιπολεμικό κίνημα.

Τα «εθνικά θέματα» θα τροποποιήσουν βαθιά την ατζέντα του επόμενου διαστήματος και είναι ορατός ο κίνδυνος της ακροδεξιάς, εθνικιστικής και φιλοπόλεμης ηγεμονίας και αντεπίθεσης με τη στήριξη των συστημικών κομμάτων και της αστικής τάξης. Άλλωστε, είναι βαθιά επιδίωξη του συστήματος η μεταφορά του ενδιαφέροντος των καταπιεζόμενων στρωμάτων, από τα κοινωνικά ζητήματα και την ταξική αναμέτρηση στα δήθεν κοινά «εθνικά συμφέροντα».

Σε όλη την εποχή του ιμπεριαλισμού, πολύ περισσότερο στη νέα εποχή του καπιταλισμού, **ο αντικαπιταλιστικός αγώνας, με όλη την πολυμορφία του, δεν μπορεί παρά να είναι εργατικός αντιιμπεριαλιστικός αγώνας. Ταυτόχρονα, ο εργατικός αντιιμπεριαλιστικός αγώνας δεν μπορεί παρά να επιδιώκει, πρωταρχικά σε εθνικό επίπεδο, τη συνολική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος.**

2.7. Η όξυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων και η νέα πολεμική απειλή

Η πιο σοβαρή εξέλιξη του τελευταίου διαστήματος είναι η όξυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Ο διαρκής ανταγωνισμός μεταξύ των δύο χωρών μπαίνει σε νέα φάση στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών για την γεωπολιτική επιρροή στην ευρύτερη περιοχή μας, με επίκεντρο τη Συρία και την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων ενέργειας στην Κυπριακή ΑΟΖ, με τους αμερικάνικους νατοϊκούς σχεδιασμούς να έχουν τον πρώτο λόγο και την κύρια ευθύνη. Οι δύο αστικές τάξεις, η τούρκικη -με ανοδική πορεία τα τελευταία χρόνια- και η ελληνική - με φθίνουσα πορεία τα τελευταία χρόνια- ανταγωνίζονται για

διεύρυνση του πλούτου και της επιρροής τους.

Η τουρκική αστική τάξη προσπαθεί να αποκρυσταλλώσει γεωπολιτικά στην περιφέρειά της, όλη την οικονομική άνοδο της τελευταίας δεκαετίας και γίνεται επιθετική με επεκτατικές βλέψεις. Η εισβολή σε Συρία και Ιράκ, η προσωρινή, μερική διάρρηξη των σχέσεων με τις ΗΠΑ, η απάνθρωπη μεταχείριση των μεταναστών σαν διαπραγματευτικό χαρτί προς την ΕΕ και η ανακίνηση θεμάτων ελληνοτουρκικών συνόρων δηλώνουν τη βούληση της τουρκικής αστικής τάξης να αποκτήσει αυτοτελή ρόλο στην περιοχή και να υπολογίζεται από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ως αναβαθμισμένος συμμετοχος στην ιμπεριαλιστική λεία. Η Τουρκία βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι καθώς η οικονομική της ανάπτυξη φαίνεται να λαχανιάζει και η εσωτερική της κατάσταση είναι εκρηκτική. Η επιθετικότητα στα εξωτερικά και ο αυταρχισμός στα εσωτερικά (απέναντι στο ηρωικό και ανοδικό τούρκικο και κουρδικό κίνημα) που εκφράζει η πολιτική του Ερντογάν είναι μια συγκροτημένη προσπάθεια διατήρησης της ανοδικής τροχιάς της χώρας και κατάκτησης μια νέας ανώτερης θέσης.

Η ελληνική αστική τάξη βρίσκεται και αυτή σε ένα σταυροδρόμι. Επιδιώκει να διατηρήσει το στάτους κβο μιας προηγούμενης περιόδου ενώ έχει υποβαθμιστεί. Ενοχλείται από την επιθετικότητα της Τουρκίας και την αλλαγή στο μεταξύ τους συσχετισμό δύναμης (στρατιωτικά, οικονομικά, γεωπολιτικά) και προσπαθεί να αντιδράσει. Επιχειρεί να αξιοποιήσει επιθετικά τις αδυναμίες και αστάθειες της Τουρκίας, ωστόσο δεν έχει τη δυνατότητα να παίξει αυτοτελή ρόλο στην περιοχή. Δεν είναι το ίδιο επιθετική με την τουρκική αστική τάξη όχι γιατί δε θέλει αλλά γιατί σε αυτό το συσχετισμό δύναμης δεν μπορεί. Ταυτίζεται με τους αμερικάνικους-νατοϊκούς σχεδιασμούς στην περιοχή και θεωρεί ιστορική ευκαιρία να γίνει ο πιστός ακόλουθος των ΗΠΑ, τώρα που η Τουρκία έχει μερικώς διαρρήξει τις σχέσεις της. Μέσω των νατοϊκών σχεδιασμών και του άξονα με Ισραήλ-Αίγυπτο προσπαθεί να αναβαθμιστεί στην περιοχή και να γίνει συμμετοχος σε οφέλη κυρίως από τις εξορύξεις. Πρόκειται για

μια απολύτως επικίνδυνη για τα λαϊκά συμφέροντα πολιτική. Η κοινωνική πλειοψηφία που στενάζει από τις αντεργατικές πολιτικές, δεν έχει τίποτα να κερδίσει από μερικά ξεροκόμματα που μπορεί να πάρουν οι έλληνες καπιταλιστές. Καμία ειρήνη και σταθερότητα δε μπορεί να φέρει η προσκόλληση στην πρώτη γραμμή των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών παρά μόνο πολέμους και δυστυχία για τους λαούς της Ελλάδας και των γειτονικών χωρών. Άλλωστε, προδίδει παντελή μικρόνοια, η αίσθηση ότι το NATO θα γίνει ο «προστάτης» της χώρας. Το παράδειγμα της Κύπρου το 1974 και όλη η ιστορία του λαομίστου NATO κάνουν σαφές ότι οι ΗΠΑ όχι απλά δε θα «βοηθήσουν» την Ελλάδα, αλλά κατά βάση θα τη χρησιμοποιούν ως ένα ακόμα πιόνι τους. Άλλωστε η Τουρκία δεν είναι ένας σύμμαχος που οι ΗΠΑ και το NATO θέλουν να χάσουν.

Είναι δύσκολο να προβλεφθεί τι ακριβώς θα συμβεί το επόμενο διάστημα. Ωστόσο, φαίνεται όλο και πιο κοντινό το ενδεχόμενο θερμών επεισοδίων ή και πολεμικών συγκρούσεων με απρόβλεπτη εξέλιξη. Σε ένα τωρινό ενδεχόμενο πολέμου Ελλάδας- Τουρκίας, **ο χαρακτήρας του πολέμου είναι αντιδραστικός και «άδικος»**. Εξυπηρετεί μόνο τον ανταγωνισμό των αντιπαρατιθέμενων αστικών τάξεων και το έπαθλο είναι η ηγεμονική παρουσία και θέση στην περιοχή που κανένα όφελος δε θα έχει κανένας λαός. Το ποιος θα τραβήξει πρώτος τη σκανδάλη έχει νόημα για το χαρακτηρισμό επιτιθέμενου-αμυνόμενου στην συνείδηση των λαών αλλά δεν αλλάζει το χαρακτήρα ενός ενδεχόμενου τέτοιου πολέμου.

Φυσικά κάθε ενδεχόμενο δεν είναι το ίδιο. Είναι διαφορετική μια αναμέτρηση γύρω από την ΑΟΖ και διαφορετικές επεμβατικές επιθέσεις, παραβίαση συνόρων και κατοχή εδαφών. Υπό αυτό το πρίσμα, είναι σαφής η κόκκινη γραμμή ενάντια σε παραβίαση συνόρων και κυριαρχικών δικαιωμάτων των χωρών, οποιαδήποτε αμφισβήτηση διεθνών συμφωνιών και κυρίως οποιαδήποτε επιθετική κίνηση ενάντια σε πληθυσμούς. Αυτό που αλλάζει το χαρακτήρα του πολέμου είναι όταν κάποια

δύναμη επιτίθεται ενάντια στο λαό άλλης χώρας και μετατρέπεται σε κατοχική.

Αυτή τη στιγμή, ωστόσο, **το πρώτιστο καθήκον είναι ο λαός να υπερασπιστεί την ειρήνη και τη φιλία των λαών και να δράσει αποτρεπτικά προς όλα τα πολεμικά ενδεχόμενα.** Τα συμφέροντα του NATO δεν είναι και συμφέροντα της ελληνικής κοινωνίας. Ο ανταγωνισμός των αστικών τάξεων δεν πρέπει να χωρίζει τους λαούς των δύο χωρών και φυσικά των λαών όλης της ευρύτερης περιοχής. Τα κέρδη από οποιαδήποτε εξόρυξη ή λεία από ιμπεριαλιστικές λεηλασίες δεν είναι κέρδη των εργαζομένων. **Να υψωθούν ψηλά οι σημαίες του αντιπολεμικού αγώνα.**

Το εργατικό- λαϊκό κίνημα πρέπει να αποτρέψει το να σύρει η αστική τάξη τη χώρα σε πόλεμο και αν η τελευταία το κάνει θα πρέπει να τεθεί άμεσο ζήτημα ανατροπής της. Ο λαός θα αντισταθεί σε απόπειρες ιμπεριαλιστικής επαναχάραξης των συνόρων και θα υπερασπιστεί αμυντικά τον εαυτό του και την κυριαρχία του. Βασικός στόχος πρέπει να είναι να σπάσει τη συμμαχία της ελληνικής αστικής τάξης

με τη μεγαλύτερη πολεμική μηχανή που γέννησε ο κόσμος, τις ΗΠΑ, για να ανατραπεί η αστική πολιτική σε Ελλάδα και Τουρκία. Με αυτήν την ειλικρινή και αυθεντικά ειρηνική στην πράξη δράση ο λαός της Ελλάδας μπορεί να γίνει σύμβολο αντίστασης και ειρήνης σε όλο τον κόσμο κηρύσσοντας την αξία της φιλίας και της συνεργασίας των λαών ως υπέρτατη αξία. Συγκεκριμένα χρειαζόμαστε να δουλέψουμε προς:

α) μια αφύπνιση των συνειδήσεων, με μαζική θεωρητική και πολιτική καμπάνια για τις αιτίες, τα αποτελέσματα, τους τρόπους αποτροπής και ανατροπής των πολέμων και των υπεύθυνων για αυτούς,

β) τη δημιουργία μιας πλατιάς αντιπολεμικής, αντιιμπεριαλιστικής μαζικής κίνησης, αποτροπής του πολέμου, για την **υπεράσπιση της ειρήνης και τη φιλία των λαών,**

γ) τη διεθνιστική συνεργασία με τις αριστερές δυνάμεις και το κίνημα ειδικά της Τουρκίας, των Βαλκανίων και της Αν. Μεσογείου, αλλά και της Ευρώπης και όλου του κόσμου.

3. Ο δρόμος της ανατροπής

3.1. Μεθοδολογικές αρχές

Παρά την ήττα του πρώτου κύκλου των «εξεγέρσεων της κρίσης», το ρήγμα παραμένει ανοιχτό και η σύγχρονη, αποτελεσματική επαναστατική τακτική και στρατηγική μπορεί να δώσει και πάλι φτερά στο πληγωμένο αλλά ζωντανό κοινωνικό μπλοκ της ανατροπής. **Είναι αναγκαία μια πολιτική γραμμή και μεθοδολογία που να μην υποτάσσεται στους συσχετισμούς αλλά και να μην ίπταται πάνω από αυτούς.** Η προσκόλληση του ρεφορμισμού στο πρώτο, δυστυχώς, δεν δικαιώνει μια πτήση προς το δεύτερο. Αντιθέτως αποπροσανατολίζει το κίνημα και τις πρωτοπορίες οδηγώντας σε παράλυση στις κρίσιμες στιγμές. Αυτό που κάνει μια γραμμή πραγματικά επαναστατική είναι στο κατά πόσο συγκροτεί ένα πραγματικό σχέδιο συσπείρωσης δυνάμεων που οδηγεί κάθε φορά ένα βήμα μπροστά το κίνημα, πετυχαίνει αυτό που σε κάθε στιγμή είναι εφικτό να κατακτηθεί και ανοίγει το δρόμο για το επόμενο βήμα και τον στρατηγικό στόχο. Ένα σχέδιο που κοιτά μόνο ένα επόμενο βήμα είναι καταδικασμένο να μείνει σε αυτό και εν τέλει να μην το κατακτήσει καν αφού αντιλαμβάνεται το συσχετισμό ως στατικό. Ταυτόχρονα, ένα σχέδιο που κοιτά προς το τέλος αλλά φοβάται και δεν περιγράφει τα συγκεκριμένα βήματα από την αρχή,

είναι εξίσου καταδικασμένο να υποταχθεί στον υφιστάμενο συσχετισμό.

Ειδικά στη σημερινή εποχή, το άμεσο πρόγραμμα πάλης συνδέεται με το στρατηγικό στόχο της επανάστασης και του κομμουνισμού, ως απάντηση στη δομική κρίση του συστήματος. Αυτή είναι η ουσία του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος και όχι ένας αφηρημένος, ιδεολογικός «αντικαπιταλισμός» που διαχωρίζεται από την υπαρκτή κατάσταση, που κοιτάζει αφ' υψηλού τις αγωνίες και το επίπεδο της εργατικής και λαϊκής συνείδησης. Όμως το ζήτημα της συνολικής σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής προοπτικής δεν πρέπει να τοποθετείται ως υπεράσπιση αρχών αλλά ως προσανατολισμός των αγώνων. Η σημερινή παρέμβαση της Αριστεράς που παραμένει πιστή στη δυνατότητα ύπαρξης σοσιαλιστικών-κομμουνιστικών κοινωνιών κυρίως λέει «τι να μην κάνουμε» και όχι «τι να κάνουμε», για αυτό μετά από 10 χρόνια κρίσης παραμένει στάσιμη και μειοψηφική. Ενώ στους μεγάλους αντιμνημονιακούς αγώνες, η αστική πολιτική κυριαρχία στην Ελλάδα κλονίστηκε, η Αριστερά που αντιπαρέθετε τον αντικαπιταλιστικό στον αντιμνημονιακό αγώνα στην ουσία απέφυγε την αναμέτρηση με το συσχετισμό. Από άλλο δρόμο, το ίδιο έκανε και η Αριστερά που αφαιρούσε το αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο του

αντιμνημονιακού αγώνα. Η προοπτική δε μπόκε συγκεκριμένα και θαρρετά και θρυμματίστηκαν τα ανατρεπτικά προγράμματα. Τα προγράμματα που είναι κυρίως αρχές ή χωρίς αρχές, χωρίς να μπορούν, ειδικά τις κρίσιμες στιγμές, να προσανατολίσουν το κίνημα για να αλλάξουν το συσχετισμό δύναμης δεν είναι στην ουσία ανατρεπτικά προγράμματα. **Ή υπάρχει πρόγραμμα ρήξης στον υπάρχοντα συσχετισμό που συνοδεύεται με συνέπειες ή δεν υπάρχει.**

Ένα ανατρεπτικό πολιτικό πρόγραμμα που παίρνει υπ' όψη του τους συσχετισμούς και τη δυναμική τους μέσα στον καινούριο συσχετισμό δύναμης αναδιαμορφώνεται, διαλύει τις συμμαχίες που το κρατάνε πίσω και σφυρηλατεί καινούριες. **Η σημερινή φάση στην Ελλάδα με δεδομένη την ήττα της γραμμής ΣΥΡΙΖΑ και τη ντε φάκτο λαϊκή πείρα της ιμπεριαλιστικής και επιθετικότητας της ΕΕ και της αστικής τάξης της χώρας επιτάσσει ως εργατική πολιτική μια μόνιμη και διακηρυγμένη πολιτική συγκέντρωσης δυνάμεων, πάνω σε αρχές και πρόγραμμα, ικανών να αναμετρώνται νικηφόρα με την αστική πολιτική.**

3.2. Εργατική και λαϊκή ανατροπή της επίθεσης με αντικαπιταλιστικό αντιιμπεριαλιστικό και σύγχρονο δημοκρατικό περιεχόμενο

Η βασική πολιτική λογική που μπορεί να δώσει περιεχόμενο τους αγώνες, να συγκεντρώνει δυνάμεις και κατευθύνει την πάλη, είναι η εργατική και λαϊκή ανατροπή της επίθεσης κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ με ένα αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό και σύγχρονο δημοκρατικό περιεχόμενο.

Ψυχή αυτής της γραμμής είναι η ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου ΕΕ-ΔΝΤ που αντιστοιχεί στις συγκεκριμένες συνθήκες στην Ελλάδα, και που αποτελεί την αποφασιστική καμπή της ταξικής πάλης ώστε να ανοίξει ο δρόμος για την επανάσταση, για βαθύτερους μετασχηματισμούς σοσιαλιστικού

χαρακτήρα, με την εργατική τάξη και το λαό στην εξουσία, ηγεμόνα και οδηγό του ελληνικού-πολυεθνικού έθνους. Η ελπίδα βρίσκεται στο ότι ο λαός μαζί και πλάι με την πολυεθνική εργατική τάξη που βρίσκεται στην χώρα μπορεί να ανατρέψει τον πολιτικό συσχετισμό ανάμεσα στην αστική και την εργατική πολιτική, να κλονίσει την αστική κυριαρχία, να επιβάλλει προσωρινές και ανολοκλήρωτες κατακτήσεις και να μπει σε μια πορεία μετάβασης, σε ένα δρόμο αναμετρήσεων και ανατροπών προς την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού και την κομμουνιστική απελευθέρωση. Η επανάσταση μπορεί να γίνει σε μια χώρα, αλλά δεν μπορεί να οδηγήσει σε σοσιαλισμό σε μία χώρα, πόσο μάλλον σε μία χώρα σαν την Ελλάδα που ανήκει σε ενδιάμεση βαθμίδα στην ιμπεριαλιστική πυραμίδα.

Αυτός ο δρόμος ανατροπής θα διευρύνεται και θα βαθιάνει τις κατακτήσεις του, εάν συνοδεύεται από μια διεθνιστική αλλαγή συσχετισμών και θα αποτελεί πόλο έλξης των επαναστατών και ονειροπόλων όλου του κόσμου. Διαφορετικά θα βαλτώνει, θα συναντά όρια, θα σκοντάφτει στην πραγματικότητα της παγκοσμιοποίησης και θα παλινωδεί για να γυρίσει σε μεγαλύτερες ήττες.

Η εξέλιξη της πάλης των τάξεων είναι πολλές φορές απρόβλεπτη, ο πλούτος της ξεπερνά κάθε πρόγραμμα και κάθε φαντασία. Η επιβολή κατακτήσεων από τη μεριά της εργατικής τάξης και των συμμάχων της δεν αποτελεί νομοτέλεια της ταξικής πάλης. Μπορεί να υπάρξουν συνθήκες επαναστατικής κατάστασης και κρίσης, ακόμα και επιβολής της επανάστασης χωρίς την ύπαρξη κατακτήσεων.

Όμως η πολιτική πάλη για διεκδικήσεις και επιβολή κατακτήσεων συνολικού πολιτικού χαρακτήρα που θα κλονίζουν την αστική κυριαρχία αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για τον υψηλό βαθμό ετοιμότητας και συνειδητοποίησης της εργατικής τάξης στο δύσκολο και επίπονο δρόμο προς την επανάσταση.

Η αντιιμπεριαλιστική- αντικαπιταλιστική- δημοκρατική ανατροπή της επίθεσης θα είναι:

Εργατική και Λαϊκή

Διότι θα συνενώνει σε συμμαχία τον πολυκόσμο της εργατικής τάξης μαζί με τα πληττόμενα λαϊκά στρώματα. Γιατί η εργατική τάξη είναι κατακερματισμένη, διασπασμένη και ιδιαίτερα η νέα γενιά που ζει μέσα στην ανασφάλεια και στην ανεργία. Γιατί η ενότητα της πολυδιασπασμένης εργατικής τάξης μπορεί και πρέπει να γίνει πόλος έλξης για τα λαϊκά στρώματα που «βράζουν στο ίδιο καζάνι» και θα βλέπουν στο πρόγραμμα της ανατροπής της επίθεσης του κεφαλαίου το σταμάτημα της καταστροφής τους. Θα βλέπουν την εργατική τάξη και τα συμφέροντά της ως τα μόνα που μπορούν να εγγυηθούν διαβίωση και προοπτική για όλο το λαό. Γιατί, πάνω από όλα, η σύγχρονη εργατική τάξη και η νέα βάρδια της, συγκεντρώνονται από τη μία σε μεγάλες επιχειρήσεις (το 26% σε επιχειρήσεις με πάνω από 250 εργαζόμενους, το 45% σε επιχειρήσεις με πάνω από 50 εργαζόμενους και το 25% σε 82 ομίλους) και από την άλλη στην ανεργία και σε μία ολόκληρη θάλασσα μισοδουλειών και επισφάλειας. Αυτή η εργατική τάξη χειρίζεται τα σύγχρονα μέσα παραγωγής, πληροφορίας και επιστήμης, έχει περισσότερο διεθνή οπτική μέσα από το διαδίκτυο, τη διεθνή δράση του ελληνικού κεφαλαίου και των πολυεθνικών και είναι περισσότερο μορφωμένη από κάθε άλλη εποχή. Εντός εντείνονται οι διακρίσεις φύλου, αλλά οι γυναίκες από το 30% φτάνουν στο 45% στην εργασία. Μέσα σε τέτοια πλατιά κοινωνική συμμαχία, η εργατική τάξη μπορεί να βάλει υποψηφιότητα για να γίνει η ηγεμονική τάξη της χώρας και κορμός ενός λαού που βαδίζει μπροστά.

Αντικαπιταλιστική και Αντιιμπεριαλιστική

Διότι στο στόχαστρο της πάλης πρέπει να μπει ο ευρωατλαντικός ιμπεριαλιστικός άξονας που είναι ο κύριος υπεύθυνος για τη δυστυχία στον τόπο μας. Με στόχο να σπάσει η συμμαχία με το ΝΑΤΟ και τους αμερικάνικους σχεδιασμούς στην περιοχή που μόνο σε καταστροφή και πόλεμο μπορεί να μας οδηγήσει. Να σπάσουν τα δεσμά με την ΕΕ,

την κύρια υπεύθυνη για την υλοποίηση όλης της αντεργατικής-αντιλαϊκής πολιτικής από την αρχή της ένταξης της Ελλάδας στην ΕΟΚ μέχρι και τη σημερινή μνημονιακή πραγματικότητα. Να κοπεί ο γόρδιος δεσμός της μόνιμης επιτροπείας και της χάραξης πολιτικής από τις Βρυξέλες για το τι πολιτική μπορεί ή όχι να ασκηθεί. Για λαϊκή κυριαρχία και αυτοδιάθεση από τους ευρωατλαντικούς ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και τις εξαρτήσεις των πολυεθνικών και πολυκλαδικών μονοπωλίων.

Γιατί οι κατακτήσεις και οι μετασχηματισμοί που θα γίνουν για να ζήσει ο λαός και να βαθύνει η ανατροπή θα πρέπει να στοχεύουν στον πυρήνα της ταξικής εκμετάλλευσης και να στρέψουν την παραγωγή και την οικονομία προς τις λαϊκές ανάγκες και όχι τα καπιταλιστικά κέρδη. Θα είναι αντικαπιταλιστική γιατί θα πατάει πάνω σε διαρκείς κατακτήσεις υπέρ της εργασίας και κατά του κεφαλαίου. Γιατί τελικά αυτές οι κατακτήσεις που θα ναι αρχικά αποτέλεσμα του μαζικού εργατικού-λαϊκού πολιτικού εκβιασμού στις κάθε είδους αστικές κυβερνήσεις μπορούν να μετασχηματιστούν σε ασταθείς αλλά σε καινούριους υπαρκτούς κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς, να βαθύνουν την πορεία της μετάβασης και θα μπορούν να σταθεροποιηθούν μόνο με την συνολική κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της.

Δημοκρατική

Διότι θα αφορά και θα στηρίζεται από την κοινωνική πλειοψηφία, δηλαδή την τεράστια πλειοψηφία της εργατικής τάξης (60- 65 % του οικονομικά ενεργού πληθυσμού) και των πληττόμενων μεσαίων στρωμάτων . Διότι θα ξεπερνά την αστική κάλπικη δημοκρατία που έχει ως δεδομένη την εκμετάλλευση και το δίκιο των πλουσίων και ισχυρών. Διότι θα απαντήσει στο μεγάλο αίτημα για «πραγματική δημοκρατία» και μέσα στις συνθήκες κρίσης και κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού θα σπρώξει τις παρατημένες σημαίες της δημοκρατίας και θα διεκδικήσει τη δημιουργία νέων οργάνων έκφρασης της λαϊκής

βούλησης, κυβέρνησης και εξουσίας. Κάτω από μια νέα οπτική για τα άλματα από την ανατροπή στην επαναστατική κατάσταση και κρίση απαιτείται μια βαθιά συζήτηση για τη σύγχρονη σχέση ανάμεσα στον εξωκοινοβουλευτικό και κοινοβουλευτικό αγώνα, ανάμεσα στο κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο, την κυβέρνησή του και την επαναστατική πολιτική εξουσία. Για μια πραγματική, εργατική και λαϊκή δημοκρατία που στις σημαίες της θα έχει τον περισσότερο ελεύθερο χρόνο για να συμμετέχει όλος ο λαός με σύγχρονες μεθόδους και στις καθημερινές και στις σημαντικές αποφάσεις, σε πανεθνικό επίπεδο και σε επίπεδο χώρου δουλειάς και τόπου διαμονής.

Βαθιά Πολιτισμική

Διότι θα επιδιώκει να υπερβεί την αστική ηγεμονία και ιδεολογία, του ατομισμού, του χυδαίου υλισμού, της πολιτιστικής σήψης και κάθε συντηρητικό, αντιδραστικό και σκοταδιστικό στοιχείο. Διότι θα αφορά και θα στηρίζεται στην κουλτούρα της αποδοχής της διαφορετικότητας τσακίζοντας στερεότυπα, προκαταλήψεις και λογικές αποκλεισμού και υποταγής. Κατά την υλοποίηση του μεταβατικού προγράμματος έχουμε χρέος να θέσουμε τα θεμέλια της ισότιμης ένταξης στο κοινωνικό γίγνεσθαι ανθρώπων που μέχρι σήμερα αποκλείονταν από την κοινωνία και από τα πολιτικά υποκείμενα. Γιατί θα εκπροσωπεί μια πολιτική συμπεριληψιμότητας όλων των υποκειμένων εκμετάλλευσης και καταπίεσης (βάση της φυλής, του φύλου, της θρησκείας, του σεξουαλικού προσανατολισμού, μιας σωματικής ή ψυχικής αναπηρίας κ.α.) ενοποιώντας σε ανώτερο επίπεδο όλες τις επιμέρους διεκδικήσεις και τους αυτοτελείς αγώνες.

3.3. Κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο αναμέτρησης και ανατροπής

Το περιεχόμενο αυτό, είναι ο βασικός πολιτικός προσανατολισμός που εμπνέει και δίνει προοπτική στα κινήματα, που αποτελεί πολιτικό μοχλό συγκέντρωσης δυνάμεων γύρω από τους στόχους,

το δρόμο και το χαρακτήρα της ανατροπής. Το υποκείμενο που μπορεί να υλοποιήσει αυτή την αντιιμπεριαλιστική-αντικαπιταλιστική, δημοκρατική ανατροπή της επίθεσης και να οδηγήσει στην εξουσία της εργατικής τάξης και του λαού είναι ένα κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο. Μία συνάρθρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων σε όλα τα επιμέρους κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα.

Κοινωνικά αρθρώνεται σε χώρους δουλειάς και κατοικίας στην πόλη ή στην ύπαιθρο, σε γενικότερες ή ειδικότερες θεματικές πρωτοβουλίες και μέτωπα πάλης. Έχει αφητηρία τα κοινωνικά ταξικά προβλήματα των εργαζομένων, τα καθημερινά προβλήματα διαβίωσης-επιβίωσης του λαού. Αποτελείται από πρωτοβουλίες και συσπειρώσεις σωματείων, αγωνιστικών επιτροπών, πρωτοβουλιών κατοίκων, αντιρατσιστικών και μεταναστευτικών συλλογικοτήτων, αντιφασιστικών ομάδων, αντισεξιστικών κινήσεων, δομών αλληλεγγύης, μορφωμάτων αυτοδιαχείρισης, κινήσεων νεολαίας και συνολικά κάθε αγωνιστικής προσπάθειας που παλεύει για κατακτήσεις και καλύτερευση των όρων ζωής σήμερα. Συνδέεται με όλες τις αυθόρμητες ή μη προσπάθειες του αγωνιζόμενου κόσμου που θέλει να αντισταθεί στην επίθεση και να δημιουργήσει όρους αντεπίθεσης. Είναι εκεί που ενώνονται τα προβλήματα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, που θα ενωθούν οι αντιστάσεις και τα κινήματα. Εκεί όπου η πάλη για να σπάσει ο «αβίωτος βίος» σπρώχνει τη συνείδηση προς αναζήτηση συνολικής διεξόδου.

Το μέτωπο της ανατροπής της επίθεσης έχει ως βάση του την αναβαθμισμένη ταξική πάλη, το εργατικό κίνημα με την ευρεία και ιστορική του έννοια, όχι στενά την οικονομική πάλη (χωρίς να υποτιμάται βεβαίως) αλλά τη συνολική αναμέτρηση μεταξύ των τάξεων. Σε αυτό το πλαίσιο, επιδιώκει τη μεγαλύτερη δυνατή ενότητα στο κίνημα, τόσο μεταξύ των δυνάμεων της αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου, όσο και μεταξύ των αγώνων και των αγωνιζόμενων κομματιών. Θέτει ως στόχο την ανάγκη οι αγώνες να ενοποιούνται στο στόχο της ανατροπής, χωρίς να μειώνονται

ή υποτάσσονται οι ειδικές τους στοχεύσεις, τόσο ανάλογα με το πεδίο της αναμέτρησης όσο και ανάλογα με τα ιδιαίτερα συμφέροντα και ανάγκες των πολλαπλών υποκειμένων εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Πολιτικά αρθρώνεται γύρω από τη μετατροπή της κοινωνικής δυναμικής σε μαχόμενη αριστερή πολιτική δύναμη του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Είναι εκεί όπου μετασχηματίζονται τα συμφέροντα της εργαζόμενης και υπό εκμετάλλευση και καταπίεση πλειοψηφίας σε πολιτικό πρόγραμμα, στόχους και δομές οργάνωσης. Είναι εκεί όπου συμπυκνώνεται η πείρα των αγώνων και των κινημάτων ώστε η κάθε αλλαγή της κατάστασης να γεννά νέα «καθήκοντα». Είναι εκεί όπου η εργατική τάξη «συλλογίζεται τον εαυτό της» και τη σχέση της με τις άλλες τάξεις και συνολικά όλη την κοινωνία. Ξεκινά από την κοινή δράση της Αριστεράς και όλων των ανατρεπτικών πολιτικών δυνάμεων με στόχο την ανώτερη ενότητά τους σε κοινό ανατρεπτικό πολιτικό μέτωπο. Στο δρόμο αυτό μπορεί να πάρει ενδιάμεσες μορφές όπως μόνιμο πολιτικό συντονισμό όπου να ζυμώνονται γραμμές και απόψεις, να ακτινοβολεί και να κερδίζει στην κοινωνία ότι είναι το «στρατηγείο» των από κάτω. Πατάει πάνω στη βάση του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος και παρόλο που αναγνωρίζει πολιτικές και ιδεολογικές διαφορές δημιουργεί κοινή πολιτική ταυτότητα και δύναμη κρούσης. Μεταξύ των πολιτικών δυνάμεων που ασπάζονται το μεταβατικό πρόγραμμα υπάρχει αντιπαράθεση για την ηγεμονία αλλά το βασικό κριτήριο είναι η ενότητα των πολιτικών ανατρεπτικών δυνάμεων για την αναμέτρηση με τον αντίπαλο. Εκεί είναι το πεδίο όπου μπορεί να κερδίσει την ηγεμονία το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Η σημερινή αδυναμία συγκρότησης του πολιτικού μετώπου που θα προωθήσει την υπόθεση της εργατικής και λαϊκής, της αντιιμπεριαλιστικής, αντικαπιταλιστικής, δημοκρατικής ανατροπής καθορίζεται από την λανθασμένη πολιτική γραμμή των αριστερών κομμάτων και μετώπων, ωστόσο

αποτελεί μια απολύτως αναγκαία υπόθεση της εποχής που την προσμένουν με ελπίδα οι αγωνιστές και αγωνίστριες. Μια απλή διεκδίκηση της «ενότητας της Αριστεράς», ειδικά στη βάση μίνιμουμ προγραμμάτων και στόχων εντός μιας διαχειριστικής λογικής, δεν έχει να προσφέρει τίποτα, όπως αποδείχτηκε από την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ. Όμως, ποιά πολιτική γραμμή που θέλει στα σοβαρά να αναμετρηθεί με τον αντίπαλο και να βάλει μπροστά το δρόμο της ανατροπής μπορεί σήμερα να υποτιμά την ανάγκη ενός ισχυρού πολιτικού κέντρου που να εμπνέει εμπιστοσύνη και συντροφικότητα; Που μπορεί να αναπτύσσει την αντιπαράθεση με τέτοιο τρόπο ώστε να ανεβαίνει η αυτοσυνείδηση των αγωνιζόμενων, χωρίς να κλονίζεται η ενότητα στην πάλη; Στο σήμερα, ένα τέτοιο πολιτικό κέντρο μπορεί να είναι μόνο ένα ανασυγκροτημένο ανατρεπτικό μέτωπο που θα είναι η καρδιά του «στρατού των αποκάτω», που θα έχει τη στοιχειώδη μαζικότητα και δυναμική για να επιδράσει καταλυτικά στις εξελίξεις. Εντός αυτού, τα αριστερά και κομμουνιστικά ρεύματα, οργανώσεις και κόμματα πρέπει να δράσουν, να συσπειρωθούν και να αντιπαρεθούν συνεισφέροντας τις ιδιαίτερες στρατηγικές απόψεις και στοχεύσεις τους. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, έχει τη δυνατότητα να αποτελέσει πυροδότη και πρωταγωνιστή αυτής της διαδικασίας.

Το κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο αναμέτρησης και ανατροπής της επίθεσης είναι κυρίως μια καθοδηγητική πολιτική λογική που φυσικά στοχεύει αλλά δεν προϋποθέτει αναγκαστικά και συγκεκριμένες οργανωτικές μορφές. Αυτές σε ένα βαθμό υπάρχουν, σε άλλο βαθμό πρέπει άμεσα να φτιαχτούν σε τρίτο βαθμό θα φτιαχτούν στο μέλλον. Η σύνδεση κοινωνικού και πολιτικού μετώπου ανατροπής είναι ανώτερη από το άθροισμά τους. Είναι ο τόπος όπου μαζεύονται όλα τα σφυριά για να χτυπήσουν μαζί. Παρότι δεν αποκλείεται, δε σημαίνει απαραίτητα ότι υπάρχει μία πανελλαδική μορφή και οργάνωση αλλά κυρίως σηματοδοτεί την κοινή πεποίθηση ότι όποιος σήμερα παλεύει και τα βάζει με το σύστημα ανήκει εκεί. Υπάρχει

σήμερα η πείρα ότι αισθάνονται συντροφικά οι αγωνιστές και αγωνίστριες από τις Σκουριές μέχρι τη Σούδα, από τις εξεγερμένες πλατείες όλης της χώρας μέχρι την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες, παρότι δεν έχουν γνωριστεί μεταξύ τους. Όλο αυτό το πολύμορφο δυναμικό παραμένει ακόμα ενεργό και παρόν, ακόμα και αν είναι λιγότερο στο δρόμο από ότι παλιά. Κι όμως, στις κρίσιμες στιγμές των αγώνων, σε όλο αυτό τον κόσμο φούντωνα οι ίδιες ελπίδες, η ίδια αίσθηση ότι πρέπει να γίνουμε πιο ισχυροί, ότι πρέπει να νικήσουμε, ότι δεν έχουμε πει την τελευταία μας λέξη. Αυτή η κοινή αίσθηση και ανάγκη δε μπορεί να συγκρατείται άλλο, μπορεί και πρέπει να συμπαρασύρει τους υπάρχοντες σχηματισμούς και επιτελεία των πολιτικών δυνάμεων. Η μαζική είσοδος στο προσκήνιο των πλατιών μαζών του αγώνα που αναζητούν πολιτική διεξοδό και στράτευση θα αλλάξει τα δεδομένα.

3.4. Το αντικαπιταλιστικό-αντιιμπεριαλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα

Το βασικό πεδίο συσπείρωσης δυνάμεων για το αναγκαίο κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο ανατροπής, είναι το σύγχρονο μεταβατικό πρόγραμμα. Δεν αποτελεί απλά ένα σύνολο στόχων, αλλά μια συνολική μεθοδολογία, έναν οδηγό για τους αγώνες και τα κινήματα που ξεκινά από τον πιο άμεσο στόχο για την επιβίωση, περνά από τους κεντρικούς άξονες της ανατροπής και φτάνει μέχρι τους βαθύτερους σοσιαλιστικούς, κομμουνιστικούς μετασχηματισμούς.

Βασικοί άξονές του είναι οι παρακάτω:

- Διαγραφή του ληστρικού χρέους, που μεταφέρει πλούτο από το λαό στα ιμπεριαλιστικά κέντρα ΕΕ ΔΝΤ και τις τραπεζικές επιχειρηματικές ελίτ. Μονομερής κατάργηση όλων των Μνημονίων, των δανειακών συμβάσεων και των εφαρμοστικών νόμων που τις συνοδεύουν.
- Εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων αντί για ιδιωτικοποιήσεις και ξεπούλημα του δημόσιας περιουσίας. Αντικαπιταλιστική παραγωγική ανασυγκρότηση

με κεντρικό σχεδιασμό προς όφελος των λαϊκών αναγκών και όχι της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Νέος ποιοτικός δημόσιος τομέας και νέοι αυτοδιαχειριστικοί πειραματισμοί που δρουν συμπληρωματικά στον κεντρικό σχεδιασμό.

- Ριζική βελτίωση της θέσης των εργαζομένων σε βάρος του κεφαλαίου, με αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, μείωση του χρόνου εργασίας, δουλειά σταθερή και με ασφάλιση. Ιδιαίτερα παλεύουμε για την μείωση της ανεργίας με μαζικές προσλήψεις στο δημόσιο για τις κοινωνικές ανάγκες σε παιδεία, υγεία, υπηρεσίες Δήμων κλπ. Μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης και των ωρών εργασίας.
- Έξοδος/ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ. Απελευθέρωση από το καθεστώς επιτροπείας από ΕΕ και ΔΝΤ. Έξοδος από το ΝΑΤΟ. Καμία νατοϊκή βάση στην Ελλάδα. Οι ιμπεριαλιστικοί-νατοϊκοί σχεδιασμοί στην περιοχή μας μόνο δεινά και πόλεμο μπορούν να φέρουν. Να σπάσει ο επικίνδυνος άξονας ΗΠΑ-Ισραήλ - Αίγυπτου. Αντιιμπεριαλιστική εθνική αυτοδιάθεση, εργατική και λαϊκή κυριαρχία, ανατροπή της αντιδραστικής πολιτικής και όσων την υλοποιούν σε Ελλάδα και Τουρκία.
- Προώθηση της λογικής και μορφών εργατικής αυτοδιαχείρισης. Η αυτοδιεύθυνση των εργατών/τριων είναι ταυτόχρονα στρατηγικός στόχος και τακτική. Η παραγωγή είναι ο χώρος όπου, ο καπιταλισμός, εξακολουθεί να είναι ο απόλυτος εξουσιαστής αλλά συνάμα κι ο θεμέλιος λίθος της ανατροπής του. Η αυτοδιαχείριση χάνει κάθε συγκρουσιακό-ανατρεπτικό περιεχόμενο όταν η διαδικασία μετάβασης στο σοσιαλισμό εγκαταλείπεται στους αδηφάγους νόμους της αγοράς. Αντίθετα, ως εργαλείο μετάβασης, εκπαιδεύει τον εργατολαϊκό κόσμο στη λογική του "όλη η εξουσία στα σοβιέτ" καθώς και σε πρόσκαιρες, αλλά απόλυτα αναγκαίες, μορφές δυαδικής

εξουσίας, ενώ διασφαλίζει την επίλυση άμεσων βιοποριστικών προβλημάτων. Οι αυτοδιαχειριζόμενες μονάδες στην παραγωγή απαντούν εν μέρει στο ερώτημα ποιος παράγει τι και για ποιόν ενώ αμφισβητείται βάσιμα και ανατρέπεται στην πράξη ο από τα πάνω επιβαλλόμενος καταμερισμός εργασίας.

- Υπεράσπιση της ειρήνης, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων. Παλεύουμε ενάντια στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό που είναι αντιδραστικός. Καμία ιμπεριαλιστική παραχάραξη των συνόρων. Καμία εξόρυξη και εμπλοκή στην ΑΟΖ υπό ιμπεριαλιστές πατρώνες. Ο φυσικός πλούτος ανήκει στους λαούς και όχι στους ιμπεριαλιστές και τα πολυεθνικά μονοπώλια. Να μη συρθεί η χώρα σε πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς. Μόνο μια γνήσια αντιιμπεριαλιστική στάση μπορεί να προκαλέσει την αποφασιστικότητα, την ηθική υπεροχή και αλληλεγγύη από τους λαούς όλου του κόσμου. Το δίκιο ενός λαού που παλεύει για την ειρήνη, τη φιλία και την κοινωνική ισότητα και δικαιοσύνη μπορεί να αποτρέψει την όποια τουρκική επιθετικότητα, όχι οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ, η ΕΕ και σχεδιασμοί τους στην περιοχή.
- Δίκαιη βιώσιμη λύση στο Κυπριακό για ενιαία, ανεξάρτητη, αντιιμπεριαλιστική, δημοκρατική Κύπρο, χωρίς κατοχή, χωρίς ελληνικό και τουρκικό στρατό, «εγγυητές» και αγγλικές ή άλλες βάσεις, με εξασφαλισμένα τα δικαιώματα των λαών της Κύπρου να αποφασίσουν για την τύχη τους. Όχι στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στα Βαλκάνια. Παλεύουμε ενάντια στον εθνικισμό που προσπαθεί να σκώσει κεφάλι με αφορμή το «όνομα της Μακεδονίας». Να μην αφήσουμε το ΝΑΤΟ, την ΕΕ και την ελληνική κυβέρνηση να γίνουν ο «νονός» των Βαλκάνιων. Σεβασμός στην πολυεθνικότητα του ιστορικού χώρου της Μακεδονίας, σεβασμός στο δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού των λαών της, αμοιβαία

συμφωνία για το όνομα στις διμερείς και διεθνείς σχέσεις χωρίς την κηδεμονία του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, ενάντια στις αστικές τάξεις, ίσα πολιτικά και θρησκευτικά δικαιώματα στις μειονότητες.

- Καμία ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των δημόσιων αγαθών. Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση, με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο όλων των τραπεζών και των μονάδων στρατηγικής σημασίας, λειτουργία τους για τις κοινωνικές ανάγκες. Να περάσουν στα χέρια των εργατών με στήριξη των εργατικών καταλήψεων μονάδων που εγκαταλείπουν οι καπιταλιστές.
- Τερματισμό των κατασχέσεων, των πλειστηριασμών, της οικονομικής βία σε βάρος της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Κατάργηση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών, νομοθετική κατοχύρωση του ακατάσχετου της πρώτης λαϊκής κατοικίας, διαγραφή των χρεών ανέργων και φτωχών προς τράπεζες, κράτος, δήμους, ταμεία. Κατάσχεση της περιουσίας των καπιταλιστών που κλείνουν επιχειρήσεις ή και αφήνουν απλήρωτους εργαζόμενους και ασφαλιστικά ταμεία.
- Δουλειά στους ανέργους και πολύπλευρη στήριξη τους ενάντια στη μάστιγα της ανεργίας.
- Ριζική αύξηση της φορολόγησης του πλούτου, του κεφαλαίου, των εφοπλιστών και της εκκλησίας. Αγώνας ενάντια στη φοροληστεία εργαζομένων και φτωχών.
- Υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργατών γης, στήριξη της μικρής και μεσαίας αγροτιάς και των πρωτοβάθμιων συνεταιρισμών της, στην κατεύθυνση της φτηνής και ποιοτικής αγροτοδιατροφικής επαρκείας του λαού.
- Πάλι για τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα

πολίτικα και κοινωνικά δικαιώματα της εποχής μας ενάντια στην πολιτική αντίδραση. Πάλι ενάντια στην ιδεολογική τρομοκρατία του κεφαλαίου και των ιδιοκτητών ΜΜΕ.

- Δικαιώματα, άσυλο, ελευθερίες για προσφυγές και μετανάστες, ενάντια στη γελιοποίηση, τις απελάσεις και τη δολοφονική αντιμετώπιση τους από ΕΕ και κυβέρνηση. Κάτω η ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας-Ελλάδας.
- Πάλι για τη συντριβή των φασιστικών και ρατσιστικών συμμοριών, της Χρυσής Αυγής και των κρατικών και επιχειρηματικών στηριγμάτων της.
- Δημοσιά, δωρεάν, ελεύθερη και καθολική για όλους και όλες, πρόσβαση σε παιδεία, υγεία, πρόνοια για όλους (ντόπιους, προσφυγές και μετανάστες).
- Καθολική πρόσβαση όλων στο δημόσιο σύστημα υγείας-πρόνοιας με την εθνικοποίηση των ντόπιων φαρμακοβιομηχανιών για την απρόσκοπτη πρόσβαση κάθε πολίτη στο φάρμακο και την διασφάλιση της πρόσβασης στις νέες ιατρικές τεχνολογίες και τεχνητά μέσα σε κάθε πολίτη με αναπηρία και χρόνια νόσημα για την όσο το δυνατόν μέγιστη αυτονομία τους και ένταξή τους στην εργασία, στην εκπαίδευση, στον πολιτισμό.
- Σύγκρουση με την καταπίεση και το σεξισμό, ενάντια σε κάθε μορφή διάκρισης και βίας λόγω φύλου-σεξουαλικού προσανατολισμού ή αναπηρίας. Ενάντια στις προκαταλήψεις και τις ρατσιστικές διαιρέσεις.

4. Ο «στρατός της ρήξης» - Για την αντεπίθεση των αγώνων, για την αναγέννηση των κινημάτων

4.1. Η ταξική αναμέτρηση στο επίκεντρο.

Ενότητα για την ανατροπή και τη χειραφέτηση

Το πρώτο και μεγαλύτερο στοίχημα της εποχής είναι η ανασυγκρότηση και αντεπίθεση του κινήματος. Τα τελευταία χρόνια, παρά τις λίγες σημαντικές κινηματικές εξάρσεις, το γενικό επίπεδο της κοινωνικής σύγκρουσης είναι σε πολύ χαμηλότερα επίπεδα από τη δεκαετία 2006- 2015 και ειδικά από την εξεγερτική τριετία 2010-2012. Σημάδια μιας νέας ανάτασης εμφανίζονται το τελευταίο διάστημα (αγώνες εκπαιδευτικών και φοιτητών, συμβασιούχων στους Δήμους, κινήσεις ενάντια σε απολύσεις κ.α) και είναι κρίσιμο να διευρυνθούν.

Η γενική ενδυνάμωση κάθε κινηματικής προσπάθειας είναι αναγκαίος όρος για μια συνολική αναμέτρηση με νικηφόρα προοπτική. Ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκουμε να στηρίξουμε και πρωταγωνιστήσουμε σε κάθε μικρή και μεγάλη μάχη και ταυτόχρονα να ενισχύσουμε τις τάσεις γενίκευσης του αγώνα, ενότητας με κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας και διαμόρφωσης ενός συνολικότερου περιεχομένου αντικαπιταλιστικής στόχευσης. Η νίκη στη μεγάλη μάχη που έχουμε μπροστά μας απαιτεί τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση δυνάμεων, τη συγκρότηση του

«στρατού της ρήξης», ενός αναβαθμισμένου και ενοποιημένου κοινωνικού υποκειμένου ανατροπής και δημιουργίας.

Η βάση συγκρότησης αυτού του στρατοπέδου, είναι η ταξική αναμέτρηση και πάλη, ως πηγή της ιστορικής κίνησης της ιστορίας και κεντρικός πυρήνας της κρίσης και της προσπάθειας υπέρβασής της προς το όφελος της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων. Η ταξική πάλη έχει ευρεία και ιστορική σημασία και καρδιά της είναι το ταξικό και αγωνιστικό συνδικαλιστικό κίνημα και ο οικονομικός αγώνας. Αλλά δεν περιορίζεται μόνον εκεί. Πλευρές της ταξικής αναμέτρησης αναδεικνύονται και σε κινήματα που δεν εδράζονται στο χώρο δουλειάς αλλά έχουν άμεση σχέση με την επιδίωξη του κεφαλαίου για διατήρηση και αύξηση της κερδοφορίας του γενικώς και ειδικότερα μέσα στην κρίση. Σε ορισμένες περιπτώσεις, μπορεί τέτοιοι αγώνες να βρεθούν στην πρώτη γραμμή της αναμέτρησης. Οι αγώνες για θέματα επιβίωσης όπως οι πλειστηριασμοί, οι δομές αλληλεγγύης και τα χαράτσια, οι αγώνες για την πόλη και το περιβάλλον, όπως στις Σκουριές και το Ελληνικό είναι τέτοιες περιπτώσεις. Ειδικά στην Ελλάδα, κέντρο της ταξικής πάλης έγιναν συχνά κεντρικά πολιτικά αιτήματα και αγώνες, όπως π.χ. στην περίπτωση του δημοψηφίσματος.

Η ταξική διάσταση διατρέχει κάθε αγώνα, αλλά δεν αποτελεί τη μόνη επί της οποίας συγκροτούνται σημαντικοί αγώνες. Εντός της κρίσης, μάλιστα, έχουν ενισχυθεί τόσο η ένταση των διάφορων επιπέδων διαιρέσεων (βάση του φύλου, της φυλής, του σεξουαλικού προσανατολισμού, αναπηρίας ή και άλλων διακρίσεων), όσο και η ισχύς των αγώνων των πολλαπλών υποκειμένων καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Η ανάδειξη της διαπλοκής μεταξύ ταξικών αντιθέσεων και των άλλων πολλαπλών επιπέδων ανισότητας δεν πρέπει να αναιρεί την αυτοτελή σημασία διεκδικήσεων και αγώνων που εκδηλώνονται.

Το μεγάλο και δύσκολο στοίχημα είναι η συνεύρεση, ενοποίηση των επιμέρους κόσμων, υποκειμένων, κινήματων, διεκδικήσεων και ελπίδων, σε ένα συνεκτικό και ταυτόχρονα συμπεριληπτικό κίνημα ανατροπής και χειραφέτησης. Δεν είναι απλός και εύκολος στόχος. Απαιτείται μια συνειδητή προσπάθεια διαμόρφωσης ενός «εμείς» του αγώνα και της ελπίδας που δε θα υποτάσσει κάθε ειδική πάλη σε μια εξισωτική γενική, αλλά ούτε θα αποθεώνει τον κατακερματισμό του επί μέρους αγώνα για ξεκομμένα δικαιώματα.

4.2. Μετωπική πολιτική πρώτα από όλα στο κίνημα

Η μετωπική πολιτική, για την ANΤΑΡΣΥΑ, ξεκινά πρώτα από όλα από το κίνημα, από τους αγώνες. Δεν είναι μετωπική πολιτική, μόνο οι συμφωνίες των πολιτικών οργανώσεων. Μετωπική πολιτική είναι η λογική της μέγιστης συγκέντρωσης δυνάμεων σε κάθε επίπεδο, για κάθε ζήτημα. Από την καθημερινή μάχη για την επιβίωση και την αξιοπρέπεια, μέχρι τον ορίζοντα της κομμουνιστικής κοινωνικής απελευθέρωσης, απαιτούνται πολλαπλές και διαρκώς μετασχηματιζόμενες «μετωπικές πολιτικές».

Βάση της λογικής μας, είναι το σύνθημα «Όλοι και όλες μαζί για την ανατροπή». Όσες περισσότερες δυνάμεις, πολιτικές και κοινωνικές, μπορούν να ενώνονται για να δίνουν μαζί κάθε αγώνα με ανατρεπτικό περιεχόμενο και προοπτική

τόσο το καλύτερο. Οι αγωνιστές και αγωνίστριες της ANΤΑΡΣΥΑ θα είναι εκεί για να συμβάλλουν στην ενότητα, την αντοχή και το ανατρεπτικό περιεχόμενο των αγώνων. Για να δείξουν τους δρόμους που δε θα χωρίσουν το κίνημα, αλλά ούτε θα το κάνουν ακίνδυνο από άποψη περιεχομένου και μορφής.

Η ήττα των αγώνων των περασμένων χρόνων δείχνουν ότι απαιτείται ένας βαθύς μετασχηματισμός του κινήματος, για να μπορέσει να είναι νικηφόρο, για να ανατρέψει τη λογική της ανάθεσης, της γραφειοκρατίας και της υποταγής στα αστικά σχέδια. Και απαιτείται και από τις δυνάμεις της ανατρεπτικής αριστεράς, που δίνουν την ψυχή τους με αξιοθαύμαστο τρόπο στην καθημερινή πάλη, μια υπέρβαση του εαυτού τους ως προς την αποφασιστικότητα, τη μαχητικότητα στο δρόμο, την τόλμη στη δημιουργία μορφών του κινήματος που να ενισχύσουν την αγωνιστικότητα του κόσμου αλλά και να υποδεχτούν την αυθόρμητη δυναμική που συχνά γεννιέται. Να βρεθούν δίπλα στα πιο πληττόμενα στρώματα και να τα βοηθήσουν να πατήσουν στα πόδια τους.

Πρώτο ζητούμενο είναι, φυσικά, η παρέμβαση στο εργατικό κίνημα.

4.3. Εργατικό κίνημα

Οι αλλαγές που έχει φέρει η μνημονιακή πολιτική, έχουν επιφέρει σημαντικές αλλαγές και στο συνδικαλιστικό κίνημα. Ήδη το 2012 η συνδικαλιστική πυκνότητα ήταν στο 20% στον ιδιωτικό τομέα, με τους κλάδους με μεγαλύτερη συμμετοχή να είναι οι κλάδοι που είχαν ακόμη εργασιακή ασφάλεια, όπως οι ΔΕΚΟ και οι τράπεζες. Το ποσοστό των εργαζόμενων που συμμετέχουν ή είναι μέλη σωματείων έχει συρρικνωθεί περισσότερο τα τελευταία χρόνια, εξαιτίας μιας σειράς παραγόντων, όπως:

- **Τα τεράστια ποσοστά ανεργίας** (μάλιστα το μεγαλύτερο μέρος αφορά και μακροχρόνια ανεργία)

- **Η έλλειψη σωματείου στον χώρο εργασίας** (ειδικά στις μικρές επιχειρήσεις).

- **Η μη εγγραφή των εργαζομένων στα σωματεία των χώρων εργασίας τους** (με συχνό αποκλεισμό όσων εργάζονται με ευέλικτες μορφές εργασίας)

- **Η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων**

- **Η εργασιακή περιπλάνηση** (που εντείνει, ιδιαίτερα για τη νέα γενιά, την αίσθηση της προσωρινότητας)

- **Η αντεπίθεση των εργοδοτών τα τελευταία χρόνια** (με συχνή εκδίωξη συνδικαλισμένων εργαζομένων, ακόμα και εκλεγμένων αγωνιστών στα σωματεία του ιδιωτικού τομέα)

Πλάι στην προσπάθεια αγωνιστικής αναζωογόνησης των διαδικασιών στα σωματεία όπου ήδη έχουμε παρέμβαση, **είναι αναγκαίο να δοθεί έμφαση στην οργάνωση σωματείων σε δύσκολους χώρους**, σε χώρους επισφάλειας, την οργάνωση σωματείων στις μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις όπου –με βάση τις αναδιαρθρώσεις της καπιταλιστικής παραγωγής- συγκεντρώνεται πλέον μεγάλο τμήμα της εργατικής τάξης, την προσπάθεια για αξιοποίηση κάθε μικρής και μεγάλης μάχης για τη μαζικοποίηση των συνδικάτων, την προσπάθεια ενοποίησης των εργαζόμενων σε κάθε χώρο δουλειάς ανεξαρτήτως εργασιακής σχέσης, την δημιουργία νέων πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων/ παρεμβάσεων αλλά και άλλων μορφών που υποβοηθούν τη δουλειά στο εργατικό κίνημα (πχ εργατικές λέσχες).

Επίσης, κεντρικό είναι **το ζήτημα της ιεράρχησης της πάλης για ψωμί και δουλειά**. Στη σημερινή συγκυρία, το ενοποιητικό στοιχείο που μπορεί να φέρει σε πρώτη γραμμή τους αγώνες, είτε πρόκειται για εργαζόμενους, ημιαπασχολούμενους ή ανέργους, είτε για μετανάστες ή ντόπιους, είναι η πάλη ενάντια στη φτώχεια, την ανεργία και τη μετανάστευση. Σε κάθε χώρο παρέμβασης αλλά και με κεντρικές καμπάνιες πρέπει να προωθηθούν αιτήματα όπως η αύξηση του επιδόματος ανεργίας και παροχή του στο σύνολο των πραγματικών ανέργων, η μείωση των ωρών εργασίας ώστε να

δημιουργηθούν θέσεις εργασίας, η αύξηση των μισθών, η επαναφορά των ΣΣΕ και οι κοινωνικές παροχές (υγεία, παιδεία, ρεύμα, νερό, σπίτι) για τους ανέργους και τους φτωχούς. Τα αιτήματα αυτά για να επιβληθούν στην πράξη με σταθερό και καθολικό τρόπο προϋποθέτουν τη σύγκρουση με το «δημόσιο χρέος», την ΕΕ, το κεφάλαιο –εν ολίγοις απαιτούν όλα τα στοιχεία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Αυτό προκύπτει μέσα από την πάλη για το ψωμί και τη δουλειά, όσο αυτή προχωράει, ενοποιεί επιμέρους αγώνες (λχ το εργατικό κίνημα με τον αγώνα ενάντια στους πλειστηριασμούς) και πολιτικοποιείται.

Σήμερα, κάτω από το βάρος των δυσμενών συσχετισμών, αυτό που προέχει είναι η επαναδιατύπωση μιας άλλης πρότασης στο εργατικό κίνημα, ικανή να απαντά στις άμεσες ανάγκες των εργαζομένων και ταυτόχρονα να συνδέεται και να γονιμοποιείται από το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. Χρειάζεται ένας τολμηρός, ολοκληρωμένος ανασχεδιασμός, όπως πολλές φορές πραγματοποίησε το εργατικό κίνημα και οι πρωτοπορίες του στο παρελθόν σε καιρούς οπισθοχώρησης. Μια νέα εργατική-λαϊκή αντεπίθεση με κέντρο στο περιεχόμενό της, τον αγώνα για δουλειά – ψωμί – συνδικαλιστικά δικαιώματα. Αυτό το πολύμορφο, αλλά πολιτικά ενιαίο εργατικό μέτωπο αγώνα θα παλεύει όχι μόνο για την αποκατάσταση των χαμένων εισοδημάτων των εργαζόμενων αλλά θα διεκδικεί αποφασιστικά μείωση των όρων εργασίας, αυξήσεις στους μισθούς, ελεύθερη συνδικαλιστική δράση στους τόπους δουλειάς. **Σταθερή επιδίωξη και προοπτική αυτής της επιθετικής άμυνας του Εργατικού Κινήματος αντικειμενικά θα είναι η υπέρβαση του συστήματος, η αντικαπιταλιστική διέξοδος.**

Ιδιαίτερη θέση έχει η εκτίμηση για τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία του εργατικού κινήματος. Οι πλειοψηφίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, αλλά και πολλών δευτεροβάθμιων Ομοσπονδιών δεν θέλουν και δεν μπορούν να σχεδιάσουν ή να συντονίσουν αγώνες. Η ΓΣΕΕ,

που εκπροσωπεί μόλις το 15% των εργαζόμενων του ιδιωτικού τομέα έχει μετατραπεί σε μια εργοδοτική ένωση, που συναντιέται με την Τρόικα και τους εκπροσώπους των εργοδοτών, αποτελεί «κοινωνικό εταίρο» αντί να οργανώνει την πάλη. Σε σειρά Εργατικών Κέντρων και Ομοσπονδιών η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ασχολείται κυρίως με την αναπαραγωγή της με νοθείες, εργοδοτικές και κρατικές παρεμβάσεις, τεράστιες χρηματοδοτικές ενισχύσεις και επιχειρηματικές δραστηριότητες. Η στάση των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ σε σχέση με τον αντιαπεργιακό νόμο, καθώς και στο δημοψήφισμα ανέδειξε ανάγλυφα ότι οι πλειοψηφίες τους είναι ανοιχτά εργοδοτικές και κυβερνητικές. Εξίσου προδοτική αποδεικνύεται και η στάση πολλών Ομοσπονδιών στις δημόσιες επιχειρήσεις που ιδιωτικοποιούνται. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία φαίνεται έτοιμη να «παζαρεύει» τους όρους της ιδιωτικοποίησης (όπως έγινε για παράδειγμα στον ΟΣΕ), παρά να ξεδιπλώσει απεργιακό αγώνα για το σταμάτημά της.

Στο παραπάνω πλαίσιο, δεν αρκεί η λογική της πίεσης προς τις συνδικαλιστικές ηγεσίες για να προχωρήσουν σε απεργιακά βήματα, παρότι και αυτό αποτελεί κομμάτι του σχεδιασμού στο εργατικό κίνημα. Η πάλη όμως είναι για την οργάνωση των αγώνων από τα κάτω, από γενικές συνελεύσεις και απεργιακές επιτροπές, η οργάνωση της ταξικής αλληλεγγύης και ενός ευρύτερου κινήματος διεκδίκησης δημόσιων κοινωνικών αγαθών, που θα προσπερνά τις συνδικαλιστικές ηγεσίες στην πράξη και θα μπορεί να σχεδιάζει απεργιακά και αγωνιστικά βήματα πέρα και έξω από αυτές.

Η κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα το εργατικό κίνημα αναδεικνύουν σε ζήτημα πρώτης γραμμής το καθήκον της ανασυγκρότησής του, ως βασικής προϋπόθεσης για να ανέβει το επίπεδο συνείδησης, οργάνωσης και πάλης της εργατικής τάξης στο ύψος των σύγχρονων απαιτήσεων της ταξικής πάλης. Για να πείθονται οι εργαζόμενοι για την αναγκαιότητα ενός άλλου δρόμου υπέρβασης της κρίσης, με κριτήριο τις ανάγκες του λαού, σε αντιπαράθεση με την ΕΕ, τα συμφέροντα του

κεφαλαίου. Σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να δυναμώνει η παρέμβαση του μετώπου πάλης, που θα συνδυάζει την αποτελεσματική συνολική αντιπαράθεση στην επιθετική στρατηγική του κεφαλαίου, με το πρόγραμμα και στόχους για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών των εργαζομένων και τη συσπείρωση και προετοιμασία δυνάμεων για μια άλλη πορεία ανατροπής, για ριζικές αλλαγές σε όλα τα επίπεδα αλλά και στο επίπεδο της εξουσίας.

Για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος για ένα μαζικό αγωνιστικό εργατικό μέτωπο ανατροπής

Οι εργαζόμενοι/ες και οι δυνάμεις του αγώνα και της διεκδίκησης, δε μπορούν να συνεχίσουν πολυδιασπασμένα και σε μοναχικούς δρόμους, με ξεχωριστά αιτήματα, συγκεντρώσεις και σχέδια. **Απαιτείται κοινή δράση.** Τώρα είναι ανάγκη περισσότερο από ποτέ να χτίσουμε ένα ανεξάρτητο, μαζικό, αγωνιστικό Εργατικό Μέτωπο Αναμέτρησης και Ανατροπής, που θα συγκρουστεί με την εργοδοσία στους χώρους δουλειάς, με την πολιτική του κεφαλαίου και τους κάθε χρώματος εκπροσώπους της. Που θα ξεκινάει από τους χώρους δουλειάς με επιτροπές αγώνα, ταξικά σωματεία, με στόχο έναν ενιαίο ταξικό συντονισμό στον οποίο οι εργαζόμενοι θα έχουν τον πρώτο λόγο. Που θα εκφράζει τα ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και θα παλέψει μέχρι τέλους για αυτά.

Σε αυτό το πλαίσιο, είναι απαραίτητο εργαλείο η δημιουργία ενός συντονισμού πρωτοβάθμιων σωματείων που θα είναι δημιούργημα των ίδιων των σωματείων, εργατικών συλλογικοτήτων και αγωνιστικών ομοσπονδιών στην κατεύθυνση της ενίσχυσης της ταξικής αγωνιστικής ενότητας, της ταξικής ανεξαρτησίας του εργατικού κινήματος από το κράτος και την εργοδοσία, που θα οργανώνει απεργιακά και άλλα κινηματικά βήματα, αποτελώντας ένα διακριτό σε σχεδιασμό, αιτήματα και δημοκρατική λειτουργία ανεξάρτητο ταξικό πόλο στο εργατικό κίνημα. Το συνδικαλιστικό δυναμικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα κινηθεί στην

κατεύθυνση ενός τέτοιου συντονισμού σωματείων και συλλογικοτήτων, που θα ενοποιεί όλες τις δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς. Ταυτόχρονα θα συμβάλλει στη διαμόρφωση συντονισμών σωματείων και συλλογικοτήτων/αγωνιστών σε συγκεκριμένες αιχμές, πχ ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού.

Η παρέμβαση στο εργατικό κίνημα το επόμενο διάστημα θα κινηθεί στις εξής κατευθύνσεις

A) Οικοδόμηση των σωματείων: αναζωογόνηση και μαζικοποίηση των υπαρχόντων σωματείων ή ίδρυση νέων.

B) Οικοδόμηση ενός δικτύου αγωνιστών της βάσης, που, 1. θα οργανώνει ενωτικά τους αγώνες και θα ασκεί πίεση προκειμένου να προχωρούν αγωνιστικές κινητοποιήσεις, 2. θα δημιουργεί τους όρους ώστε οι κινητοποιήσεις να βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων, 3. θα συγκροτεί και θα παλεύει σε κάθε χώρο ένα πρόγραμμα δράσης με ριζοσπαστικά αιτήματα και μορφές πάλης, ένα πρόγραμμα εργατικής αντίστασης και απεργίας. Η καρδιά ενός τέτοιου δικτύου είναι τα σχήματα, παρεμβάσεις και συσπειρώσεις που ήδη υπάρχουν ή θα δημιουργηθούν σε μια σειρά από χώρους δουλειάς, στα οποία τα δυναμικά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμμετέχει, τα στηρίζει και στοχεύει στη διεύρυνσή τους με όλο το μαχόμενο δυναμικό των χώρων δουλειάς.

Γ) Τη συστηματική συμπάρασταση και ταξική αλληλεγγύη στους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες, με ενεργοποίηση των δικτύων σε εργατικούς χώρους, γειτονιές και σχολές, για πολιτικοποίηση και γενίκευση των ζητημάτων, με συμβολή στην ενότητα της τάξης. Η πάλη για τα κοινωνικά αγαθά, η συμπάρασταση σε διωκόμενους –απολυμένους αγωνιστές/τριες, η συμπάρασταση σε μια μεγάλη απεργία ή σε εγχειρήματα αυτοδιαχείρισης (όπως η BIOME), η πάλη ενάντια στους πλειστηριασμούς, η συμπάρασταση και δουλειά με μετανάστες και πρόσφυγες κ.α. Μια ειδική δουλειά είναι η άμεση ανταπόκριση σε περιπτώσεις εργοδοτικής αυθαιρεσίας (με πρόσφατο νικηφόρο παράδειγμα

την απόλυση της εγκύου στη Vresnet) για την οποία μπορεί να διερευνηθεί η συγκρότηση μιας πρωτοβουλίας- παρατηρητηρίου εργοδοτικής αυθαιρεσίας και άμεσης παρέμβασης.

Δ) Τη συγκρότηση του πιο πρωτοπόρου και ταξικού τμήματος σε μια πανελλαδική Ταξική Κίνηση. Που θα είναι ανεξάρτητη από την αστική πολιτική και τις παρατάξεις της στο εργατικό κίνημα, αλλά και από τις αριστερές εργατικές «παρατάξεις» που αναπαράγουν τη γραφειοκρατική, ιεραρχική αντίληψη «κόμμα – παράταξη – συνδικάτο» (ΠΑΜΕ, ΜΕΤΑ κ.α). Μια πραγματική αγωνιστική ταξική ενότητα «φυσικών προσώπων» εργατών και εργαζομένων, που θα συγκροτηθεί στη βάση ενός **προγράμματος για τα εργατικά δικαιώματα της εποχής μας**, στην κατεύθυνση της απόκρουσης και ανατροπής της επίθεσης, στην προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης. Μια τέτοια Κίνηση θα παρεμβαίνει σε όλα τα όργανα και τις μορφές του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, θα είναι ο βασικός μοχλός για την ταξική ανασυγκρότηση και το μετασχηματισμό τους, σεβόμενη την αυτοτελεία και το ρόλο τους στην οργάνωση του οικονομικού και πολιτικού αγώνα της τάξης. Θα συσπειρώνει εργάτες και εργάτριες από τις αριστερές και αντικαπιταλιστικές πολιτικές οργανώσεις και δυνάμεις, αλλά και ευρύτερα, πρωτοπόρους αγωνιστές, νέους, κόσμο της ριζοσπαστικής διανόησης κ.α. Η δημιουργία της θα δώσει δύναμη στα ταξικά και αγωνιστικά σωματεία και στο συντονισμό τους, θα βοηθήσει στην παρέμβαση των ταξικών αντικαπιταλιστικών δυνάμεων σε ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα και στην πανελλαδική ενοποίησή τους. Θα συντονίσει την παρέμβασή τους στους αγώνες που ξεσπούν. Θα συμβάλει στον πολλαπλασιασμό, στην ενότητα και στον πολιτικό προσανατολισμό των εργατικών συσπειρώσεων. Μια τέτοια Πανελλαδική Κίνηση θα δώσει νέα ώθηση στις πολιτικοσυνδικαλιστικές ταξικές συσπειρώσεις στα σωματεία και τους κλάδους, ειδικά στον ιδιωτικό τομέα, για να αποκτούν μαζικά χαρακτηριστικά, να κατακτούν την πλειοψηφία των εργατών, να ενοποιούνται μέσα

από την αναγκαία πολυμορφία τους.

Για όλα τα παραπάνω, συγκροτείται συνδικαλιστική γραμματεία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, για να σχεδιάζει κι να συντονίζει την ενιαία παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο εργατικό κίνημα. Στην ευθύνη της έχει την ετήσια πραγματοποίηση εργατικής συνδιάσκεψης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και την ευθύνη για τη συγκρότηση και λειτουργία των κλαδικών επιτροπών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

4.4. Κίνημα της νέας γενιάς

Ο ρόλος της νέας γενιάς, ειδικά μέσα στην κρίση, είναι ακόμα πιο κρίσιμος. Σε περιόδους ραγδαίων αναδιατάξεων και μετασχηματισμών, σε εποχές που λειτουργούν ως σταυροδρόμια ιστορικής σημασίας, η νεολαία μπορεί να αποτελέσει τον κρίσιμο κριτή των εξελίξεων. Ειδικά στη σημερινή συνθήκη, η αντιδραστική αναδιαμόρφωση των σχέσεων εργασίας θα χαρακτηί πάνω στη νέα βάρδια τη εργατικής τάξης ή αυτή ακριβώς η νέα γενιά θα σημάνει ένα σινιάλο μιας νέας επαναστατικής ελπίδας.

Εκτός από το πειραματόζωο των αντεργατικών τομών, η νέα γενιά αποτέλεσε στο άμεσο παρελθόν και το ζωντανό εργαστήρι κινηματικής έκρηξης και συλλογικής πάλης. Από το κίνημα του 06-07 και την εξέγερση του Δεκέμβρη, τη συμμετοχή στις πλατείες, το συντριπτικά υπέρ του ΟΧΙ ποσοστό, το αντιφασιστικό κίνημα μετά τη δολοφονία Φύσσα μέχρι και πρόσφατες μάχες (π.χ. αδιόριστοι εκπαιδευτικοί, αγώνας για απελευθέρωση Ηριάννας και Τ. Θεοφίλου), η νέα γενιά χρωμάτισε με πρωταγωνιστικό τρόπο το κίνημα. Παρότι είναι αρκετά ασαφή τα ηλικιακά όρια, υπάρχει μια μεγαλύτερη σαφήνεια ως προς ένα άθροισμα κοινών αγωνιστικών εμπειριών και κοινότητων αντιλήψεων και αγώνα μεταξύ ενός πολυπληθούς αγωνιστικού κομματιού νέων ανθρώπων. Καθοριστικός παράγοντας στην προσπάθεια ανασυγκρότησης και ανώτερης ενοποίησης του κινήματος της νεολαίας θα είναι και η αυτοτελής συγκρότηση των πιο πρωτοπόρων τάσεων στη νέα γενιά. Χρειάζεται, λοιπόν, και στο επίπεδο της νεολαίας η προσπάθεια

για μια ενοποίηση και ανάπτυξη των διαφορετικών υπαρκτών τάσεων και ρευμάτων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής πάλης και αναζήτησης. Σήμερα αναδεικνύεται η ανάγκη μιας αγωνιστικής πολιτικής κίνησης με επίκεντρο της νέα γενιά.

Η κίνηση αυτή δεν έρχεται να υποκαταστήσει υφιστάμενα μορφώματα που παρεμβαίνουν στα ζητήματα **της ελαστικής εργασίας και ανεργίας**, με νεολαιίστικο στίγμα. Αντιθέτως, οι προσπάθειες αυτές είναι πολύ σημαντικές. Πατάνε στην ανάγκη παρέμβασης σε ένα τεράστιο δυναμικό νέων – κυρίως- ανθρώπων που βρίσκεται σε αυτό το μόνιμο φαύλο κύκλο μεταξύ ανεργίας- ελαστικής εργασίας- επιδόματος κ.α. Υπάρχει ένας πλούτος εμπειριών από προσπάθειες των τελευταίων ετών. Αυτή τη στιγμή, μοιάζει ιδιαίτερα ώριμη η δυνατότητα συμπόρευσης, ενοποίησης και κυρίως ενίσχυσης- μαζικοποίησης των νεολαιίστικων πρωτοβουλιών αυτών στην κατεύθυνση του κοινού αγώνα για τα δικαιώματα της νέας γενιάς στην εργασία και τη ζωή. Σημαντικές είναι και ειδικές καμπάνιες, πρωτοβουλίες που μπορούν να συγκροτούνται σε συνεργασία με εργατικά σχήματα και σωματεία.

Φυσικά, η επιδίωξη είναι η ενότητα και όχι ο ηλικιακός διαχωρισμός των εργαζομένων. Το εργατικό κίνημα θα αναγεννηθεί και μέσα από την ανανέωσή με το πέρασμα στην πρώτη γραμμή της νέας γενιάς που εντάσσεται στην παραγωγή. Αυτό σημαίνει ότι και στα υφιστάμενα σωματεία και συνδικάτα απαιτείται ειδική δουλειά για να γραφτούν οι νέοι και οι νέες, για να συμμετάσχουν στους αγώνες και τα σχήματα κ.α. Η θετική εμπειρία που υπάρχει από την νεολαιίστικου στίγματος εργατική παρέμβαση σε μεγάλους κλάδους είναι σημαντική.

Το φοιτητικό και σπουδαστικό κίνημα έχει αποτελέσει πολλές φορές στο παρελθόν των πρωτεργάτη μεγάλων κοινωνικών αναμετρήσεων. Σήμερα διανύουν μια παρατεταμένη κρίση, το κίνημα αλλά και οι διαδικασίες το φοιτητικού συνδικαλισμού, απόρροια της γενικής κοινωνικής κατάστασης. Το τελευταίο διάστημα παρατηρείται

μια σπασμωδική κινητικότητα σε φοιτητικούς συλλόγους πανελλαδικά, που έχει ως σημείο εκκίνησης, τις υλικές ανάγκες επιβίωσης και την εργασιακή προοπτική. **Οι στόχοι πάλης του φοιτητικού κινήματος πρέπει να προσαρμοστούν πάνω σε αυτά τα δύο ζητήματα, τη δημόσια δωρεάν παιδεία και την εργασιακή προοπτική.** Απαιτείται ευελιξία στη διαμόρφωση προγραμμάτων γύρω από αυτά, στην ιεράρχηση τους ανά κλάδο και σχολή αλλά και στη στοχευμένη σύνδεση τους με την αναγκαία πολιτική προοπτική. Σε αυτή τη κατεύθυνση η συγκρότηση με πανελλαδικά κριτήρια μιας σύγχρονης χάρτας αναγκών αποτελεί αναγκαιότητα. Θα περιλαμβάνει τις ανάγκες που προκύπτουν γύρω από τη δημόσια και δωρεάν παιδεία (σίτιση, στέγαση, συγγράμματα, μεταφορές), την εργασιακή και επαγγελματική προοπτική (μόνιμη και σταθερή δουλειά, αφαίρεση επάρκειας, αλλαγές στο ΤΕΕ) καθώς και την καθημερινή πάλη απέναντι στην εντατικοποίηση των σπουδών και τον καθηγητικό ρεβανσισμό (μαζικά κοψίματα, εμβόλιμη εξεταστική). **Προϋπόθεση για κάθε κινηματική ανάταση, είναι η ανασυγκρότηση των συλλόγων και των διαδικασιών τους, η δημιουργία ενός νέου δεσμού των φοιτητών με το μαζικό κίνημα.** Θα χρειαστούν πολλοί πειραματισμοί και υπερβάσεις του καθιερωμένου προτύπου φοιτητικού συνδικαλισμού και του τρόπου που πραγματοποιούνται οι γενικές συνελεύσεις και λαμβάνονται αποφάσεις.

Το πιο επιτυχημένο εγχείρημα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στη χώρα, η ΕΑΑΚ, παρότι παραμένει η σημαντικότερη δύναμη μάχης βρίσκεται σε μια βαθιά κρίση και αναμετρείται με ένα πολιτικό τέλμα. Πρώτο μέλημά, είναι η δημιουργία ενός μπλοκ πολιτικής και δημοκρατικής πλειοψηφίας εντός της ΕΑΑΚ με τη βούληση για την αναγκαία υπέρβαση σε όλα τα επίπεδα και στόχο την αναγκαία **εκκίνηση ενός πολιτικού διαλόγου σε επίπεδο βάσης με όλες τις μαχόμενες δυνάμεις του φοιτητικού κινήματος, που να αποτυπώνεται και σε**

κοινές κινηματικές πρακτικές. Μια διαδικασία η οποία στο βαθμό που θα προχωράει ανοικτά, με τα μάτια στραμμένα στο κίνημα, θα μπορεί με κριτήριο την πολιτική αποτελεσματικότητα και τη μεγαλύτερη συγκέντρωση δυνάμεων, να ξεπερνάει τόσο αγκυλώσεις όσο και λογικές απλών «συγκολλήσεων» πολιτικών πλαισίων. Οι πρωτοπόρες πολιτικές δυνάμεις που μπορούν να συμβάλλουν σε ένα τέτοιο σχέδιο υπάρχουν, όμως είναι κατακερματισμένες και βρίσκονται σε σύγχυση. Είναι η ΕΑΑΚ και οι οργανώσεις της, οι συνεργαζόμενες δυνάμεις της ΕΑΑΚ, η ΑΡΕΝ και το ΑΡΔΙΝ, μικρότερες μαχόμενες τάξεις και ανεξάρτητα αγωνιστικά μορφώματα. Αυτή την περίοδο, η ουσία της μετωπικής πολιτικής είναι η κοινή κατεύθυνση τους στην ανασυγκρότηση των συλλόγων. Αυτό περνάει μέσα από την κοινή συνεργασία τους σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής των συλλόγων (συνελεύσεις, εκλογές, εκδηλώσεις κλπ).

4.5. Η παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε κρίσιμα κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα

Αντιπολεμικό – αντιιμπεριαλιστικό κίνημα

Εκτιμώντας ότι ο πόλεμος αποτελεί τη βασική τάση του συστήματος στη νέα περίοδο που εντασσόμαστε, απαιτείται άμεσα να παρθούν κινηματικές και πολιτικές πρωτοβουλίες, αντίστοιχες της σοβαρότητας του ζητήματος. Στη διαμόρφωση του αναγκαίου προγράμματος λαμβάνουμε υπόψη την ειδική θέση του ελληνικού καπιταλισμού, ο οποίος αποτελεί, ταυτόχρονα, έναν αδύναμο και υποβαθμισμένο κοινωνικό σχηματισμό που, όμως, συμμετέχει στο πιο επιθετικό ιμπεριαλιστικό μπλοκ του πλανήτη (ΗΠΑ-ΕΕ-NATO) και επιδιώκει να ενισχύσει το ρόλο του, οικονομικά και γεωπολιτικά, στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου.

Στην κατεύθυνση της ήττας των αστικών σχεδιασμών, χρειάζεται να υπερβούμε μία σειρά παθογένειες και να συγκρουστούμε με πολιτικές γραμμές που αδυνατίζουν την ανάπτυξη ενός μαζικού αντιπολεμικού κινήματος. Αναφερόμαστε

α) σε πολιτικές γραμμές που ενσωματώνουν

πλευρές της κυρίαρχης αφήγησης είτε του δυτικού ιμπεριαλισμού γενικά –σχετικά, πχ, με την ανάγκη ανατροπής των «δικτατόρων» όπου γης- είτε του ελληνικού καπιταλισμού ειδικότερα — σε σχέση με το «αθώο» ελληνικό κράτος που απειλείται από την τουρκική επιθετικότητα

β) σε πολιτικές γραμμές που υποτιμούν τη σημασία της τάσης του συστήματος προς τον πόλεμο και περιορίζονται σε μία κριτική στην εθνικιστική προπαγάνδα, χωρίς συμβολή στην ανάπτυξη κινήματος

γ) σε ιδιοκτησιακές λογικές που καθλώνουν το αντιπολεμικό κίνημα στα πλαίσια της μίας ή της άλλης, κομματικά οριοθετημένης πρωτοβουλίας και, εν τέλει, συμβάλλουν στον κατακερματισμό

Από την άλλη, ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ερχόμαστε σε αντιπαράθεση με αυτές τις λογικές στη βάση της ανάλυσης μας αλλά με στόχο να μετασχηματίσουμε δυνάμεις και να ενώσουμε σε νέα προοπτική. Δεν μας νοιάζει να κατοχυρωθούμε, στη συνείδηση μας, ως η μόνη συνεπής, διεθνιστική και αντιπολεμική δύναμη. Παρεμβαίνουμε μετωπικά για να κερδίσουμε δυνάμεις σε ένα από τα πιο κρίσιμα ζητήματα της περιόδου. Προτείνουμε τη συγκρότηση ενός μαζικού και ενωτικού αντιπολεμικού συντονισμού που θα επιδιώξει να συγκεντρώσει τα πλειοψηφικά κομμάτια της εργατικής τάξης και της νεολαίας που δεν παρασύρονται από τις σειρήνες του πολέμου, οργανωμένα τμήματα του μαζικού κινήματος (σωματεία, σύλλογοι, ομοσπονδίες), τις επι μέρους πρωτοπορίες του κινήματος (σχήματα, συνδικαλιστές) και το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεων της Αριστεράς και της αντιιμπεριαλιστικής Αναρχίας. Στόχος ενός τέτοιου συντονισμού είναι η ανάπτυξη πολιτικού λόγου και δράσης που θα συγκρούεται με την κυρίαρχη προπαγάνδα και θα αποτρέπει στην πράξη τις πολεμικές προετοιμασίες.

Ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ προτείνουμε ως βάση ενός τέτοιου συντονισμού το παρακάτω πρόγραμμα, το οποίο θα επεξεργαζόμαστε διαρκώς στην πορεία, με συνθετικό-ενωτικό πνεύμα.

Α) Αγώνας για ειρήνη και συναδέλφωση των λαών της Ανατολικής Μεσογείου

Β) Διεθνιστική πάλη για ανακοπή της πολεμικής προετοιμασίας. Να σταματήσει η κούρσα των εξοπλισμών – ανάπτυξη της ελεύθερης συνδικαλιστικής δράσης μέσα στο στρατό.

Γ) Έξοδος από το ΝΑΤΟ, κλείσιμο των βάσεων και απεμπλοκή του ελληνικού στρατού από όλους τους νατοϊκούς σχεδιασμούς. Ανάπτυξη ειρηνικών-αγωνιστικών σχέσεων με τους λαούς που υφίστανται νατοϊκή κατοχή ή βιώνουν οποιαδήποτε ανάμειξη του δυτικού ιμπεριαλισμού στο εσωτερικό των χωρών τους. Καμία ιμπεριαλιστική επαναχάραξη των συνόρων.

Δ) Απεμπλοκή της Ελλάδας από τον άξονα με Κύπρο-Ισραήλ. Καταδίκη του κράτους-τρομοκράτη και ολόπλευρη στήριξη του Παλαιστινιακού αγώνα.

Ε) Καμία συμμετοχή σε ενδεχόμενο Ευρωστρατό – διεθνιστικός αγώνας για αποτροπή της δημιουργίας του.

Δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες – αντιφασιστικός αγώνας

Η όξυνση της αυταρχικής στροφής του αστικού κράτους τείνει να παγιωθεί και διαμορφώνεται ένα νομικό-πολιτικό οπλοστάσιο των από πάνω ενάντια στο μαζικό κίνημα και τους αγωνιστές. Την ίδια στιγμή, η έξαρση του εθνικισμού –που εκπορεύεται από τα μεγάλα αστικά κόμματα- καλλιεργεί το έδαφος για την επιθετική ανασυγκρότηση φασιστικών ομάδων και της Χρυσής Αυγής. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στηρίζει έμπρακτα όλους τους αγώνες που στρέφονται ενάντια στον κρατικό αυταρχισμό και τη φασιστική απειλή, από τις συνελύξεις για την Ηριάννα, τον Περικλή και τον Τάσο Θεοφίλου, το κίνημα και το κίνημα υπεράσπισης των δικαιωμάτων στους πολιτικούς κρατούμενους μέχρι την υπεράσπιση αγωνιστών από μηνύσεις και το πολύμορφο μαχητικό αντιφασιστικό κίνημα που έχει περιορίσει τη δράση της ΧΑ στις πιο λαϊκές γειτονίες της Αθήνας. **Η πάλη ενάντια στο φασισμό και η μαχητική αντιπαράθεση με τις ναζιστικές συμμορίες, αποτελεί μια από τις πιο κεντρικές πλευρές του κινήματος στην Ελλάδα.**

Χρειάζεται να τεθούν τα αιτήματα αυτών των αγώνων μέσα στους μαζικούς χώρους των εργαζομένων και της νεολαίας και να συνδεθούν με τις δράσεις των κοινωνικών φορέων. Είναι προϋπόθεση για την ύπαρξη και δράση του μαζικού κινήματος το να υπερασπιστεί τους αγωνιστές και τις πιο ριζοσπαστικές πρακτικές που αναπτύσσονται και φέρνουν αποτελέσματα. Αναγκαία πλευρά αυτής της διαδικασίας είναι η υπέρβαση του κατακερματισμού, καταρχάς των ίδιων των δυνάμεων της ANΤΑΡΣΥΑ, με στόχο όσο γίνεται πλατύτερες συσπειρώσεις.

Επιπλέον, υπάρχει ανάγκη μία συνένωση των πιο πρωτοπόρων τμημάτων από όλα τα επιμέρους κινήματα σε μία μετωπική κίνηση για τα δημοκρατικά δικαιώματα και την αντιφασιστική πάλη. Μία τέτοια κίνηση δεν θα υποκαταστήσει τους αγώνες αλλά θα συμβάλλει σε αυτούς ποικιλότροπα: από την παροχή δικαστικής υποστήριξης, την οργανωτική ενίσχυση και σχέδιο απέναντι στην κρατική καταστολή και τα τάγματα εφόδου μέχρι πολιτικές επεξεργασίες για την προώθηση της αστικής επίθεσης. Η ANΤΑΡΣΥΑ θα συμβάλλει με τον πιο ολοκληρωμένο τρόπο σε μία τέτοια κίνηση με τις θέσεις της, τη στήριξη της και τα μέλη της που έχουν αναπτύξει σημαντική δράση σε αυτά τα πεδία.

Δικαίωμα στην πόλη και το περιβάλλον

Ο αγώνας για το δικαίωμα στην πόλη, όπως και αναμετρήσεις με επίκεντρο την περιβαλλοντική δικαιοσύνη, αποτελούν καθοριστικές πλευρές της συνολικής αναμέτρησης στην Ελλάδα και διεθνώς. Ειδικά στα χρόνια της κρίσης, όλο και περισσότερο το κεφάλαιο επιστρέφει στη γαιοπρόσοδο και στην υφαρπαγή γης και φυσικών πόρων για την διατήρηση της κερδοφορίας του. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι αγώνες με αυτό το επίκεντρο γίνονται όλο και πιο συχνοί, ισχυροί, μαζικοί και άμεσα συνδεδεμένοι με την ταξική αναμέτρηση. Άλλωστε, η μνημονιακή πολιτική έχει βασικό πυλώνα της, το ξεπούλημα της δημόσιας γης, περιουσίας και πόρων. Επίσης, τα προγράμματα λιτότητας συνδέονται άρρηκτα με τη μείωση της προστασίας και την

όξυνση και την χωρικών και περιβαλλοντικών ανισοτήτων. Οι πρόσφατες πλημμύρες στη Μάνδρα ανέδειξαν την πραγματικότητα της βαθιάς ταξικότητας των περιβαλλοντικών καταστροφών, καθώς οι φτωχότερες περιοχές της Δυτικής Αττικής είναι και αυτές που συγκεντρώνουν το σύνολο της περιβαλλοντικής επιβάρυνσης. Η ANΤΑΡΣΥΑ ιεραρχεί ιδιαίτερα ψηλά τους αγώνες για την υπεράσπιση του φυσικού περιβάλλοντος και της ζωής (με πιο εμβληματικό τα τελευταία χρόνια αυτόν στις Σκουριές) και συμμετέχει με ακόμα μεγαλύτερη αποφασιστικότητα.

Εξίσου σημαντικοί είναι οι αγώνες στην πόλη και τις γειτονιές. Ειδικά στην Αττική, οι γειτονιές της Αθήνας γίνονται το πεδίο που ξεδιπλώνονται τα σχέδια των νέων ολιγαρχών σε άμεση σύνδεση με τη μνημονιακή πολιτική προσέλκυσης επενδύσεων. Η τεράστια έκταση του Ελληνικού, το γήπεδο στη Νέα Φιλαδέλφεια, τα νέα σχέδια για το ΟΑΚΑ, είναι μερικά μόνο παραδείγματα. Επίσης, στις γειτονιές είναι που αποτυπώνονται με τους πιο έντονους τρόπους πολλές κεντρικές πλευρές της κοινωνικής αναμέτρησης. Η μάχη για τους πλειστηριασμούς, η κοινωνική καταστροφή από τις διαρκείς περικοπές, η διάλυση των δημοτικών υπηρεσιών και η επέκταση του μοντέλου των συμβασιούχων στους Δήμους, είναι μερικές από αυτές. Για τους λόγους αυτούς, η μάχη στις γειτονιές και τους Δήμους βρίσκεται στο επίκεντρο της πολιτικής της ANΤΑΡΣΥΑ.

Η σημερινή κατάσταση του κινήματος είναι προβληματική. Με εξαίρεση κάποιες περιοχές που διατηρείται ένα ευρύτερο αγωνιστικό δυναμικό και στηρίζει το κίνημα και τα αριστερά-αντικαπιταλιστικά σχήματα, κατά βάση επικρατεί υποχώρηση και αποσυγκρότηση. Το επόμενο διάστημα επιδιώκουμε να έρθουμε σε επαφή με κάθε αγωνιστική πρωτοβουλία για να υπάρξει αναθέρμανση του κινήματος στις γειτονιές μέσα από πλατιές πρωτοβουλίες αγώνα όπου θα πρωτοστατήσουν τα μέλη της ANΤΑΡΣΥΑ και οι δημοτικές κινήσεις που στηρίζει. Επιπλέον, στη βάση ευρύτερων ριζοσπαστικών ανακατατάξεων μέσα στη μαχόμενη αριστερά, αναδεικνύεται η

δυνατότητα για ευρύτερες μετωπικές- κινηματικές συσπειρώσεις σε πολλούς σημαντικούς Δήμους, πόλεις και περιφέρειες. Με αυτό το πρίσμα θα εκκινήσει και η συζήτηση για τις προσεχείς αυτοδιοικητικές εκλογές.

Μεταναστευτικό – προσφυγικό

Η τραγωδία στο Αγαθονήσι μας υπενθύμισε βίαια ότι η προσφυγική κρίση δεν έχει τελειώσει και ότι η Ευρώπη-φρούριο και η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας βρίσκονται στη θέση τους, οδηγώντας στην απώλεια εκατοντάδων ζωών κάθε χρόνο. Την ίδια στιγμή, το ελληνικό κράτος, υπό τις οδηγίες και τη χρηματοδότηση της ΕΕ, έχει παγιώσει τις πιο βάρβαρες συνθήκες ζωής για πρόσφυγες και μετανάστες μέσα στα κέντρα κράτησης. Ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ, χρειάζεται να ανταποκριθούμε στη νέα κατάσταση που έχει διαμορφωθεί και στα αντίστοιχα σύνθετα καθήκοντα. Από τη μία, χρειάζεται κατεξοχήν πολιτικός αγώνας ενάντια στη Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, σε όλες τις Συνθήκες της ΕΕ που σκοτώνουν τους μετανάστες στα σύνορα ή τους εγκλωβίζουν σε ορισμένες χώρες. Ο αγώνας αυτός συνδυάζεται με τον αντιπολεμικό αγώνα για ειρήνη στη Μέση Ανατολή και την Αφρική, για ήττα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων που γεννάνε τα κύματα ξεριζωμένων.

Από την άλλη, απαιτείται ανάπτυξη κοινωνικού κινήματος για να ενταχθούν οι πρόσφυγες και οι μετανάστες στις πόλεις, να ζήσουν μαζί με τους ντόπιους. Σε αυτό το πλαίσιο, συνδυάζουμε την πάλη για κατάργηση όλων των κέντρων κράτησης με τον αγώνα για να σπληρθούν οικονομικά οι πρόσφυγες και οι μετανάστες και να ζήσουν όπου θέλουν. Κομμάτι αυτής της πάλης αποτελεί η δημιουργία νέων καταλήψεων στέγης και η στήριξη των υπαρχόντων που φιλοξενούν τους πρόσφυγες και αναπτύσσουν αγωνιστικούς δεσμούς ντόπιων-μεταναστών.

Γυναικείο – ΛΟΑΤΚΙ+

Η άνοδος των αγώνων του φεμινιστικού και ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος δείχνουν τη δυναμική που

αναπτύσσεται ενάντια σε όλες τις μορφές έμφυλης καταπίεσης, οι οποίες διαπλέκονται όλο και πιο στενά με την οικονομική κρίση και τις ταξικές ανισότητες και, ταυτόχρονα, έχουν μία σχετική αυτοτέλεια από αυτές.. Μέσα από μία πολύμορφη συγκρότηση, τα κινήματα αυτά ανέδειξαν την έμφυλη βία και την πατριαρχική καταπίεση, συγκρούστηκαν με τις πολιτικές του αποκλεισμού και συνδέθηκαν με το εργατικό κίνημα σε περιπτώσεις όπως οι απολύσεις εγκύων. Μεγάλο μέρος της Αριστεράς είτε υποτιμά αυτά τα κινήματα είτε στρέφεται ανοιχτά εναντίον τους. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν βλέπει φοβικά αυτά τα κινήματα και στέκεται αντίθετη με αντιλήψεις εντός της Αριστεράς και της Αναρχίας που τα επικρίνουν για τον κατακερματισμό του μαζικού κινήματος, ούτε υποτάσσεται στις αστικές φιλελεύθερες λογικές εντός των κινήματων αυτών. Αντιθέτως, για εμάς η άνοδος αυτών των κινήματων αποτελεί αναγκαία πλευρά της συγκρότησης ενός μαζικού κοινωνικού μπλοκ της ανατροπής υπό την ηγεμονία της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων τμημάτων εντός της. Η πάλη για τα δικαιώματα των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων, η σύγκρουση με την πατριαρχία σε όλες τις μορφές της, θεσμικές και μη, αποτελούν αναγκαίες συνθήκες για την ενότητα του μαζικού κινήματος. Στηρίζουμε όλους τους αγώνες που ξεσπάνε, ενισχύουμε τις αντίστοιχες ομάδες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και συμμετέχουμε σε ευρύτερες κοινωνικο-πολιτικές συσπειρώσεις που έχουν μετωπικό χαρακτήρα και ριζοσπαστική πρακτική και λόγο.

Για το Κίνημα των ανθρώπων με αναπηρία και χρόνιες παθήσεις

Η οικονομική κρίση, ο συνεχής φόβος της φτώχειας και της ανεργίας σε συνδυασμό με περιβαλλοντικούς και διατροφικούς παράγοντες, αυξάνουν με ταχύτατους ρυθμούς το ποσοστό των αναπήρων και χρονίως πασχόντων που προέρχονται κυρίως από τον κόσμο της εργασίας. Στην εποχή των ραγδαίων ιατροτεχνολογικών εξελίξεων και των θεραπευτικών μεθόδων, ανάπηροι και χρόνια πάσχοντες, εντάσσονται στο ενεργό εργατικό

δυναμικό αποτελώντας έτσι ένα σημαντικό τμήμα του εφεδρικού βιομηχανικού στρατού που αποσιωπείται σκοπίμως από τις κυβερνήσεις. Παρόλα αυτά ο κόσμος της αναπηρίας, σωματικής, πνευματικής, ψυχικής, έρχεται αντιμέτωπος με τη φτώχεια και την εξαθλίωση που επιβάλλουν οι πολιτικές μείωσης των κονδυλίων για την υγεία – πρόνοια. Οι διεθνείς συμβάσεις για τα δικαιώματα των ανθρώπων με αναπηρία, ενσωματώνονται στα εθνικά δίκαια αλλά μένουν ανεφάρμοστες μπροστά στις επιταγές για εξοντωτικές οικονομικές πολιτικές. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στέκεται δίπλα σε όλα τα κινήματα των ανθρώπων με αναπηρία που έχουν γεννηθεί εδώ και δεκαετίες και χαρακτηρίζονται για την πολυμορφία τους και την ποικιλότητα των αναγκών τους. Το αναπηρικό κίνημα έχει θέσει τις βάσεις για την κοινωνική, δικαιωματική προσέγγιση της αναπηρίας μακριά από στείρες ιατροκεντρικές λογικές. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καλείται να δώσει τον ταξικό βηματισμό στους αγώνες των αναπήρων που έχουν μπει στο στόχαστρο των νέων ακροδεξιών θεωριών που σε τίποτα δεν υπολείπονται τις σκοταδιστικές θεωρίες και τις πρακτικές των ναζιστικών ταγμάτων και του Μέγκελε.

Έχουμε χρέος να ανοίξουμε τον ορίζοντα για την κοινωνική πολιτισμική πρόοδο, για το χτίσιμο μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας μακριά από ρατσιστικές αντιλήψεις, στερεότυπα και προκαταλήψεις που αφορούν και στην αναπηρία. Αγωνιζόμαστε, από τώρα χωρίς να εναποθέτουμε μια τέτοια συζήτηση στο μέλλον:

- Για την ένταξη των αναπήρων και χρονίως σωματικά ψυχικά πασχόντων στον κόσμο της εργασίας και την ένταξη τους στα ταξικά εργατικά σωματεία. Για τη διασφάλιση κάθε εργαζόμενου με αναπηρία ή χρόνια πάθηση στη θέση εργασίας του και την αποτροπή λογικών κοινωνικού αυτοματισμού στο οποίο οδηγούνται οι εργαζόμενοι βλέποντας τους συναδέλφους τους με αναπηρία ως εχθρούς.
- Για την προώθηση των αιτημάτων τους για ισότιμη ένταξη τους στην εκπαίδευση – μόρφωση , εργασία , υγεία και πολιτισμό.
- Το άνοιγμα της συζήτησης στην Αριστερά, για την άρση σκοταδιστικών αντιλήψεων, στερεοτύπων, προκαταλήψεων που κυριαρχούν ακόμα.

5. Για την ανασυγκρότηση και υπέρβαση της ANΤΑΡΣΥΑ

5.1. Η ANΤΑΡΣΥΑ είναι κατάκτηση

Η ANΤΑΡΣΥΑ αποτέλεσε **το πιο ελπιδοφόρο εγχείρημα της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς**. Με τον ενωτικό και μεταβατικό χαρακτήρα της, με το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμά της, συνδέθηκε με ευρύτερες μάζες εργαζόμενων και διανόησης, συγκίνησε ειδικά τη νεολαία, έδωσε ριζοσπαστικές απαντήσεις στη δομική καπιταλιστική κρίση και νέα πνοή στην επαγγελία μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής. Συνέβαλε στους εργατικούς αγώνες, επηρέασε την «άλλη Αριστερά», μετατράπηκε η ίδια σε ένα υπαρκτό και αναγνωρίσιμο πολιτικό ρεύμα.

Το ιδρυτικό Σπóρτινγκ της ελπίδας το οποίο ήταν η πρώτη επί της ουσίας κατοχύρωση της ύπαρξης της ANΤΑΡΣΥΑ ήταν πρωτοφανές για τα δεδομένα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Μετά από δεκαετίες αγώνων, ήταν η πιο επιτυχημένη φορά που ο πολιτικός «χώρος» της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σήκωσε με επιτυχημένο τρόπο το γάντι της πολιτικής συγκρότησης με ζωντανές μαζικές τοπικές και κλαδικές επιτροπές βάσης και πανελλαδική εμβέλεια. Ήταν αδιαμφισβήτητο η πιο σημαντική στιγμή για ένα ολόκληρο πολιτικό ρεύμα.

Η δημιουργία της ANΤΑΡΣΥΑ, παρότι δεν μπορεί να αντιγραφεί, μπορεί σε μεθοδολογία να μας διδάξει σήμερα. Η συγκρότησή της απέδειξε

στην πράξη πως με βάση έναν αντικαπιταλιστικό ανατρεπτικό λόγο και πρόγραμμα, οι σοβαρές διαφωνίες (όπως πχ για το εργατικό κίνημα) γίνεται να μην αποτελέσαν λόγο μη συγκρότησής της, αλλά το αντίθετο. Η συνολική πολιτική κατοχύρωση του αντικαπιταλιστικού λόγου και πρακτικής έδωσε πνοή στους αγώνες, συνένωσε το πρωτοπόρο ριζοσπαστικό δυναμικό των κοινωνικών χώρων και δημιούργησε πανελλαδική πολιτική επιρροή, σεβασμό στην διαφορετική άποψη και “αυτοπεποίθηση” στο χώρο. Το αν οι πολιτικές συμφωνίες και διαφωνίες λειτουργούν δημιουργικά ή περιχαρακώνουν έχει να κάνει με το πολιτικό σχέδιο που υπηρετείται.

Δυστυχώς, τα τελευταία χρόνια, υπάρχει μια ουσιαστική άρνηση προχωρήματος και θαρραλέου βαθέματος του πολιτικού σχεδίου της ANΤΑΡΣΥΑ και της συγκροτητικής της λογικής, ως ενός πόλου όλων των αντικαπιταλιστικών, ανατρεπτικών, αγωνιστικών ρευμάτων και αγωνιστών. Αυτή συνέβαλλε στη σημερινή δύσκολη συνθήκη.

5.2. Η κρίσιμη καμπή της ANΤΑΡΣΥΑ

Μέσα στην ταραχώδη περίοδο της λαϊκής αντιμνημονιακής πάλης στην Ελλάδα και την όξυνση της αντεργατικής επίθεσης, τα πολιτικά ρεύματα αναδιάρθρωθηκαν. Το ΠΑΣΟΚ γκρεμίστηκε, η

ΝΔ συρρικνώθηκε, ο ΣΥΡΙΖΑ εκτοξεύτηκε και μεταλλάχτηκε, η φασιστική ΧΑ κατοχυρώθηκε, το ΚΚΕ παρέμεινε στάσιμο. Εκατομμύρια άνθρωποι, κυρίως από τα λαϊκά στρώματα, έφυγαν από τον δικομματισμό, κυρίως από το ΠΑΣΟΚ αρχικά, ενώ χιλιάδες αγωνιστές και συλλογικότητας αποχώρησαν από τον ΣΥΡΙΖΑ στη συνέχεια, ακόμα και από τη ΛΑΕ αργότερα. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρά τις διακηρύξεις, δε συνδέθηκε με αυτή τη σεισμική κίνηση.

Το δημοψήφισμα του 2015 ήταν ένα κρίσιμο σταυροδρόμι σε αυτή την πορεία. Οι πολιτικές επιλογές που επικράτησαν, αν και φλέρταραν με τη δυνατότητα να συμβάλλουν καθοριστικά στη συσπείρωση του μπλοκ της ρήξης απέτυχαν να αναμετρηθούν ουσιαστικά με τη φιλοδοξία αυτή. Η στάση μετά το δημοψήφισμα του 2015, την στιγμή κλονισμού της αστικής πολιτικής κυριαρχίας στη χώρα, ήταν σημείο τομής ως προς τη δυνατότητα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αποτελέσει βασικό μοχλό μετασχηματισμών στην αριστερά και το κίνημα.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορούσε και έπρεπε να επιδιώξει την ηγεμονία μιας ανατρεπτικής αριστερής γραμμής σε ένα νέο μαζικό πολιτικό και κοινωνικό μπλοκ της ρήξης και όχι να αισθάνεται δικαιωμένη από τις αρνητικές, για όλη την αριστερά, εξελίξεις. Μπορεί κάποιες τολμηρές αποφάσεις σε κάποιες κρίσιμες στιγμές να μην αρκούσαν για να αλλάξουν πλήρως τον ρου της ιστορίας, ωστόσο, ίσως, μπορούσαν να αποτρέψουν το μέγεθος της πολιτικής ήττας και στασιμότητας που βρισκόμαστε σήμερα και να συμβάλλουν στην αναμέτρηση με άλλους δρόμους και μεθοδολογίες.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αυτή τη στιγμή, βρίσκεται περισσότερο από ποτέ πίσω. Πίσω από τις ανάγκες μιας ενωτικής δράσης στο δρόμο. Πίσω από τις ανάγκες ενός συντροφικού πολιτισμού της γόνιμης συζήτησης. Πίσω από τις ανάγκες μιας μετωπικής ανασυγκρότησης του κινήματος. Πίσω από τις ανάγκες μιας σύγχρονης πολιτικής συμμαχιών και μιας νέας συσπείρωσης ανατρεπτικών, αντικαπιταλιστικών και αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Οι τοπικές

επιτροπές υπολειτουργούν και το όλο εγχείρημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ βρίσκεται σε οριακό σημείο κυρίως εσωτερικά.

5.3. Από το αδιέξοδο στην επανεκκίνηση

Παρά τις αδυναμίες αυτές, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ **παραμένει σήμερα το πιο σημαντικό πολιτικό εγχείρημα της ανατρεπτικής Αριστεράς.** Συγκεντρώνει στις τάξεις της το πιο πρωτοπόρο δυναμικό αγωνιστών, αγωνιστριών και πολιτικών δυνάμεων, που πρωταγωνιστούν στους αγώνες και στη θεωρητική- πολιτική αναζήτηση για τον σύγχρονο επαναστατικό- κομμουνιστικό δρόμο. Τέλος, παρά την εμφανή δυσκολία που έχει να προσελκύσει νέες δυνάμεις και – κυρίως- αγωνιστές, δεν έχει φθαρεί συνολικά στα μάτια των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας. Έχει κατοχυρώσει μια θέση τόσο για την αγωνιστική της στάση, όσο και για τους χιλιάδες πρωτοπόρους αγωνιστές και αγωνίστριες που συσπειρώνει ακόμα και σήμερα. Όμως βρισκόμαστε σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι, καθώς είναι η **στιγμή που απαιτείται από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αναλάβει τις αναγκαίες πρωτοβουλίες που τις αντιστοιχούν.**

Σήμερα, λόγω άμεσων και ιστορικών αναγκών επιτάσσεται η υπέρβασή, «προς τα πάνω και ενωτικά», της σημερινής κατάστασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και όλων των οργανώσεων και μετώπων της μαχόμενης αριστεράς. Επιτάσσουν τη θετική αναγέννηση και τον προωθητικό μετασχηματισμό των σχημάτων και των συλλογικοτήτων μας σε μια πορεία που θα συνδιαμορφώσουμε αναμεταξύ μας αλλά και με συντρόφους και ρεύματα που έχουν κοινούς προβληματισμούς και αγώνες, που μας συνδέουν κοινός αγώνες. Για τη συνάντηση με το μεγάλο, διάσπαρτο εργατικό και νεολαιίστικο δυναμικό των μαχόμενων δυνάμεων, μέσα στους κοινωνικούς και πολιτικούς, εγχώριους και διεθνείς κλονισμούς που είναι μπροστά μας. Για να μπουν οι βάσεις για το μεγάλο κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο των ανατρεπτικών αριστερών δυνάμεων που θα βάλει στη ζωή και θα διεκδικήσει την υλοποίηση

του μεταβατικού προγράμματος ανατροπής.

Η ανασυγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δε μπορεί να γίνει μόνο με την οργανωτική ανασυγκρότησή της, ωστόσο **είναι τεράστιας σημασίας μια ραγδαία αλλαγή προς τη δημοκρατικότερη λειτουργία του μετώπου.** Που να βάζει στο κέντρο τις τοπικές και κλαδικές επιτροπές κάνοντας τες πραγματικές συλλογικότητες αγώνα, συντροφικής συζήτησης και αντιπαράθεσης, εργαστήρια αποφασιστικής πολιτικής για τη γειτονιά, το χώρο δουλειάς και όχι πεδία επικύρωσης των πολιτικών γραμμών των οργανώσεων ή απλής διεξαγωγής εκδηλώσεων και προεκλογικών καμπανιών.

Όμως, ακόμα και αυτά τα αναγκαία βήματα να γίνουν, αν δεν ανατραπούν το όρια και οι ανεπάρκειες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θα παραμείνει στάσιμη και πίσω από την αναγκαιότητα της περιόδου. Μόνο με μία γραμμή **πολιτικής ανασυγκρότησης με στόχο τη διεύρυνση και υπέρβαση** μπορεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αναζωογονηθεί και να αποτελέσει πολιτικό νεύρο μιας νέας ανατρεπτικής μαζικής, πολυτασικής Αριστεράς. Μιας Αριστεράς που δε θα αρκείται στο να αποτελεί την πιο συνεπή, αντικαπιταλιστική δύναμη στα άκρα του πολιτικού φάσματος, αλλά που θα επιδιώκει να αλλάξει τη ροή των γεγονότων, να μπει σφήνα στα αστικά σχέδια, την καταστροφή του λαού και τις επαναλαμβανόμενες συντριβές των διαχειριστικών αριστερών πολιτικών. Σήμερα, μετά από 10 χρόνια μνημονίων, και με δεδομένη την άρνηση του μεγαλύτερου κόμματος της Αριστεράς στην Ελλάδα, του ΚΚΕ, να πάρει τις αναγκαίες πρωτοβουλίες, είναι υπόθεση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να τολμήσει να βάλει μπροστά την ανάγκη συγκρότηση ενός **αριστερού, ανατρεπτικού, αντίπαλου δέους** στην αστική, μνημονιακή πολιτική. Αυτό είναι το ιστορικό καθήκον της εποχής, και δε μπορούμε άλλο να κλείνουμε τα μάτια απέναντί του. Αναγνωρίζοντας το συσχετισμό και τις αδυναμίες μας, υπάρχουν σήμερα οι προϋποθέσεις για μια νέα τομή και ποιότητα στην Αριστερά που παράχθηκε από την πείρα των διαρκών αλλά ακόμα

πτημένων αγώνων. Ο κόσμος του κινήματος, της Αριστεράς, των νέων μαζικών ρευμάτων της αντιιμπεριαλιστικής αναρχίας, οι αγωνιστές των μετωπικών σχημάτων, έχουν καταλάβει ότι χρειάζεται κάτι πολύ πιο σοβαρό και μαζικό για την αναμέτρηση που έχουμε μπροστά μας. Οι αγώνες και οι συλλογικότητες οδηγούνται ντε φάκτο στην υιοθέτηση των βασικότερων πλευρών του μεταβατικού προγράμματος, από την ίδια την εμπειρία των κινήσεων του αστικού στρατοπέδου και της ΕΕ. Είναι η στιγμή αυτή η ανάγκη να γίνει πολιτική γραμμή.

5.4. Η μετωπική πολιτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο πολιτικό επίπεδο

Η μετωπική πολιτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι καταρχήν μια πολιτική λογική, **μέγιστης συσπείρωσης δυνάμεων** στη βάση ενός αναγκαίου σε κάθε ιστορική φάση προγράμματος πάλης. Σε κάθε επίπεδο, σε κάθε πιθανή αναμέτρηση, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει να συγκροτηθούν μορφές πολιτικής ενότητας με τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας και με όσες περισσότερες οργανωμένες δυνάμεις είναι εφικτό. Σε αυτό το πλαίσιο, η μετωπική πολιτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ξεκινά πρώτα και κύρια από το επίπεδο του μαζικού κινήματος, έτσι όπως περιγράφηκε παραπάνω. Αν όμως η βάση της μετωπικής πολιτικής είναι η συγκροτημένη κοινή δράση στο κίνημα, απαιτείται και η έκφρασή της στο πολιτικό επίπεδο, που και αυτό με τη σειρά του δεν είναι κάτι μονοσήμαντο αλλά μια συνολική διαδικασία διαρκών προσπαθειών και πρωτοβουλιών με τελικό στόχο **τη διαμόρφωση του πολιτικού μετώπου των μαχόμενων αριστερών δυνάμεων για την αναμέτρηση και την ανατροπή**, όπως την περιγράψαμε.

Πρόκειται για έναν στόχο που αφορά μια ολόκληρη ιστορική περίοδο. Στην κατεύθυνση αυτή, σήμερα, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προτείνει **μια πολιτική Αριστερή Συμμαχία Ανατροπής με περιεχόμενο στη βάση του μεταβατικού προγράμματος**. Αυτός ο στόχος δεν υποτιμά τη σημερινή κατάσταση, δεν παραγνωρίζει

τους συσχετισμούς, παίρνει υπόψη τις προγραμματικές ανεπάρκειες και διαχειριστικές πολιτικές των άλλων δυνάμεων της Αριστεράς, την προβληματική στάση σε σημαντικές στιγμές όπως την απόσταση, δυσπιστία ακόμη και εχθρότητα του ΚΚΕ σε κομβικούς αγώνες του πρόσφατου παρελθόντος (Δεκέμβρης, πλατείες, δημοψήφισμα κ.α.), τη στάση της ΛΑΕ ή κομματιών της στα εθνικιστικά συλλαλητήρια, την πρακτική σε διάφορα ζητήματα πολλών ομάδων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου. Όμως βασίζεται στο μέλλον, στην ανάγκη διαμόρφωσης των αναγκαίων προϋποθέσεων για οποιαδήποτε προοπτική ανατροπής, σε αντίθεση με μια στατική αναμέτρηση με το παρόν που κατοχυρώνει κάποιους χώρους, αλλά δεν αλλάζει την κατάσταση.

Σε αυτή την κατεύθυνση, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προτείνει σε ΚΚΕ, ΛΑΕ, αντιεξουσιαστικό χώρο, **πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα** για επιμέρους κοινωνικά - πολιτικά μέτωπα, (αντιμπεριαλιστική-αντιπολεμική πρωτοβουλία, μνημονιακά μέτρα, δημοκρατικές ελευθερίες, κ.α.) και πολιτικές συμφωνίες συνολικού χαρακτήρα.

Με τον όρο **πολιτική συμφωνία** (ή πολιτική συμφωνία τακτικού χαρακτήρα) ονομάζουμε τις επιμέρους συμμαχίες που συνάπτονται για την επίτευξη ενός ταχτικού, άμεσου, κοινού σκοπού με άλλες δυνάμεις. Με σταθερή επιδίωξη τη δημιουργία ευνοϊκών συνθηκών που θα βοηθούν τις μάζες να κατακτήσουν το αντικαπιταλιστικό-αντιμπεριαλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα και να συνειδητοποιήσουν, μέσα από την πάλη τους, την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα της ανατροπής. Ο ίδιος ο όρος «συμφωνία» εμπεριέχει εξ ορισμού τη διατήρηση της πλήρους αυτοτέλειας ως προς τις αρχές και την οργάνωση του κάθε κόμματος ή ρεύματος χωριστά. Οι ασάφειες, και οι γενικόλογες στο πρόγραμμα της πολιτικής συμφωνίας οδηγούν αναπόφευκτα σε ασυνέπειες και ταλαντεύσεις στην πρακτική δράση. Επομένως η σαφήνεια όσον αφορά όχι μόνο την κατεύθυνση και τα μέσα

δράσης, αλλά και τις διαφορετικές αποχρώσεις που υπάρχουν μεταξύ των οργανώσεων, αποτελούν τους όρους που μπορούν να εξασφαλίσουν την επιτυχία της πολιτικής συμφωνίας για την επίτευξη του κοινού άμεσου σκοπού. Δεν υπήρξαν και δεν θα υπάρξουν ποτέ ρεφορμιστικές αριστερές δυνάμεις που στα γεμάτα συγχύσεις προγράμματά τους, να μη διατυπώνουν διεκδικήσεις που έρχονται σε διαμετρική αντίθεση με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και να μη συσκοτίζουν τη συνείδησή της. Το συμπέρασμα που βγαίνει απ' αυτό είναι ότι η αποκάλυψη για τις ανεπάρκειες και συγχύσεις τους, αποτελεί καίριας σημασίας καθήκον για τις αντικαπιταλιστικές δυνάμεις. Και όχι ότι είναι απαράδεκτες και απαγορευτικές οι προσωρινές συμφωνίες μαζί τους.

Οι πολιτικές συμφωνίες γίνονται ανοιχτά και δημόσια στη βάση της **ισοτιμίας**. Μπορεί να αφορούν μόνο το επίπεδο του μαζικού κινήματος, ή μόνο το καθ' αυτό πολιτικό επίπεδο, ή και τα δυο. Έχουν προσωρινό χαρακτήρα. Η διάρκειά τους εξαρτάται ανάλογα με την περίπτωση και τις ανάγκες της ταξικής πάλης και δεν μπορεί να προκαθορισθεί σε όλες τις περιπτώσεις. Ολοκληρώνεται με την επίτευξη του κοινού σκοπού.

Οι πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα και η συνεκτική κοινή δράση στο μαζικό κίνημα ενάντια στον ταξικό αντίπαλο, θα δημιουργήσουν τους όρους για την αναγκαία συναγωνιστική σχέση, τις σχέσεις αμοιβαίου σεβασμού και αξιοπιστίας, για μία διαδικασία **μόνιμου πολιτικού συντονισμού**. Είναι κρίσιμη αυτή η πλευρά, καθώς όλο και μεγαλώνει η αστική λογική της ανάθεσης προς τις ηγεσίες από τον αγωνιζόμενο κόσμο. Μια πραγματικά νέα ανατρεπτική Αριστερά θα έρθει από την ίδια την ανάγκη των νέων και παλιότερων γενιών των αγώνων να παίξουν πρωταγωνιστικό ρόλο ξεπερνώντας τις πρακτικές για συναντήσεις κορυφής μακριά από τη βάση τους και αέναες στατικές αντιπαραθέσεις κειμένων.

Με βάση όλα τα παραπάνω, είναι επιτακτικό να δράσουμε καταλυτικά με τη λήψη πολιτικών πρωτοβουλιών για έναρξη διαλόγου συγκεκριμένα

με τις δυνάμεις που αποδέχονται τις βασικές και κρίσιμες πλευρές του μεταβατικού προγράμματος και όχι φοβικά. Η απάντηση της ANΤΑΡΣΥΑ σε όλες τις περισσότερο ή λιγότερο ειλικρινείς συζητήσεις για ενότητα, πρέπει να είναι μια ειλικρινής εκ νέου τοποθέτηση, ενωτική, ανατρεπτική και επί της ουσίας που να απευθύνεται πρώτα και κύρια στους εργαζόμενους και τη νεολαία και να καλεί το σύνολο των δυνάμεων της Αριστεράς στο να αναλάβουν τις ευθύνες που τους αναλογούν.

Ισότιμη συσπείρωση των δυνάμεων στρατηγικής στόχευσης

Αναγκαίο και αυτοτελές βήμα προώθησης αυτής της πολιτικής λογικής είναι η ειδική και επιτακτική **πρόταση συσπείρωσης, κοινής πάλης και ενότητας προς τις αντικαπιταλιστικές-αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις επαναστατικής και κομμουνιστικής αναφοράς**. Συγκεκριμένα σε: ΑΠΑΝ, ΑΡΚ, Δίκτυο, Δικτύωση, ΕΕΚ, Εργατικό Αγώνα, Ένωση Δικαίων, ΟΚΔΕ, ΟΝΡΑ, Ξεκίνημα, Παρέμβαση, Σύλλογο Κορδάτο, άλλες ομάδες και αγωνιστές που αποσπάστηκαν από τον ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ ή και τη ΛΑΕ αλλά δεν εντάχθηκαν κάπου και κυρίως ανένταχτους αγωνιστές/στρίες της Αριστεράς, ενώ με νέο τρόπο οφείλουν να διερευνηθούν νέες προοπτικές συμπόρευσης με κομμάτια του αντιεξουσιαστικού χώρου. Κάτι τέτοιο δημιουργεί μια θετική, δημιουργική, μαζική υπέρβαση της ANΤΑΡΣΥΑ προς έναν αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό, εργατικό και λαϊκό πολιτικό πόλο συσπείρωσης της ανατρεπτικής αριστεράς. Πρώτο βήμα μπορεί να είναι ή πρόταση για μια **ισότιμη «Συσπείρωση Διαλόγου και Μάχης»**. Δεν είναι σωστή μια στάσιμη αναπαραγωγή δεδομένων αντιθέσεων (συσπείρωση τροτσκιστικών, «διεθνιστικών», «πατριωτικών» ή μαοϊκών δυνάμεων κ.α.), αλλά η θετική υπέρβασή τους, που είναι εφικτή όπως έχει δείξει και η δετή εμπειρία της ANΤΑΡΣΥΑ.

5.5. Η εκλογική τακτική της ANΤΑΡΣΥΑ

Στις πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα περιλαμβάνονται και οι εκλογικές συμφωνίες, ανάλογα με την περίπτωση και το χαρακτήρα των εκλογών. Υποτάσσονται στην πάλη για την ενίσχυση και προώθηση του μαζικού εξωκοινοβουλευτικού αγώνα. Οι εκλογικές συμμαχίες δεν είναι κατ' ανάγκην «εφ' όλης της ύλης» (τακτικής και στρατηγικής). Πρέπει να επιδιώκονται και μπορούν να επιτυγχάνονται κάτω από συγκεκριμένους όρους περιεχομένου και ισοτιμίας. Μια προώθηση της λογικής του μετώπου της ανατροπής θα μπορούσε να καθορίσει και την εκλογική τακτική. Σε ενδεχόμενη απότομη εκλογική αναμέτρηση, να υπάρξει πρόταση συσπείρωσης και συμμαχίας της ANΤΑΡΣΥΑ. Σήμερα, οι εκλογικές συμφωνίες οφείλουν:

α) να βασίζονται στο αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα, με τα στοιχεία ρήξης με την ΕΕ, το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό.

β) να έχουν δοκιμαστεί έστω στην πράξη, μέσα στο εργατικό, λαϊκό κίνημα, με δεσμούς αμοιβαίας εμπιστοσύνης

γ) να προσαρμόζονται ανάλογα με τις εξελίξεις στην πολιτική συγκυρία (π.χ. πολεμικά γεγονότα, κρίσεις κ.α.)

δ) να βασίζονται στην ισοτιμία και την πλήρη αυτοτέλεια καθενός. Σε κάθε περίπτωση οι εκλεγμένοι βουλευτές μας κρατούν την ιδεολογική-πολιτική και οργανωτική τους ανεξαρτησία από τις συνεργαζόμενες δυνάμεις.

Η εκλογική τακτική της ANΤΑΡΣΥΑ στα επόμενα εκλογικά γεγονότα θα αποφασιστεί με βάση τις παραπάνω αρχές.